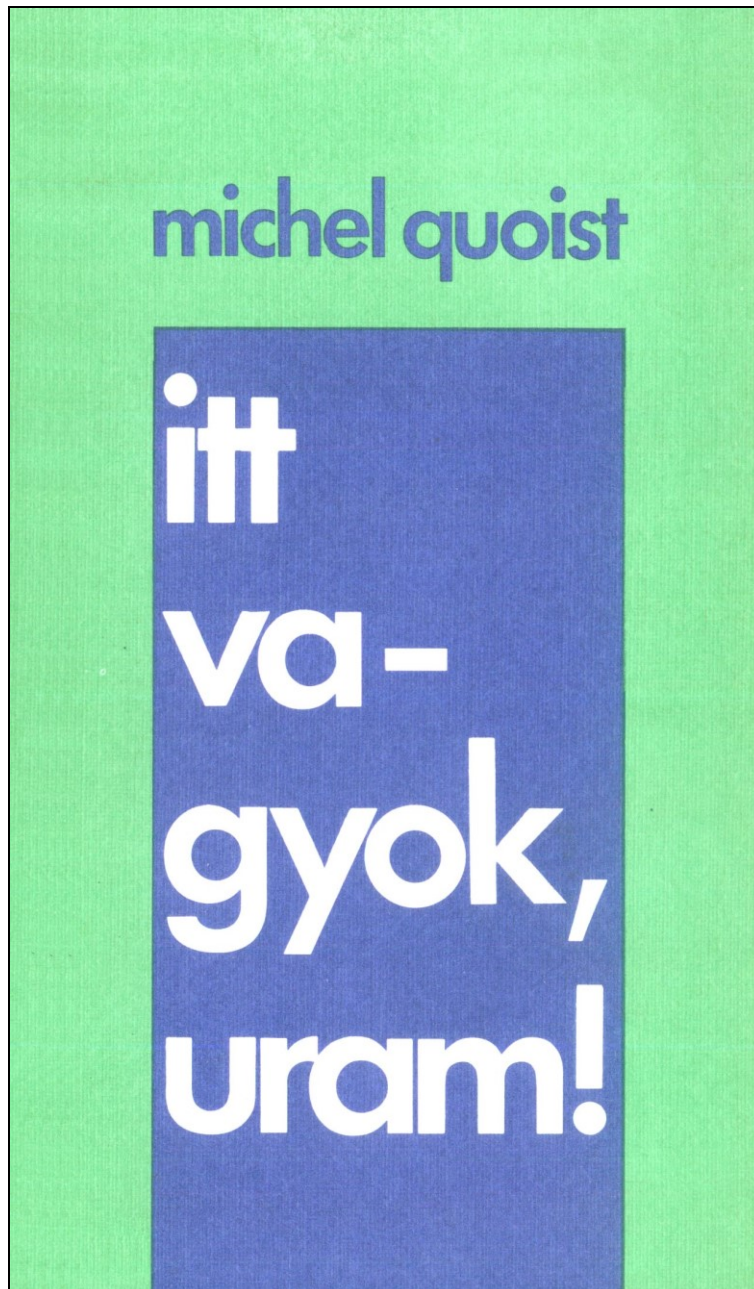

Michel Quoist Itt vagyok, Uram!

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Michel Quoist
Itt vagyok, Uram!

Mai ember imái

Az eredeti mű címe: Prieres

Egyházi jóváhagyással

Fordította: Somogyi B. Gerő
Fedőlapterv: Agnes Falkner

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv negyedik kiadásának szöveghű elektronikus változata. A könyv 1970-ben jelent meg az Opus Mystici Corporis kiadásában. Az elektronikus változat Valentiny Géza prelátus úr, az Opus Mystici Corporis vezetője, engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog az Opus Mystici Corporis tulajdonában van.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Hogy tökéletesebben imádkozzuk végig e lapokat.	5
Ha hallgatni tudnánk Isten szavára.	7
Szeretem a gyermekeket	7
Legszebb alkotásom az Édesanyám	8
Kérlek, kisfiam, ne aludj tovább	10
Ha figyelni tudnánk az élet sodrára.	13
Szeretnék nagyon magasra szállni	13
...Az egész élet egy nagy jellé válnék	15
Telefon	15
Zöld táblák	15
Drótkerítés.....	16
Tyúkszememre lépett.....	16
Gumikötél	16
Barátom.....	17
A téglá.....	17
A gyermek.....	17
Plakátok.....	17
A földalatti vasúton.....	18
Hinta.....	18
Zárt ajtó előtt.....	19
...Az egész élet imádsággá válnék	20
Imádság egy százfrankos bankjegy előtt.....	20
Pornográf folyóirat.....	21
A traktor	23
Temetés	24
A tenger.....	26
A tekintet.....	27
Szeretni – A serdülő fiú imája	29
Mártont egyedül találtam	31
A tettes	32
Köszönöm	34
A pap vasárnap esti imája	35
Felszólaltam, Uram	38
Uram, gyötör ez az arc	39
Az éhség.....	42
A lakás	44
Kórházban.....	46
Az utca közepén állt.....	47
Megöltek egy arabot	49
Rabszolgák.....	51
Szabadítsák ki!	53
Kopasz fej	55
Esti futballmérkőzés.....	56
Ráérek, Uram	58

Csak két szeretet van.....	60
Teljes szívedből – Mindent.....	62
Állomások Krisztus és az emberek életében.....	65
Szabadíts meg, Uram, önmagamtól	65
Miért mondtad, Uram, hogy szeressek?.....	67
Segíts, hogy igent mondhassak	69
Semmi vagyok, semmi.....	71
Haláltusa	73
Kísértés	75
Bűn.....	76
Éjszaka van	78
Megragadtál, Uram	80
Uram, színed előtt	82
Imádságok a kereszttúton.....	84
I. Jézust halálra ítélik	84
II. Jézus vállára veszi a keresztet	85
III. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt.....	85
IV. Jézus találkozik fájdalmas anyjával.....	86
V. Kyrenai Simon segíti Jézust a kereszt hordozásában.....	87
VI. Egy asszony letörli Jézus verejtékes arcát	88
VII. Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt	88
VIII. Jézus megfeddi Jeruzsálem leányait	89
IX. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt	90
X. Jézust megfosztják ruháitól.....	90
XI. Jézust a keresztre szegeznek.....	91
XII. Jézus meghal a kereszten.....	92
XIII. Jézus testét visszaadják anyjának.....	93
XIV. Jézus testét kőszírba fektetik	94

Hogy tökéletesebben imádkozzuk végig e lapokat...

Mielőtt e sorokat papírra vetettük volna, elimádkoztuk, átéltük azokat. Hívó, gyakorló keresztény emberek élete van összesűrítve bennük úgy, ahogyan azt naponta felajánlották Istennek. Ezt a felajánlást öltöztettük a szavak köntösébe, hogy bemutassuk másoknak is. A célunk az volt, segítségükre legyünk abban, hogy átmentsék életüket az imába, hogy életük maga is imádsággá váljék. A felsorolt események mind megtörténtek a valóságban.

A szó hagyományos értelmében természetesen nem nevezhetjük ezeket a sorokat „ima-formuláknak”. Az életben és az életről végzett elmélkedések inkább segíthetik a keresztény embert abban, hogy létezésének mindennapi és gondviseléseszerű eseményei révén megismerje az Isten-közelség bámulatos gazdagságát, de semmiképpen nem volt szándékunkban elfeledtetni a liturgia szent imáját és azokat a szavakat, amelyeket maga Krisztus, majd pedig az Anyaszentegyház adott gyermekeik ajkára.

Isten mindig párbeszédbe kezd az emberekkel. A könyv elején ezért próbáltuk meg mi is, hogy Charles Péguy nyomdokain járva, Istent szólaltassuk meg előbb.

A tevékeny keresztény azonban nem elégedhet meg pusztán annak elképzelésével, mit mondana neki az Isten? Valóban hallgatnia kell Őrá, amikor saját életében vagy a külső világ életének a sodrában szól hozzá. Mert mindabban, ami körülöttünk történik, még a legcsekélyebb eseményekben is, Isten szól hozzánk. Így kell érteni azokat a rövid imákat, melyeket példaként közöltünk, hogy segítsenek bennünket Isten keresésében az emberi utak minden lépése során.

De nemcsak a feléje vezető úton kell imádnunk őt. Módját kell ejtenünk annak, hogy megálljunk szent színe előtt, hogy életünkről hosszabban is elbeszélgessünk Vele, miképpen a gyermek is részletesen beszámol vándorlásairól atyjának, ha huzamosabb ideig távol maradt a családi háztól. Ezeket a baráti megnyilatkozásokat nagyobb lélegzetű imákban foglaltuk össze. Egy tárgyból, eseményből, személyből indulva ki, minden ima a hit sajátos fényének sugarát veti a mindennapi élet egy meghatározott szektorára. Mindazok, akik majd őszintén vállalják a fáradságot, hogy a dolgok mélyéig hatoljanak, bizonyára megérik majd, ezekből az imákból állandóan felénk árad a felhívás, az ösztönzés, hogy életünket embertársaink, testvéreink szolgálatának szenteljük. Élnünk kell és harcolnunk ott, azon az őrhelyen, ahová az Atya állított bennünket, hogy az Ő országa, az Igazság és a Szeretet országa valósuljon meg mindenütt! Nem tetszés szerinti időtöltés vagy szórakozás ez, hanem keresztény életünk igazi értelme!...

Egyik-másik imádság sokakat feszélyezni fog majd. Kérve kérjük ezeket, legyen bennük egy kis bátorság: ne fordítsanak gyorsan egyet a lapon, hogy ne hallják többé azokat a kérdéseket, amelyeket éppen ezeken a sorokon át intéz hozzájuk az Isten. Sokkal jobb hívó szavára hallgatni az életben, mint majd hallani büntető és kárhóztató ítéletét a másvilágon...

Az ima Krisztus iránti barátságunknak és embertársaink iránti szolgálatkészségünknek élő tanúbizonysága nagyon sok esetben. Ezeket az imákat tehát úgy csoportosítottuk, hogy azok a lelki fejlődés tükörképét adják és így felvilágosítsák a küzdő keresztényt saját előbbre haladásáról a teljes odaadás felé vezető ösvényen.

Krisztus követése a szenvedés útján különben is lényegbe vágó kérdés mindazok számára, akik igazán szeretik az értünk önmagát feláldozó Istenfiát. Túl sokat szenvedtünk vagy mosolyogtunk tisztos apáink keresztúti ájtatosságain ahhoz, hogy meg ne kíséreljük a köznapi élet szókincsével egy egészen újat összeállítani. Nagyon jól tudjuk, hogy ezek a szavak is csak tiszavirág életűek és mihamar kimúlnak a divatból. De számít ez? A frissen szakított virágok is elhervadnak. Helyükbe majd újak nyílnak – melyeket mások szakítanak majd le...

Ezt az ima-gyűjteményt természetesen nem úgy kell olvasni mint valami regényt... Szándékosan mutatjuk be őket különböző formákban, hogy a hívő keresztény életének megfeleljenek a legkülönbözőbb helyzetekben is, mindig segítségére sietve abban, hogy egész életét imádsággá szentesítse. Egyik-másik szöveget fel lehet használni különböző ájtatossági gyakorlatok, virrasztások és elmélkedések vagy eszmecserék kezdő vagy befejező részeként is.

Végezetül: minden ima előtt idézünk egy-két szentírási szöveget, serkentsék a tevékeny keresztényt arra, hogy ízelítőt kapva, tüzetesebben és gyakrabban olvassa az Evangélium szent könyveit, s megtalálja azokban mindennapi életének elengedhetetlen lelki táplálékát. Így találkozik, szorosán egybeforrva, egymásra támaszkodva az Evangélium és az élet, e kettős fórum, ahol Isten szól hozzánk.

Bárcsak meghallanák Isten hívó szavát és igenlőleg válaszolnának rá mindazok, akik ezeket a sorokat olvasni fogják. Egyetlen reménység ösztökélt, fűtött bennünket írás közben: az, hogy elindítsuk a nagy dialógust, a párbeszédet az ember és Isten között...

Le Havre, 1954. június 18-án.

Michel Quoist

Ha hallgatni tudnánk Isten szavára...

Ha hallgatni tudnánk Istenre, meghallanánk hozzánk intézett szavait. Mert szól az Isten. Szólt már az Evangélium szent könyveiben. De szól az „Új Evangéliumon”, a mindennapi életben keresztül is, amelynek lapjait mi írjuk tele nap mint nap, de csak ritkán fogjuk fel, értjük meg üzenetét, mert hitünk gyöngye és életünk túlságosan emberi Krisztussal való barátságunk kezdetén, hogy jobban megértsük őt, képzeljük el, mit mondana nekünk, ha Ő maga alkalmazná Evangéliumát korunk emberének az életéhez...

Szeretem a gyermekeket

„Akkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy rájuk tegye a kezét. De a tanítványok elutasították őket. Amikor Jézus ezt látta, megneheztelt rájuk és így szólt:

»Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki az Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, nem megy be oda«...» (Mk 10,13-15).

* * *

Szeretem a gyermekeket – mondja az Isten – és azt akarom, hogy mindenki olyan legyen, mint ők.

Nem szeretem az öregeket, ha csak lélekből meg nem maradtak gyermekeknek.

Ezért tehát mindörökké elrendelem, hogy országomat csak gyermekek lakják!

Nyomorékok, púposak, ráncos arcúak, hófehér szakállú gyermekek, mindenféle, mindenfajta gyermekek tetszések szerint, de csak gyermekek.

Ez a kívánságom; nincs mit vitázni fölötte. Másnak ott helye nem lehet!...

Szeretem a kisgyermekeket – mondja az Isten – mert bennük még nem tört meg arcom tükörképe.

Nem rontotta meg még bennük semmi a hozzám való hasonlatosságot: tiszták, újak még, hibátlanok és feddhetetlenek.

Így, amikor szelíden föléljük hajolok, önmagamra ismerem bennük.

Szeretem a gyermekeket, mert növekvésük még nem ért véget; mert egyre felfelé emelkednek még.

Útban vannak és a jó utat járják.

De a felnőttekkel már nem akad dolgom – mondja az Isten.

Nem növekednek többé és magasabbra sem emelkednek már. Megálltak.

Végzetes a sorsukban az – mondja az Isten – azt képzelik magukról, már beérkeztek!...

Szeretem a nagy gyermekeket – mondja az Isten – mert folytatják a harcot és még bűnt és hibát is követnek el...

Értsünk szót! – mondja az Isten. Nem azért szeretem őket, mert bűnt követnek el, hanem azért, mert tudják, hogy mit cselekszenek; azt meg is vallják, és azon fáradoznak, hogy többé el ne essenek.

De nem szeretem a felnőtteket – mondja az Isten –, akik soha, senki ellen nem vétettek, akiknek semmit sem lehet a szemükre vetni.

Mitsem tudok nekik megbocsátani, hiszen nem találnak magukban semmi kivetni valót.

Szívfájdító érzés ez – mondja az Isten – szívfájdító, mert nem igaz!

De leginkább mégis a tekintetük miatt szeretem a gyermekeket – mondja az Isten. Ott látom, ott olvasom életkorukat.
 Országomat majd csak az ötéves gyermekek lakják, mert a tiszta gyermeki szemnél szebbet nem ismerek!
 Nincs mit csodálkozni ezen – mondja az Isten. Én lakom szívük titkos belsejében és lelkük ablakán át én hajlok ki.
 Ha szemetek az élet útján tiszta tekintettel találkozik, Én mosolygok felétek azon keresztül.
 De nem ismerek szomorúbb látványt – mondja az Isten – mint az, amely egy gyermekarc megtört sugarú szemeiben bujkál...
 Tárva, nyitva mind az ablakok – de a ház üres... Nincs többé fény, csak két sötét üreg; nincs többé tekintet, csak két szemgolyó.
 Az ajtó előtt szomorúan állok, hidegtől fázom... várok... kopogtatok... Sietve szeretnék belépni,
 Mert ő, a gyermek, egyedül maradt!...
 Lassan eltunyul, megkérgesedik, kiszárad: öregszik. Szegény vénember – mondja az Isten...

* * *

Alleluja, Alleluja! Nyissatok ajtót mindnyájan, kis öregek! – mondja az Isten.
 A ti Istenetek, a Feltámasztott Isten jön íme felétek, hogy életre támassza bennetek a gyermeket!
 Siessetek! Itt a pillanat! Kész vagyok új, szép gyermekarcot, gyermeki tekintetet adni mindnyájatoknak.
 Mert szeretem a gyermekeket – mondja az Isten – és azt akarom, hogy mindenki rájuk hasonlítson!...

Legszebb alkotásom az Édesanyám

A Boldogságos Szűz testével együtt feljutott a mennyei boldogságba: ez Mária mennybevételenek misztériuma. Korunknak jutott a dicsőség, hogy ezt a hittitkot dogmaként kihirdették. Van Valaki, emberi fajtánkból, aki Testvérünk és Istenünk egyúttal: Jézus Krisztus. Van ugyancsak egy Asszony is közülünk, Mária, aki Nővérünk és egyúttal Istenanya. Fiú és Anya testileg és lelkileg egymásra találva szeretettel tekintenek reánk és várnak az Örök Boldogságba.

* * *

„Az (angyal) bement hozzá és így köszöntötte: Üdvözlégy Mária kegyelemmel teljes! Az Úr veled van. Áldottabb vagy te minden asszonynál...” (Lk 1,28)

„... Erre Mária így szólt:”

„Magasztalja lelkem az Urat, És ujjongjon szívem üdvözítő Istenemben. Hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát: Lám, ezentúl boldognak hirdet minden nemzedék.

Mily nagy dolgot művelt velem

Ő, a Hatalmas és a Szent!

Irgalma az istenfélőkre száll

Nemzedékről nemzedékre...” (Lk 1,46-50)

* * *

Legszebb alkotásom az Édesanyám – mondja az Isten.
 Hiányzott nagyon, hogy nem volt Anyám; így megtettem.
 Mielőtt a méhében hordozott volna, akkor teremtettem őt. Biztosabb volt ez így.
 Most már valóban emberré lettem, olyan emberré, mint a többi ember.
 Többé semmit sem kívánhatok el tőlük, mert nekem is van Édesanyám, igazi Édesanyám,
 Aki eddig hiányzott még.
 Édesanyám neve Mária – mondja az Isten.
 Hótiszta a lelke és kegyelemmel teljes.
 Érintetlen, szüzi teste, s belőle csodás fény sugárzik. A földön soha bele nem fáradtam
 abba, hogy boldogan hallgassam, szemléljem, csodáljam.
 Olyan szép az én Édesanyám, hogy amikor elhagytam a mennyet, s minden ragyogását,
 mellette nem voltam hazátlan nincstelen soha.
 Azt is tudom, mit jelent az, ha angyalok serege kísér mindenüvé – mondja Isten, – de
 higgyétek el nekem: nem ér föl egy Édesanya ölelő karjával...

Édesanyám, Mária, meghalt – mondja az Isten. S mióta felszálltam a Mennyek Országába,
 hiányzott nekem és én is hiányoztam neki.
 Lelke a testével ezért szállt fel hozzám.
 Nem tehettem másképp. Így volt ez rendjén, így kellett lennie.
 Az ujjak, amelyek Istent érintették, nem merevedhettek meg,
 A szemek, amelyek Istent csodálták, nem csukódhattak le mindörökre.
 És nem hidegülhettek el az ajkak sem, amelyek Isten arcát csókolhatták.
 A legtisztább test, amely Isten Fiának adott földi testet, nem romolhatott meg, nem vesztett
 el a föld porához keverten.
 Ezt nem engedhettem meg, nem, sehogysem; valóban igen nehezemre esett volna.
 Bár Isten vagyok, – de az ő fia is. És én parancsolok.
 Ám, mindezen túl ezt is az emberek, a testvéreim miatt tettem – mondja az Isten. Hogy nekik
 is legyen Édesanyjuk a Mennyben; igazi édesanyjuk, testestől lelkestől. A soraikból. Az
 enyém.

Így lett. Halála pillanatától fogva velem van. Vagy mint az emberek mondják: a
 mennybemenetele óta.
 Az Anya újra viszont látta fiát és a Gyermekek anyját. Testben és lélekben egymás mellett
 vannak immár mindörökre. Ó, ha az emberek csak sejteni is tudnák a titok szépségét!...
 Végre elismerték hivatalosan is. Földi helytartóm, a pápa, meghirdette ünnepélyesen.
 Mindig jólesik, ha elismerik vagy megköszönik az ajándékot – mondja az Isten. Hiszen a nép,
 a keresztény nép már rég megsejtette testvéri s gyermeki szerelmem e mélységés titkát...

Élvezzék ezentúl még jobban minden előnyét – mondja az Isten.
 Édesanyjuk van fenn az egekben, aki szerető szemmel figyeli őket.
 Édesanyjuk van fenn az egekben, aki anyai szívvel szereti őket.
 Édesanyjuk az én Anyám, aki ugyanúgy néz rám is és ugyanúgy szeret engem is.
 Ha okosabbak lennének az emberek, akkor jobban élnének az alkalommal. Tudnák, hogy
 Neki nem mondhatok nemet soha... Vagy tehetnék másképpen?... Hiszen az én Anyám.
 Így akartam. S hogy így akartam, ma sem bánom...
 Szemtől szemben állnak... Test és Lélek... Anya és Fiú...
 Anya és Fia, mindörökre...

Kérlek, kisfiam, ne aludj tovább

A Kálváriára induló Krisztus képe legyen ma előttünk. Vele kell átélnünk a Keresztút minden állomását, hogy valóban átérezzük irántunk való végtelen szeretetét. Krisztus, magára vállalva az emberek minden bűnét és szenvedését, kétezer évvel ezelőtt járta végig ezt az utat, amely most apró részletekre osztva szinte az egész világon megtalálható és meg is marad a világ végezetéig.

Krisztus titokzatos testének tagjaiban szenved tovább és hal meg újra a szemünk előtt. A Keresztút átvezet ugyanis utcáinkon, városainkon, kórházainkon és gyáraink udvarán is. Átszeli a nyomorúság minden ösvényét a szenvedés minden formájában. Átmegy a harcmezőkön is...

Eme állomások előtt kell nekünk is megállnunk, elmélkednünk és imádkoznunk: öntsön erőt a lelkünkbe. Úgy szerethessük őt, hogy végre cselekedni is tudjunk...

* * *

„Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára...” (Kol 1,24).

* * *

Haláltusám eltart az idők végéig – mondja az Isten.

Keresztre szegeznek az idők végéig...

Keresztény gyermekeimnek láthatólag fogalmuk sincs erről.

Megostoroznak, arcul ütnek, felnégyelnek, keresztrehúznak, a szemük láttára halok meg és ők nem veszik észre. Mint a vakok, nem látnak semmit...

Igaz: Keresztények sem lehetnek már, mert akkor nem merülnének el úgy az élet örömeiben, amíg én meghalok...

Nem értem, Uram, nem, – mondja az ember. Ezúttal mégis túlzol!...

Ha támadnának, megvédenélek;

Ha haldokolnál, oldaladra állnék!

Uram, szeretlek!...

Nem igaz szó ez, – mondja az Isten. Csak önmagukat áltatják az emberek.

Fennhangon hirdetik, hogy szeretnek. Hiszik is és gyakran egészen őszintén, – ezt elismerem.

Mégis egyre jobban tévelyegnek, nem látnak, és nem értenek semmit!

Lassanként mindent eltorzítottak, kiüresítettek és kiszárítottak.

Szentséges Szívemet megtisztelik imájukkal havonta egyszer és máris azt hiszik, hogy szeretnek engem.

Mintha én is csak tizenkétszer szeretném őket az esztendő folyamán.

Úgy hiszik, hogy valóban szeretnek engem, mert napi imáikat szépen elmormolják, mert megjelennek az esti litániákon, mert böjtölnek minden pénteken, mert gyertyákat gyújtanak és elsuttojják titkos fohászaikat Szentséges Szívem töviskoszorús szobrai előtt.

De én nem gipszből vagyok – mondja az Isten – nem faragott kőből vagy kiöntött bronzból, Hanem élő test vagyok, eleven és szenvedő!

Közöttük élek és nem ismernek fel.

Rossz a fizetésem, munkanélküli vagyok, szállásom csak barakklakás, a hidak alatt éjszakázom, börtönben szenvedek, kiuzsoráznak minden nap és néha még atyáskodnak is fölöttem.

Pedig előre megmondtam nekik: „Amit a legkisebb atyámfiának tesztek, nekem teszitek...” Ez elég világos.

A legfájdalmasabb talán mégis az, jól tudják mindezt ők is, csak éppen nem veszik komolyan.

Megtörték a szívemet, mondja az Isten – és vártam, hogy akad majd valaki, aki szánalmat érez felettem... de nem akadt!

Éhes vagyok, ruhátlan – mondja Isten. És fázom. Börtönbe zárnak, megcsúfolnak, a földig aláznak.

De mindez csak egy kis rész szenvedéseimből... Hogy lassan megedződjem...

Mert az emberek sokkal rafináltabb próbákat is kitalálnak már – mondja az Isten.

Szabadságukkal felvértezten, félelmetesen felvértezten,

Még kitalálták...

„Bocsáss meg nekik, Uram, mert nem tudják, mit cselekszenek...”

..Kitalálták az igazi háborút!

Felfedezték a Passiót... az igazi Passiót...

Mert mindenütt, hol emberek élnek, ott vagyok én is – mondja az Isten.

Attól a naptól kezdve, amikor közéjük surrantam, mert mindenkihez és mindenkiért jöttem küldetésbe,

Attól a naptól kezdve végérvényesen elköteleztem magam, hogy egybegyűjtöm őket.

Gazdaggá lettem és szegényé, munkássá és munkaadóvá.

Szakszervezeti taggá lettem, de azon kívül is dolgozom, lettem sztrájkoló munkás és sztrájkőrő is, mert sajnos, mindenfajta munkát végeztetnek velem az emberek.

A tüntetők mellett állok, de ott vagyok a zsandárok között is, mert sajnos rendőrt és zsandárt is csinálnak belőlem az emberek.

A baloldalon állok, de a jobb mellett is járok, sőt még középen is...

Német vagyok és francia, majd amerikai és orosz. Észak-koreai vagyok, majd dél-koreai; dél-vietnámi és észak-vietnámi;

Mert mindenütt ott vagyok, ahol emberek élnek – mondja az Isten.

Elfogadtak és becsaptak, ó, az árulók!

Üdvözlégy, Mester!...

Íme: velük vagyok, közöttük vagyok, egy vagyok a soraikból. Ők vagyok!...

Nézzétek: mivé tettek engem?...

Megostoroznak, felnégyelnek, keresztre húznak;

Egymást marcangolva engem tépnek széjjel,

Egymást gyilkolva engem ölnek meg.

A háborút az emberek találták ki...

Én robbanok fel az aknákon, én hörgök végsőt a futóárkokban.

Én nyögök keservesen a gránátzilánkok záporában és én esem el a gépfegyver-sorozatok alatt.

Én hullatom az embervért minden harcmezőn,

Az ütközetek éjszakáin én kiáltom az emberek jaját,

És én halok meg emberi halállal a csaták elnémuló, sötét magányában is.

Ó, harcok földje, óriás kereszt, melyre minden nap újra felszegeznek az emberek,

Hát nem volt elég a Golgota fája?

Valóban hiányzott még ez az óriási oltár a szeretet áldozatához?
Miközben körülöm kacagnak, dalolnak, táncolnak, és mint az eszelősök hatalmas röhej közt
keserves keresztre feszítenek?...

Légy irgalmas, Uram!... Legyen már elég...
Nem akarom!... Nem ez vagyok én!...

De bizony te vagy, ez, gyermekem...

Te vagy és minden testvéred,

mert sok kalapács-ütés kell ahhoz, hogy a szöveget a fába verjék,

mert sok korbács-ütés kell ahhoz, hogy felhasadjon a csupasz vállak bőre,

mert sok tövis kell ahhoz, hogy koronába fonhassák őket

és te ahhoz az emberiséghez tartozol, mely most teljes egészében fölöttem ítélt...

Nem számít, hogy azok között vagy-e, akik ütnek és vernek, vagy azok között, akik
szánalommal néznek;

hogy azok között vagy-e, akik csak parancsot hajtanak végre, vagy azok között, akik
szótlán hagyják, hogy mindez megtörténjék...

Mind bűnösök vagytok: az aktív résztvevők és a tétlen nézdegélők: mindannyian!...

Csak ne légy, Gyermekem, az alvók sorában, akik még így is, akik még most is tudnak
„békésen aludni...” Aludni!...

Szörnyűség! Aludni?... Most?...

„Hát egy órát sem tudtok virrasztani velem?...”

Térdre, Gyermekem, térdre!... Ugye hallod a harci lármát?...

Harangszó kondul: Kezdődik a szentmise...

Érted hal meg az Isten, mert keresztre feszítik az emberek...

Ha figyelni tudnánk az élet sodrára...

Ha Isten szemével figyelnénk az élet sodrára, észrevennők, hogy a világban semmi sem egészen profán, sőt ellenkezőleg, valamilyen formában minden részt vesz Isten Országának építésében. Hinni számunkra nem jelentheti tehát pusztán azt, hogy szemünket Istenre szegezve, szemléletében elmerüljünk, hanem feltételezi azt is, hogy Krisztus szemeivel vizsgáljuk és értékeljük a földi életet is.

Ha egész lényünket átjárta Krisztus lelkesége, szelleme, ha tekintetünk megtisztult az ő meglátásában, a Világ nem jelenthet akadályt lelki előhaladásunkban, hanem egy örökké megújuló felhívássá lesz: Krisztusban, az Atya szándéka szerint dolgozzunk, fáradozzunk azon, hogy miképpen az Égben, azonképpen itt a Földön is megvalósuljon az ő országa.

Szeretnék nagyon magasra szállni

„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket! Benne választott ki a Világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretetből eleve arra rendelt, hogy – akarátának tetszése szerint – Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk, magasztaljuk fölséges kegyelmét, amellyel szeretett Fiában fölkarolt minket.” (Ef 1,3-7)

„Tudtukra adta ugyanis jóságos tetszése szerint akarátának titkát, amellyel elhatározta, hogy az idők teljességével Krisztusban, mint főben foglaljon össze mindent, ami mennyben és földön van.” (Ef 1,9-10).

* * *

Szeretnék nagyon magasra szállni, Uram,
Felemelkedni a Város fölé,
a Világ fölé,
az Idő fölé.

Szeretném látásomat kristálytisztára mosni és kölcsönvenni a te szemedet.

* * *

A Világmindenséget, az Emberiséget és a Történelmet akkor úgy látnám, mint az Atya látja
Az anyag csodálatra méltó átalakulásában,
Az élet örökös forrásában,
Meglátnám nagy Tested, amely a Lélek leheletére születik,
Meglátnám Atyád Szeretetének örök Eszméjét, amely fokozatosan megvalósul,
Egybefoglalnék Benned mindent, ami a Mennyben és a Földön végbemegy.
Megérteném, hogy a mai nap, mint tegnap, minden apróságnak része van a Műben,
Minden embernek a maga helyén,
Minden csoportnak
És minden tárgynak.
Itt látnám a gyárat, ott a filmszínházat,
A kollektív szerződés vitáját, a közös kút első fúrását,
Látnám a kenyér kifüggesztett árát, s a táncba menő ifjak vidám csapatát,
Azt a kisgyermeket, aki most születik és az aggot is, aki most haldoklik.
Láthatnám az anyag legkisebb atomját, s a szunnyadó élet gyöngéje érverését,

A gyűlöletet és a szeretetet,
A bűnt és a kegyelmet.

Megrettenve döbbernék arra, hogy a Világ hajnalán megkezdett nagy Szeretet-kalandod most
játszódik le a szemeim előtt;
Megérteném a Szent Történelmet, amely a próféták szerint csak a feltámadása utáni
dicsőségben fejeződik majd be,
Amikor megjelenysz az Atya előtt, szólván: „Elvégeztetett! Én vagyok az Alfa és az Omega, a
Kezdet és a Vég.”
Megérteném, hogy minden egyet alkot,
Hogy minden csak az Emberiség és a Világmindenség egyetlen mozgása a Szentháromság
felé Általad és Benned, Uram.
Megérteném, hogy a tárgyak, személyek és az események között semmisen lehet egyszerűen
profán,
Hanem Isten akaratából már kezdettől fogva szent mindez,
S hogy az Istentől felemelt embernek is szentül kell bánnia mindennel;
Megérteném, hogy az életem, e parányi lehelet a Nagy és Teljes Testben
Maga is egy nélkülözhetetlen kincs az Atya Tervében.
Ekkor térdre esve csodálnám ennek a Világnak a titkát, Uram,
Amely Világ a bűn számtalan s fertelmes hibája ellenére is
A szeretet hosszúra nyúló szívverése az örök Szeretet felé.

Szeretnék nagyon magasra szállni, Uram,
Felemelkedni a Városom fölé,
a Világ fölé,
az Idő fölé,
Szeretném látásomat kristálytisztára mosni és kölcsönvenni a te szemedet.

...Az egész élet egy nagy jellé válnék

Ha Isten szemével néznénk az életet, az egész élet egy nagy Jellé válnék, amely mögött meglátnánk a Teremtő szeretetének megszámlálhatatlan megnyilatkozását csak azért, hogy megnyerje a teremtmény őszinte ragaszkodását, szeretetét. Az Atya nem azzal a szándékkal állított bennünket e földi Világba, hogy földre szegezett szemmel járjunk, hanem hogy az ő nyomdokain haladjunk, őt kövessük a földi dolgok, események és személyek múltékony jelképei mögött. Minden Isten jelenlétét hirdeti.

Nincs szükség hosszúra nyúló imákra ahhoz, hogy a mindennapi élet apróságaiban is rámosolyoghassunk Krisztusra. A következő sorok célja az, hogy ennek az egyszerű, közvetlen szeretetnek néhány példáját bemutassák.

Telefon

Visszaakasztom a kagylót... Miért telefonált?...
Ah, már értem, Uram...

Mert sokat beszéltem és keveset hallgattam azokra, akik hozzám szóltak.

Bocsáss meg, ó, Uram, hogy párbeszéd helyett csak monológot mondtam,
Eszmecsere helyett magam elvét védtem,
És mert másra nem figyeltem, semmit sem értettem,
Mivel másra nem hallgattam, semmit el nem értem,
Mivel másra nem hallgattam, megtört lelki kapcsolatunk.

Bocsáss meg, ó, Uram: megkaptam a vonalat s lám,
Most újra szétkapcsoltak minket...

Zöld táblák

Az iskola modern.
Az igazgató részletesen, büszkén mutatja be az újításokat.
A legszebb találmány, Uram, a zöldszínű tábla!
Tisztos tudósok tanulmányozták, kísérletezték ki pontosan,
S így tudtuk meg azt, hogy az ideális szín a zöld, mely nem bántja a szemet, sőt megnyugtat s pihentet.

Én arra gondoltam ekkor, Uram, hogy Te nem várokoztál ennyi ideig arra, hogy a fákat,
mezőket zöldre fessd.

Kutató irodád jól működött. Hogy figyelmünk ne csökkenjen, egész sor színárnyalatot
dolgoztál ki modern mezőid számára.

Íme: az emberi felfedezések csak abban állnak, hogy megtalálják azt, amit Te már öröktől
fogva elgondoltál...

Köszönjük, Urunk! Jó családtyához méltón meghagytaid gyermekeid örömét, hogy a szeretet
s a szellem kincseit maguk találják meg.

De védj meg minket a kísértéstől, azt ne higgyük egy napon, hogy azokat mi is találtuk fel...

Drótkerítés

A kerítés dróthálói kezet fognak a lyukak körül,
Hogy meg ne szakadjon a lánc, szilárdan tartják egymás csuklóját,
És így a lyukakkal biztos gátat emelnek.

Az életemben, Uram, felmérhetetlen a lyukak száma.
De van legalább annyi a szomszédokéban is...
Ám, ha úgy akarsz, kezet nyújtunk most mi is,
Szilárdan, keményen, eltökélten,
És megfoujuk majd a nagy kerítést, hogy védelmében berendezzük a szent Éden-kertet.

Tyúkszememre lépett

A tyúkszememre lépett!
Haragosan néztem fel rá
És zavartan nézett vissza ő.

De aztán, Uram, úgy gondoltam, nem egészen ok nélkül léptünk ki mind a ketten közös
kapunk küszöbére.
Csöngetett... Én ajtót nyitottam
Mosolyogva.
Visszamosolygott,
És szívélyesen kezet rázva váltunk el.

Köszönöm, Uram, hogy találkoztam veled...

Gumikötél

Két kézre kapta a gumikötelet, hogy batyuját a csomagtartóra kösse.
Hármat húzott a gumikötélen, de az hirtelen szétszakadt.
Kezefejét nyomogatta, mert a visszavágó kötéldarab hátrasuhintva ostorként csapott rá s
mégelődött, mert fáj a nyoma.
Új kötéllel mindent újra kellett kezdeni.

Ekképpen, Uram, vándorcsoportom erejét feszíthetem én is, de nem fokozhatom a szakadásig,
Mert a többieket hátra vetné az erő, s egyedül maradnék az ismeretlen úton.

Így van ez, Uram, szent Egyházadban is, mely lassan, terhesen halad előre.
Parancsold meg, hogy néhányan teljes erővel húzzák maguk mögött a hosszú menetszlopot,
Mert olyan ösvényt vágott nekünk az idő, amelyet eddig még soha senki lába nem tiport;
De meg ne törjék az egybefűzött láncszemek sorát!
Életed köréből el-kivette bizony sokan meghátrálhatnak,
S mindent, mindent újra kellene kezdeni...

Barátom

Jóbarátom kezét megszorítám, Uram.

És ekkor hirtelen gondterhelt, szomorú arcát látva megrettentem. Uram: Mi történnék akkor, ha nem lagnád szívét?...

Zavarban vagyok, mint egy zárt szentségház előtt, mert nem tudom, nem érzem: jelen vagy-e ott?...

Hogyha nem vagy jelen, útjaink szétváltak. Kezem a kezében csak puszta test a testen, Szívem a szívében csak emberi húrt rezdít.

Mint magamért, érte is életed úgy kérem,

Hogy kegyelmed által, ki ma csak barátom, legyen a testvérem!

A téglá

Cement ágyára fektette a téglát a kőműves.

Lapos kanalával biztos kézzel habarcsot vágott rá,

S új téglát fektetett föléje, meg sem várva a téglá véleményét.

Szemplátomást nött, egyre nött a fal.

Magasra emelkedhet a biztos falú ház: emberek otthona.

A nagy bérház lábainál eltemetett névtelen téglára gondoltam, Uram.

Senki sem látja, miképp vállalja a sorsát – és a többiek is órá támaszkodnak.

Mit számít az, Uram, hogy az alapfalban, vagy a ház homlokzatán van-e a helyem,

Ha hűséggel állok posztomon a Te magasztos Építményedben?...

A gyermek

A kis gyermekkocsit elhagyta egy percre az anya.

Közelebb léptem, hogy a lilium lélek mélyén találkozzam az Élő Háromsággal.

A gyermek alszik. Hímzett takaróján elhagyottan pihennek karjai...

Melle csöndesen piheg és zárt pillái mögött befelé néznek szemei.

Azt suttogja csöndesen az élet: lakó van a házban!...

Uram, Te vagy jelen...

Téged imádlak ebben a gyermekben, aki a képedet még nem rontotta meg.

Uram, segíts, hogy újra gyermek legyek én is,

Hogy megtalálhassam életed és képed, amely szívem mélyén eltemetve alszik...

Plakátok

Nincsen bennük semmi szemérem.

Érintés nélkül nem tudom még a tekintetem sem rájuk vetni: összesimulva olyan szorosan állnak egymás mellett, mint szövetségre lépett iker leánytestvérek, hogy érzéseimet felingereljék.

Sértik a szememet rikítón éles színeik,

S nevüket bevésik a felhasított sebbe,

Mint a tetováló rajzolja képeit a felvágott, vérző bőrre.

Én is, Uram, sok helyütt, sokszor, plakátként rikítok...
 Adj erőt, hogy több alázat, több szerénység áradjon szerte belőlem.
 És legfőképp őrizz attól, hogy erőltetett, hamis fényben tetszelegjek mások előtt.
 A bennem élő, meghúzódó fényednek ereje kell, hogy felszítsa, felém vonzza embertársaim tekintetét...

A földalatti vasúton

Psssszt... Klakk... Az ajtó bezárult.
 A gépre járó kések levágtak egy részt a földalatti vasút perontömegéből, de csak annyit, mint amennyi egy szerelvény feltöltéséhez éppen elég.
 Elindulunk.
 Moccanni sem tudok.
 Nem vagyok többé „egyén”, csak „tömeg”.
 Tömeg, amely csak Egy darabban mozdulhat, mint a fagyasztott pástétom egy nagyrasikerült konzervdobozban.

Névtelen, érzéketlen tömeg, tőled talán messze vetve, Uram.
 Egy egésztest alkotok vele és így értem, miért olyan nehéz néha „fölfelé szállnom”?
 Nehézkes a tömeg; ólomcsizmaként húzza amúgyis lassú lépteim. Túl sok az utas apró kis bárkámon.
 Mégsem feledkezhetek meg róluk Uram, hiszen testvéreim ők!
 Egymagamban nem üdvözülhetek.

Így hát az egész „földalattival” keresem az üdvösségem, Uram,
 Mivel így akarod...

Hinta

Két feszülő kötélvégen lanyhán ingott ide-oda.
 Becsukott szemekkel, szunnyadó akarattal hallgatta a szél csöndes fúvását, amely halkan bölcsődalt dúdolt, amint meg-meglökte finom ujjával.
 Csöndesen szálltak tova a percek a hinta ringó ingája felett.

Úgy megyek át a városon, Uram, mint egy őszi vásártéren, ahol az emberek az élet-hinta szeszélye szerint ringanak.
 Vannak, akik átadják magukat a percek örömének,
 Mások feszült, ideges arccal átkozzák a szelet, amely egyre rázza, s néha összeveri őket.

Azt szeretném, Uram, ha fölemelkednének. Úgy szeretném, ha két kézre kapnák a kötelet, amit feljűk nyújtanak.
 Szeretném, ha megfeszítenék erős testüket, ha megkeményítenék izmaikat és megadnák életüknek azt a lendületet, melyet maguknak megkívántak...

Mert nem azt akarod Uram, hogy fiaid csak éldegéljenek,
 Hanem, hogy éljenek!...

Zárt ajtó előtt

A gyermek megbotlott a küszöbön. Az ajtó becsapódott.

Büntetést kapott.

Egy szempillantás alatt fölmérte megpróbáltatásának óriás nagyságát, s azt elfogadni nem tudván, dühösen az érzéketlen ajtónak rontott.

Toporzékolva, ordítva verte,

De az ajtó mozdulatlan fa-arcának egyetlen rostja sem rezdült.

Ekkor a gyermek figyelme az ajtó gúnyos szemére, a kulcslyukra fordult.

Ám lehajolva észrevette: ez a szem is zárva van.

Elkeseredve leült és elsírta magát...

Mosolyogva néztem Uram s arra gondoltam, én is sokszor ily csüggedten állok zárt ajtó előtt.

Bizonyítani, meggyőzni, igazolni szeretnék,

Érvek zászlait lengetem a levegőben, beszélek;

Hatalmas gesztusokat osztok szerteszéjjel, hogy az emberek figyelmét megragadjam,

De ők udvariasan – máskor haragos indulattal! – kitesznek az ajtón, s bármily büszke vagy kitartó legyek, csak erőm fecsérlem hasztalan.

Önts szívembe, Uram, tiszteletudást és békés türelmet,

Hogy tudjak csendesesen kérni, szeretni.

És várni a küszöb előtt, hogy megnyissák az ajtót.

...Az egész élet imádsággá válnék

Ha hallgatni tudnánk Isten szavára, ha figyelni tudnánk az élet sodrára, az egész élet imádsággá válnék, mert egész életünk Isten szeme előtt játszódik le és semmit sem szabad végig élnünk anélkül, hogy előbb fel ne ajánlottuk volna Istennek, önszántunkból és szabadon.

A mindennapi élet egyszerű szavai szolgálnak összekötő jelként Isten és közöttünk. S miképpen a meghámozott gyümölcs héját mihamar eldobjuk, ugyanúgy felhagyhatunk majd egyszer a szavakkal is, hiszen csak kifejezési eszközök, módok voltak. De a szavak kényszerű zubbonyából kiszabaduló csöndes vagy néma imádság sem különítheti el teljesen magát az lélettől, mivel éppen a hétköznapi élet az igazi imádság legelső, ősi alapanyaga.

Imádság egy százfrankos bankjegy előtt

Soha nem értékelhetjük eléggé a pénzt, mert a munka, amelyet képvisel, vérbe és verítékbe került.

Ugyanakkor félelmetes: szolgálunk lehet, de tönkretévünk is.

* * *

„Gazdagságtok megrothad, ruhátokat moly emészti! Aranyotok, ezüstötök megrozsdásodik! Rozsdája vád lesz ellenetek és megemészti testeteket, mint a tűz! Még az utolsó napokban is (ítéletet hozó) kincseket gyűjtöttek magatoknak. Lám a munkabér, amelyet a földjeiteket learató munkásoktól visszatartottatok, az égre kiált, s az aratók jajszava a seregek Urának fülébe jut.” (Jak 5,2-4).

„Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaként. Készítsetek magatoknak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj hozzá nem fér és moly meg nem rágja. Ahol a kincsöd, ott a szíved is.” (Lk 12,33-34).

* * *

Vess egy pillantást e bankjegyre, Uram. Félelmet kelt bennem.

Ismered a történetét és ismered titkát.

Milyen súlyos az...

Lenyűgöz, pedig nem beszél.

Nem mondja el soha, miféle titkokat rejteget ráncai között...

Nem árulja el soha, mennyi küszködést, fáradságot jelent.

Emberi verejték itatja át,

Megcsúfolt méltóság, csalódás és emberi vér foltjai szennyezik.

Az ember munkájának súlyos terhe gazdagítja; azt hordja magában, az biztosítja értékét.

Milyen nehéz, Uram, milyen súlyos...

Hatalma alatt élek s félek tőle.

Lelkiismeretét holtak emléke terheli:

Annyi „szegény ördög” pusztult el miatta,

Hogy megszerezze, birtokolja bár csak pár órára is,

Hogy általa némi boldogsághoz, örömhöz, gyönyörhöz: élethez jusson.

Hány kézen mehetett keresztül, Uram?
És mi mindent tehetett hosszú, néma útján?

Fehér rózsával bókolt a boldog menyasszonynak.
Vele fizették ki a keresztelelési cukrot, s táplálták a rózsás arcú kisbabát,
Vele vették a kenyeret a család asztalára.
Öreges csendes örömet, fiatalok vidám nevetését ő engedte meg.
Az életmentő orvos tiszteletdíjára őt használták fel,
Tanuló diákok könyveit szintén ő fizette ki,
S az eladó leányt ő ruházta fel.

De küldtek árából búcsúlevelet is.
S fizetett, ha kellett, azért, hogy megöljék még anyja méhében az élő magzatot.
Érte mérték mindig a részeget nevelő szeszese italokat,
Tiltott filmeket vetítettek gyermekek kárára; ízléstelen lemezt vele nyomattak.
Tolvajokat nevelt a felnőttekből, s rossz útra vitte az ifjakat.
Pár óras gyönyörre ő vette meg az utcalány testét...
És koporsódeszkáért, gyilkoló fegyverért is vele fizettek...
Örvendtes titkaiban
És fájdalmas titkaiban.

Felajánlom néked, Uram, e százfrankos bankót!
Megköszönöm tisztelettel az örömet s az életet, melyet eddig adott,
S bocsánatod kérem a számtalan rosszért, amit okozhatott.
De legfőképpen mégis felajánlom neked, Uram, minden emberi munka, minden emberi
küszködés és fájó kínlás fejében, aminek jelképe a földön, és ami egy nap végül is
megronthatatlan valutává válik, amelyet majd Te váltasz be az örökké való életre...

Pornográf folyóirat

A test csak anyag, de Isten teremtménye és a halhatatlan lélek nemesíti meg. A keresztény szemében pedig a Szentlélek temploma és Krisztus misztikus testének tagja. Azért illeti meg a tisztelet. Az, aki megcsúfolja vagy meggyalázza, magát az Alkotót, Istent sérti és bántja meg.

* * *

„Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek? Aki pedig Isten templomát lerontja, azt elpusztítja az Isten. Hiszen Isten temploma szent, és ti vagytok az” (1Kor 3,16-17).

„Ti Krisztus teste vagytok s egyenként tagjai.” (1Kor 12,27)

„Nézzétek, titokba avatlak titeket: Nem halunk meg ugyan mindnyájan, de mindnyájan elváltozunk, – hirtelen egy szempillantás alatt, a végső harsonaszóra... Ennek a romlandó testnek föl kell öltenie a romlatlanságot, ennek a halandónak a halhatatlanságot.” (1Kor 15,51-53)

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.” (Jn 1,14)

* * *

Uram, szégyenlem magam e folyóirat miatt.

Úgy érzem, végtelen tisztaságodban súlyosan megsértettelek Téged.

Az irodai beosztottak úgy adták össze a pénzt, hogy megvegyék.

Egy kölyök sietve szaladt, hogy megvásárolja

És lopta, húzta az időt, amíg hozta.

Íme, itt van.

Tükörpapíron mezítelen testek kínálják fel magukat „jutányos” áron...

Kézből kézbe, irodáról irodára kerülnek majd a képek.

A szemek simogatására nevetést váltanak majd ki, felingerlik az érzéseket, felkorbácsolják a szenvedélyeket.

Lélektől elhagyott, eladó testek,

Játékszerek bemocskolt, rút, hájas szívű „felnőttek” számára.

Pedig milyen szép az emberi test, Uram!

Te, utolérhetetlen Művész, öröktől fogva megálmodtad a mintát, gondolván, hogy egy nap tenmagad is emberi testet öltesz majd, amikor eljegyzed magad az emberi természettel.

Önkezdeddel formáltad Uram, lassan, óvatosan, kimeríthetetlen találékonysággal és éltető lelket leheltél a még tehetetlen anyagba.

Már ezután azt kívánod tőlünk, hogy tiszteljük a testet, mert az egész test a lélek hordozója

És szükségünk van erre a gazdag, változatos erejű testre, hogy lelkünk megérezze testvéreink lelkének rezdüléseit.

Szavaink a mondatok hosszú vonatoszlopán viszik lelkünket a testvér-lélek felé.

Ajkunk szögletén a mosoly ezt a lelket sejtí meg,

Tekintetünk a test erkélyén ezt mutatja be,

A baráti kézfogás is csak ezt adja át;

A szerelmes csók ezt nyújtja a kedves felé,

S a hitvesi ölelés ezért kapcsol egybe két lelket, hogy egy harmadik testnek ezt könyörögje ki.

Számodra, Uram, nem volt még elég, hogy testünket a lélek tabernákulumává titted,

Szent kegyelmed által a hívő ember teste a Szentháromság templomává lett.

Isten költözött lelkünkbe,

Miképpen egész lelkünk áthatja testünket.

A legnagyobb méltóság lett csodálatos testünk jutalma:

Titokzatos Testének tagja, Istenének hordozója lett!

* * *

Íme, Uram! Tekints ma este az alvó emberek testére:

A csecsemő tiszta testére,

Az utcalány meggyalázott testére,

Az atléta erőtől feszülő testére,

A munkáslány kimerült testére,

A mulatozó érzékies testére,

A gazdag jól táplált testére,

A szegény ember meggyötört testére,

A megvert gyermek kékfoltos testére,

A nagybeteg lázas testére,

A balesetet szenvedő fájó testére,

A megbénult sínylődő testére,

Minden testre, Uram
és minden korú testre!

Íme, a törékeny kisbaba teste, mely mint érett gyümölcs leszakadt az anyai ágról.
Íme, a gondtalan gyermek teste, mely botlik, elesik, s gyors mozdulattal nyalja le a friss vér piros zománcát.
Íme, a serdülő fiú nyugtalan teste, mely nem tudja még, milyen szép az, amikor az ifjú növekszik.
Íme, a felnőtt ember élettől feszülő teste, amely büszke erejére.
És íme, az aggastyán teste, mely lassan kihül...

Valamennyit felajánlom neked, Uram és kérek: Áldd meg őket, amint most hangtalan élnek, szent éjszakád leplébe burkolózva.
Tieid ők, mindannyian. Elaludt lelkükkel, magukra hagyottan magas színed előtt.
Holnap, kíméletlenül életre rázva, újra munkába állnak majd.
Add, hogy jó szolgák legyenek és ne kényurak,
Tárt kapujú házak és ne sötét börtönök,
Az élő Isten templomai és ne hűvös sírkamrák.
Add, Uram, hogy azok, akik magukra öltik, hordozzák majd, átformálják, megtisztítsák, tökéletesítsék őket
És hogy valamennyit hűséges útitársként lássák viszont az idők végezetén, a lelkek szépségének ragyogó fényében...

Szent színed előtt, Uram és legszentebb Anyád színe előtt,
Hiszen mind a ketten közülünk is vagytok!...
Ezenképpen minden ember teste szívesen fogadott vendég lesz majd a te örökkévaló, égi Országodban...

A traktor

A haladás tagadhatatlan jele és eszköze a gép, amely megsokszorozza a munka lehetőségeit és az ember érdekét, javát szolgálja. Keserű tapasztalatok tanítottak azonban meg bennünket arra, hogy nagyon sokszor szinte kimeríthetetlen lehetőségeivel és iramával szolgájává alacsonyítja az embert; nem segítő társa lesz, hanem kíméletet nem ismerő kényura. Azért kell küzdenünk, hogy helyre állítsuk az eredeti, az egyedül helyes értékrendet. Miközben a gép segítségével növekednek az emberi munka eredményei és lehetőségei, fejleszteni, gazdagítani kell az emberi lelket is, hogy mindig ura maradjon a gépnek; hogy azt is, munkáját is belefoglalhassa az élet fölajánlásába.

* * *

„Bármit szóltok és tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol 3,17).

* * *

Nem szeretem a traktorokat, Uram, nem én!
Kint a mezőn épp most láttam egyet.
Fellázított.

A traktor gőgös.
Egész erejével tipor az emberre.
Rá sem tekint, csak megy előre.
De a földön mászva, csúszva megy, Uram s ennek örülök!

Csúf a traktor.
Súlyos vázán meg-megrázkódva, kínosan halad előre.
Orra ostobán mered az égnek. Liheg, köhög szabályos ritmusra, gépesített, tüdőbajos köhögéssel.
És mégis erősebb, mint az ember!
Zavartalanul, szabályosan húzza a terhét,
Melyet ezer férfikéz sem bírna megmozdítani.
Fölemeli rakományát, melyet ezer férfikar sem bírna fölemelni.
Csúf a traktor nagyon, de erős és szükségem van rá.
Ám neki is szüksége van rám!
Szüksége van az emberre, hogy létezhessen, mert ő alkotta.
Szüksége van az emberre, hogy létezhessen, mert ő indítja be.
Szüksége van az emberre, hogy járni tudjon, mert ő ül a kormánykerék mögött.
Szüksége van az emberre, aki felajánlja,
Mert a traktornak nincs lelke, Uram és az ember kölcsönzi neki a sajátját...

Ma este, Uram, felajánlom neked ország és világ minden traktorának a művét.
Felajánlom neked az összes gépek erőfeszítését, mert hiszen nincs lelkük, hogy felajánlhassák szegény önmagukat.
Kérlek Uram, tedd, hogy szabad lélekkel állva, az ember legyen az úr felettük mindig,
Hogy mindörökké dicsérjenek téged,
Hogy időkről-időkre zengjék a neved
A munkájuk által...
Hogy így vegyenek részt az ünnepi misében, melyet e világon minden áldott nap énekel az emberek munkája, és énekelni fog az idők végéig!...

Temetés

A keresztény szemében a halál nem létezik. Pontosabban: a halál nem valami végső, befejező pont, végállomás, hanem az új élet kezdete. Az Egyház liturgiája is ezt éneкли: „...híveid élete nem végződik be, Urunk, csak átváltozik, és amikor a földi tartózkodás lakóháza összeomlik, a mennyben készen vár az örökké tartó hajlék” (a gyászmise prefációjából) és a boldogok halálának évforduló napján is „mennyei születésnapról” emlékezik meg. Kis Szent Teréz halálos ágyán ezt suttofta: „Nem halok meg, hanem most lépek az igaz élet küszöbére...”

A mi halottaink is élnek. Ha nem részesültek az örökkévaló nagy büntetésben, akkor viszontlátjuk őket Isten színe előtt. És ha velük akarunk maradni mindörökké, még itt a földön találkozoznunk kell Krisztussal, hallgatni szavára, Vele egyesülni...

* * *

„Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, mégha meg is halt, élni fog.” (Jn 11,25).

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem” (Jn 8,51).

„Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él.” (Jn 6,51).

„Ha tehát azt hirdetjük, hogy Krisztus föltámadt halottaiból, hogyan állíthatják néhányan közületek, hogy nincs föltámadás? ... Ha pedig Krisztus nem támadt föl, hiábavaló a mi igehirdetésünk, s hiábavaló a ti hitetek... Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél.” (1Kor 15,12.14.19).

* * *

Jöttek az élők,
A gyászba öltözött élők, akik sírtak;
A gyászba öltözött élők, akik utánozták a siratókat;
Majd a színes ruhákba öltözött élők, akik közül néhányan még sírtak.
És más színes ruhákba öltözött élők, akik csak unatkoztak, avagy beszélgettek.

A temetőkapunál
A gyászba öltözöttek még zokogtak: Vége mindennek...
A gyászba öltözöttek végsoraiban még szípoztak: Bátorság, kedvesem, befejeztetett...
A színes ruhákba öltözöttek első soraiban azt suttozták: „O, szegény... hát csak így végzi mindenki...”
És a többiek a színes ruhákba öltözöttek közül felsóhajtottak: „Nos, ennek is vége!...”

És én ekkor arra gondoltam, hogy csak most kezdődik minden...

Igen, vége az általános ismétlésnek, de most kezdődik a nagy, az örök bemutató!
Befejezte a tanoncéveket és megkezdődött az örökre szóló mestermunka.
Véget ért a terhesség ideje és most kezdődik az örök élet.
E percben született,
Az Életre született,
Amely ezúttal valóságban,
Amely ezúttal igazában
Az Örök Élet már!...

Mintha a halottak létezni tudnának!...
Nincsenek halottak, Uram,
Csak élők vannak itt, ezen a földön és a másvilágon.
Tudom: A halál valóság, Uram,
De csak egy pillanat az,
Egy perc, egy másodperc, egy lépés
Az átmenetből a véglegesbe,
Az időlegesből az örökkévalóba.
Így hal meg a gyermek, ha a serdülőkorba lép, a hernyó, mikor szárnyra kél a lepke, és a búzaszem is, mikor csírárt hajt a mag.

Ó, halál, kisgyermeknek réme, otromba madárijesztő, nemlétező fantom,
Kinevetlek
És fellázadok ellened!
Rémületben tartod a Világot,
Becsapod és megijeszted az embereket,

Pedig csak az Élet számára létezel és képtelen vagy elrabolni tőlünk azokat, akiket igazán szeretünk.

De hol vannak, Uram, akiket életükben dédelgettem?
Szentséges színed előtt élnek rajongó szeretetben a Szentháromság örök ütemére?
Vagy az éjszaka sötétjében szenvednek, mert az örök szeretet utáni vágy űzi, égeti őket?
Vagy kétségbe esve kínlódnak önmagukra hagyva, mert minden másról megfélelkeztek egykoron? Gyűlöletben emésztődnek fel, mert soha többé nem szerethetnek?...

A halottaim körülem vannak, Uram.
Tudom, hogy itt élnek az árnyak mögött.
El nem érhetem őket szemem sugarával, mert testük öltönyét elhagyták, mint leveti az ember elnyűtt, kopott ruháit,
S az álruhától megszabadult lelkük nem ad többé jelt.

De Benned, Uram, meghallom hívó szavukat;
Látom, hogy felém intenek,
Hallom, ha tanácsot adnak,
Mert most még közelebb jutottak hozzám.
Hajdan a testünk egymást érinthette, de nem így a lelkünk!
Míg most, amikor Veled találkozom, velük találkozom,
Magamhoz fogadom őket, amikor Téged fogadlak,
Őket is hordom, amikor Téged hordalak,
És őket is szeretem, amikor Téged szeretlek.
Ó, halottaim, örökké élők, akik bennem éltek,
Jöjjetek a segítségemre, hogy e rövid földi élet során megtanuljam az örök élet titkát.

Szeretlek, ó, Uram, és még jobban akarlak szeretni Téged,
Mert Te adsz örökkévalóságot a szeretetnek, és én szeretni akarok mindörökké!...

A tenger

Nem mindig a sikerekben gazdag élet a legvonzóbb. De nem lehet az a gőgös ember élete sem, aki szenvedélyesen vagy haraggal támad az elébe meredő akadályoknak anélkül, hogy azokat képes lenne valóban legyőzni... Ám az Isten előtti alázatos, csendes élet, melyet az ő szent kegyelme ragyog be és tesz csillogón hívogatóvá mások előtt, ez az élet mindig eredményes és vonzó...

* * *

„A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (1Kor 13,4-7).

* * *

Láttam, Uram, a sötét, haragos tengert, amint a parti sziklákat korbácsolta.
A hullámok már messziről lódultak előre,

Büszkén tornyosodva, egymást tiporva, egymást megelőzve rohantak, hogy elsőként csapjanak le a kövekre,
 Majd érintetlenül hagyva a sziklát, fehér habot tajtékozva, visszarohantak, hogy újult erővel lendüljenek támadásba...
 Máskor csöndesen, megbékélten láttam a tengert.
 A messzi horizont felől jöttek a fodrok simán, elfeküdve, hogy senki figyelmét fel ne hívják.
 Egymásba karoltak szelíden, hangtalanul csúsztak és terültek el a homok hosszában, hogy habcsipkés ujjaikkal érintsék a partot.
 A nap aranyos sugárral simogatta őket, hogy köszönő hálával visszatükrözhessék, szerteosztogassák csillagokra foszló fényét.

Add, Uram, a segítséged, hogy soha se adjak oktanul osztott ütések, amelyek fárasztók, – és megsebzik talán az ellenfelet, de soha meg nem győzik.
 Óvj meg a látványos, hangos haragkitöréstől, amely a figyelmet felhívja talán, de fölösleges és gyöngít.
 Óvj attól is, hogy kemény göggel akarjam fölülmúlni minden társamat, könyörtelenül eltaposva azokat, akik előttem járnak az úton.
 Arcomról töröld le mindörökre a győzelmes viharok sötét fátyolát.

Add, Uram, hogy miképpen a tenger lassan befödi az egész homokpartot, én is csöndben telítsem, gazdagítsam minden napomat.
 Tégy alázatosná, mint ahogy a tenger is alázatos, amikor észrevétlen közelít a parthoz.
 Adj erőt, hogy bevárjam mindig késlekedő testvéreimet, hogy léptemet az ő lépéseikhez szabjam, hogy együtt, egymás mellett járjunk mindig.
 Add nekem a hullámok győztes kitartását,
 Hogy minden visszaléptem is egy újabb előrehaladás kezdetévé váljék.
 Add arcomnak a tiszta vizek átlátszó, ragyogó fényét; lelkemnek a habok fehérségét.
 Tedd világossá az életem, miképpen napodnak sugarait énekelteted és hirdeted a vizek sima tükreán.

De legfőképpen add, ó, Uram, hogy Fényességedet kapzsi önzéssel ne tartsam vissza önmagam számára, hanem mindaz, aki közelemben eljut, úgy térjen majd vissza otthonába, hogy a lelke a Te örök kegyelmi fürdődet megkívánja...

A tekintet

Erővel és hatalommal teljes az emberi tekintet, mert a lélek hordozója. És ha az Isten lakja a lelket, az emberi tekintet Istent hirdeti, adja tovább az embereknek.

* * *

„Amikor (Jézus) kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva megkérdezte őt: Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? Miért mondasz engem jónak – válaszolta Jézus. Senki sem jó, csak egyedül az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, ne csalj, atyádat és anyádat tiszteld! Erre ő kijelentette: Mester, ezt mind megtartottam gyermekkorom óta. Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: Valami még hiányzik neked. Menj, add el, amid van, és az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán jöjj és kövess engem.” (Mk 10,17-21)

„Egy cseléd lány meglátta (Pétert), hogy ott ül a tűznél, szemügyre vette és megjegyezte: Ez is vele volt. De ő tagadta: Asszony, nem ismerem őt! Röviddel ezután meglátta őt egy

másik. Te is közjük tartozol, szólt rá. Ember – tagadta Péter – nem tartozom közjük... Még beszélt, máris megszólalt a kakas. Az Úr erre megfordult és rátekintett Péterre. Péter ekkor visszaemlékezett hogyan mondta az Úr: Mielőtt ma a kakas szól, háromszor fogsz megtagadni engem. Kiment és keserves sírásra fakadt.” (Lk 22,556-58.60-62)

„Mikor közelebb érve megpillantotta a Várost, sírva fakadt. Aztán így szólt: Bárcsak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál. De sajnos el van rejtve szemed elől. Eljönnek majd a napok, amikor sáncokkal vesz körül, bekerít, és mindenfelől ostromol.” (Lk 19,41-43)

„Mihelyt (András) találkozott testvérével, Simonnal, elmondta neki: Megtaláltuk a Messiást, vagyis a Fölkentet és elvitte Jézushoz. Jézus rátekintett és így szólt hozzá: Te Simon vagy, János fia, Péter – vagyis Kőszikla – lesz a neved...” (Jn 1,41-42)

„A test világossága a szem. Ha szemed ép, egész tested világos lesz. De ha a szemed rossz, sötét lesz egész tested. Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?...” (Mt 6,22-23).

* * *

Most pedig lezárom, Uram, szempilláim,
Szemeim befejezték a mai szolgálatot.
Visszatér a lelkem mélyére tekintetem,
Miután egész napon át az emberek virágoskertjét járta...

Hálát adok, Uram, szemeimért, melyek nyitott ablakokként néznek a messzi horizont felé.
Hálát adok a tekintetemért, amely úgy közvetíti a lelkem, mint a csodás sugarak napod fényét
és melegét.
És most az éjszaka sötétjében arra kérlek, hogy ha majd a hasadó hajnalra újra felnyitom
szemeim,
Készséggel szolgálják azok újra lelkemet és így Téged szolgáljanak, Istenem...

Add, Uram, hogy a szemeim mindig tiszták legyenek.
Hogy egyenes tekintetem mindig makulátlan tisztaságod vágyát keltse.
Ne engedd soha, hogy nézésesem csalódott,
kiábrándult,
kétségbeesett legyen,
Hanem, hogy mindig tudjon Téged csodálva,
elragadtatva
szemlélni.

Add szemeimnek az erőt, hogy tudjanak lecsukódni, hogy így jobban Reád találjanak,
És hogy soha el ne forduljanak a Világtól félelemből vagy gyávaságból.
Legyenek mindig annyira mélyenlátók,
Hogy a Világban megérezzék jelenlétedet,
És hogy soha ne legyenek vakok az emberi nyomorúságok előtt.
Uram, legyen a tekintetem határozott, egyenes, kemény.
De tudjon elzékenyülni is.
Tudjanak a szemeim sírni is...

Add, Uram, kegyelmedet,
Hogy a tekintetem soha ne szennyezze be azt, amin megpihen,
Hogy ne ingereljen soha, de békítsen mindig,

Hogy ne szomorítson el senkit, hanem öröme hangoljon mindenkit,
 Hogy senkit el ne csábítson, bilincsbe ne verjen,
 Hanem mindig magával ragadjon; jobbra, szebbre segítsen...

Hozza zavarba a bűnöst, mert a te fényedet látja meg benne,
 De ne legyen csak szemrehányó és elítélő, hanem serkentő és buzdító.
 Legyen a tekintetem megrázó, mert Veled, az Istennel való találkozásra készít elő;
 Legyen hívó szó,
 Harsonaszó,
 Amely mindenkit háza küszöbére szólít,
 Nem miattam, Uram,
 Hanem temiattad, Aki ott állsz és vársz...

Uram, hogy a tekintetem mindezt megtehesse,
 Újra neked ajánlom lelkemet,
 Neked ajánlom testemet,
 Neked adom a szememet,
 Hogy ember-testvéreimet látva
 Vele Te nézd és lásd meg őket,
 S általam küldd feléjük hívó szent Jeled...

Szeretni – A serdülő fiú imája

A serdülő kor nem a sokat emlegetett „ostobácska” vagy a „hálátlan kor”, hanem a nagyszerű ígéretekkel teli kor, amelyben az Isten a természet átalakulása, törvényeinek fejlődése által az ifjú testben és a test mélyén szunnyadó szívben felébreszti egy másik test, egy másik szív hívását.

Bárcsak találna ekkor az ifjú megértő társakra, igazán és helyesen szerető szülőkre, akik nem sajátítják ki őt önmaguknak valami önző egoizmussal, hanem szeretettel irányítják az új, a napsugaras utak felé.

Bárcsak találna ekkor az ifjú egy igazán megértő baráttra, igazi testvérré, aki segítené őt első lépéseiben ezen az ismeretlen úton, hogy meglássa és elfogadja embertársait, hogy önmagát őszintén tudja adni és ne váljék saját vágyai rabszolgájává, mert akkor sohasem ismerheti, értheti meg igazán, hogy mit jelent az, szeretni...

* * *

„Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet...

Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást... Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él és szeretete tökéletes lesz bennünk.” (1Jn 4,7-8.11-12)

* * *

Szeretni szeretnék, Uram.
 Szükségem van a szeretetre.
 Egész valóm egy égő vágy:
 Szívem,
 Testem
 az éjszakában egy szeretni való ismeretlen felé sóhajt.

Karjaim a levegőt kavarják, de nem tudják megragadni szeretetem tárgyát.
 Egyedül vagyok, – és kettesben szeretnék lenni,
 Beszélek, – de senki sem figyel rám,
 Élek, – és senki sem fogadja életem.
 Mire szolgál így, ha gazdag vagyok, ha senkit, senkit nem gazdagíthatok én?
 Honnét e szeretet?
 S milyen út felé vezet?
 Szeretni szeretnék, Uram!
 Szükségem van a szeretetre.

Íme, ma este, egész szeretetvágyam felhasználatlan, Uram...

* * *

Figyelj reám, fiam.
 Állj meg,
 És zarándokolj el csöndben szíved legmélyére.
 Menj csak végig vadonatúj, szép szerelmed mentén, mint ahogy a vándor megy végig a fürge,
 tiszta patak partján, hogy végül eljusson a tiszta forrásig.
 És ott messze, távol, de végül biztosan a most még zavart lelked végtelen titkában reám
 találsz majd.
 Szeretet a nevem, fiam,
 És öröktől fogva csak Szeretet vagyok,
 S ez a Szeretet van benned.
 Én alkottalak a szeretetre,
 Hogy mindörökké szeretni tudj.
 Szereteted egy megújult énedén át tör fel majd,
 S te ezt keresed máris.
 Bizalom, fiam, jó úton haladsz
 kezdettől fogva:
 az én szerelmem útján.
 Csak várnod kell még a nagy találkozóra.
 De közeleg már és
 Feléje mész te is.
 Találkozni fogtok.
 Testedet számára én alkottam egykor, mint ahogy az övét számodra alkottam;
 Szívedet számára én formáltam egy nap, mint ahogy az övét számodra formáltam;
 Egymást kerestek még a sötétségben,
 Az én éjszakámban, amely fényességgé válik, ha valóban bízni és hinni tudtok bennem.

Érte őrizd magad, fiam,
 Mint ahogy őrzi magát ő is teérted,
 Én pedig őröködök mindkettőtök felett.
 Szeretetre vágysz? Utadra vezetem minden szeretetre váró testvéredet.
 Hidd el, a szeretet tanuló éveit hosszú rőfben mérik...
 És nincsen, nem lehet százféle szeretet.
 Mit jelent szeretni?... Más felé sietni... hinni... közeledni... mindig...

* * *

Kérlek, Uram, segíts, hogy embertársaimért tudjak megfeledkezni önmagamról,
S magamat adva, felajánlva, megtanuljak igazán szeretni.

Mártont egyedül találtam

Nem könnyű szeretni. És ha szeretetünkkel oly gyakran kudarcot vallunk, vajon annak oka nem a mi tévedésünkben vagy a hibánkban keresendő-e?... Vajon nem a két egymásba ütköző önzés az oka, amelyről Maxence Van der Meersch írt a „Testestől lelkestől” (Corps et Ames) c. könyvében? Valóban átléptük-e mindig az egoizmus magas kökerítését???

Mert, ha az igazi szeretet mélységes boldogság forrása, annak az árát nagyon sokszor sok szenvedéssel kell megfizetnünk...

* * *

„Az ember ezért elhagyja atyját és anyját, feleségéhez csatlakozik s a kettő testben egy lesz. Úgy, hogy már nem ketten vannak, hanem csak egy test.” (Mk 10,7-9).

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei. Éljetek szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket és jó illatú áldozati adományként ajánlotta fel magát értünk Istennek... Így szeresse a férj is feleségét, mint saját testét. Aki feleségét szereti, önmagát szereti. Hiszen saját testét senki sem gyűlöli, hanem táplálja és gondozza, akárcsak Krisztus az Egyházat. Tagjai vagyunk ugyanis Testének, (húsából és csontjaiból). Ezért hagyja el az ember atyját és anyját, feleségéhez csatlakozik, és a kettő testben egy lesz. Nagy ez a titok, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom. Szeresse tehát mindegyiktek feleségét, akárcsak önmagát; az asszony meg tisztelje férjét.” (Ef 5,1-2.28-33).

* * *

Délre járt az idő, mikor az ajtón kopogtam.

Mártont egyedül találtam s még az ágyban, amely számára hirtelen túl nagy lett.

Elhagyta a felesége már jó néhány napja.

Megsajdult a szívem, Uram, e levert férfi láttán s e félig üres házban.

Hiányzott valami.

A szeretet hiányzott.

Nem volt virág a terebélyes kandalló felett, hiányzott a rúzs és a púderos doboz a

fürdőszobában, a csipketerítő a kerek kis asztalon s a székek békés, szép családi rendje.

Piszkos, gyűrött volt a lepedője, akárcsak egy meglett, vén anyóka képe;

a hamutartó tele volt,

cipők heverték szanaszét a padlón,

megoldott csomagok, mindenütt rendetlenség,

portörlő pihent a karosszék hátán s az ablak zsaluit nem tárta ki senki.

Szomorú, sötét és rossz szagú volt minden.

Megsajdult a szívem.

Úgy éreztem, Uram, hogy valami szétszakadt, s megbillent.

Hibásan forogtak a gép kerekei,

A megtört tagú ember kínos járásával.

És arra gondoltam, hogy amit előre láttál vagy terveztél, az jó, bizonyára,

És, hogy a terveden kívül szépség és rend nem lehetséges; nem lehet szerelem, és nem lehet öröm.

* * *

Ma este, jó Uram,
 Mártonért könyörgök.
 Mártonért – érte...
 Meg a másikért.
 És a másik asszonyáért.
 A gyermekekért,
 A küzdő családokért,
 A fecsegő szomszédokért,
 Az ítéletet mondó, kevély kollégákért.
 S bocsánatot kérek
 Minden szakításért,
 Minden vérző sebért.
 Kiontott véredért, misztikus testednek égő sebeiért.
 Magamért is. Hozzád szól a szavam, Uram, s minden barátomért kérlek:
 Taníts meg bennünket a szent szeretetre!...

* * *

Nem könnyű, nem könnyű szeretni, fiam.
 Sokszor úgy vélitek, hogy immár szerettek, de csak önmagatokat szeretitek, – s mindent
 elhibáztok, mindent összetörtök.
 Mit jelent: szeretni?... Egymásra találni. De hogy egymás kezét meg is találjátok, ki kell
 vetkőznötök büszke magatokból és elindulni a másik felé.
 Mit jelent: szeretni?... Mindig kiegyezni. De ehhez feledni kell a magatok ügyét; eltűnni,
 meghalni, a másik fél előtt.
 Szeretni, jó fiam, néha fájdalmas is...
 Mert, – figyelj a szómrá! – az ősi vétek óta is szeretni, fiam, ez: a Kereszten meghalni – és
 mindig a másikért!...

A tettes

Egyedülálló az ember, hiszen egyetlen, bár élethivatása a Közösséghez köti. De a bűn
 megoszt és szétválaszt bennünket. Mégis egymásra kell találunk, egymás terhét vállalunk,
 hordozunk.

Engesztelnünk is kell, hogy a Nagy Egyetértés akadályait elhárítsuk. A magány nem
 szerepel az Atya nagy Tervében, ezért fájdalmas az. Végérvényesen pedig csak a Megváltó
 Szeretet képes legyőzni azt és ezzel megpecsételni, szentesíteni közös szövetségünket.

* * *

*„Egy ember lement Jeruzsálemből Jerikóba. Rablók kezére került, azok kifosztották,
 véresre verték és félholtan otthagyták. Egy pap jött lefelé az úton, észrevette, de továbbment.
 Később egy levita jött arra, meglátta, de ő is elment mellette. Végül egy szamaritanusnak is
 arra vitt az útja. Amikor megpillantotta, megesejt rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort
 öntött sebeire és bekötözte azokat. Aztán föltette teherhordó állatára, szállásra vitte és*

gondját viselte. Másnap reggel elővett két dénárt és a gazdának adta e szavakkal: Viseld gondját. Amivel többet költesz rá, megadom neked, amikor visszatérek.” (Lk 10,30-35)

* * *

Ismerem a titkát,
Súlyos,
Rettenetes titkát.
Hogyan bírja el azt, Uram, ez a koravén nagy gyermek?...
Úgy szerettem volna, ha ő beszél majd róla,
Hogy aztán így megosztva, már ketten hordjuk tovább.
Hónapok óta próbálok segítő kezet nyújtani e roskadozó ifjúnak.
Mohón kap feléje, megsimogatja, megcsókolja – de csak a kettőnket szétválasztó árok felett.
Amikor szelíden magam felé próbálok vonni, meghátrál, mert a másik kezében még egyre
ott a titok, mely súlyával megbénítja karját.
Fájdalommal tölt el, Uram,
Hogy csak messziről láthatom és megközelíteni már nem tudom.
Ő is egyre felém néz, de felém jönni nem tud.

Szenvedek,
S ő is szenved.
Nem bírom tovább a szenvedését elviselni, de a szeretetem oly kurta, Uram, hogy ahányszor
hidat építek feléje, hogy elérjem egyedüllétét, a híd rövid és nem ér el a túlsó partig.
Látom, hogy szenvedéseinek széles árka szélén miképp tétovázik. Megfeszül, nekilendül,
majd megáll és meghátrál kétségbeesve, mert széles az árok és túl nehéz a terhe.
Tegnap újra felém hajolt, Uram. Szólt néhány szót – s meggondolta magát. Egész teste
remegett a titok nehéz terhe alatt, már-már kitört – majd újra csak magánya mélységes
medrébe temetkezett.
Nem sírt, de homlokáról súlyos verejték cseppeket töröltem le.
Nem vehetem a vállaimra terhét, ha ő nem adja át!...
Látom, de megragadni már nem tudom.

Nem akarod, Uram, mivel ő nem akarja,
És nincsen jogomban szenvedése titkán erőszakot venni...

Uram, ma este az elszigeteltre gondolok,
Azokra, akik egyedül vannak, rettenetesen egyedül,
Mert soha nem támaszkodtak senkire,
Soha nem bízták magukat Rád, Uram.
Azokra, akik megtudtak valamit, amit senki más nem ismerhet,
Azokra, akiket megbántottak és nem vigasztal senki,
Azokra, akik súlyos sebekből véreznek, amelyeket soha nem gyógyít meg senki,
Azokra, akiket kemény csapások sújtottak, amelyeket még csak nem is gyanít soha senki,
Azokra, akik szívük néma sírkamrájába a megaláztatás, a kétségbeesés, a gyűlölet
egybekötött nagy kékjét zárták,
Azokra, akik a halál vétkét rejtették el önmagukban és hidegek, miképp a fehérre meszelt
sírok...

Elrettent az ember nagy magánya, Uram.
Minden ember magányos, mert egyedüli lény.

Szent ez a magány, amelyet egyedül csak ő törhet meg felfedve magát egy másik előtt, vagy egy másikat fogadva be önnön magányába.

Egyedül ő képes a magányból a közösségbe lépni.

Ez a közösség a te akaratom, Uram; azt kívánod, hogy egyek legyünk mindnyájan.

A bűn által egymás közé ásott széles árok ellenére is

Azt kívánod, hogy egyek legyünk egymás közt, miképpen az Atya és Te egyek vagytok.

Fájdalommal tölt el ez az ember, Uram, mint mindazok, akik egyedül vannak, hiszen a testvéreim!

Adj erőt, hogy úgy szeressem őket, hogy megtörhessem a magány bilincseit,

Hogy a Világ elfogadja ma még üres, de vendéget váró házamat,

Melynek kapui sarkig vannak tárva.

Segíts, hogy jómagam visszavonultan éljek, és senkit se zavarjak;

Hogy mindenki betérhessen hozzám minden ellenszolgáltatás nélkül,

Hogy terhüket lerakva, láthatatlanul ott megpihenhessenek...

S a beálló csöndes éjszakában én majd felkeresem őket.

Jöjj akkor, Uram, a segítségemre, hogy a terhüket vállalni és hordani tudjam...

Köszönöm

Tudnunk kell köszönetet mondani is, hiszen életünk minden napján Isten ajándékaival gazdagodunk. Ha valamennyit sorra vennénk, a szemünk káprázna a boldogságtól, mint ahogy ünnepi bál után csillog a szépségkirálynő szeme, amikor késő este összeszámolja a rengeteg ajándékot!... Akkor bizonyára hálásak lennénk Istennek és nagyobb bizalommal néznénk a jövő elé is, mert tudnánk, hogy Isten minden nap megmutatja bőkezűségét...

Itt, a földön, minden Isten ajándéka. Még a legkisebb, a legapróbb mindennapi dolgok is. Mindezek együtt alkotják az életet, amely lehet verőfényes, ragyogó, avagy sötét, ólmos felhőktől borús aszerint, hogy miképpen élünk ezekkel az ajándékokkal.

* * *

„...Ne tévedjetez tehát, szeretett testvéreim. Földről, a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik. Nála nincsen változás, sem árnyéka a változandóságnak.” (Jak 1,16-17)

* * *

Köszönöm, Uram, köszönöm.

Köszönöm a mai nap megszámlálhatatlan ajándékát.

Köszönet mindazért, amit láttam, hallottam, kaptam...

Köszönöm a hideg vizet, amely felébresztett, az illatos szappant, és a friss fogkrémet.

Köszönet a ruháért, amely testemet fedi; diszkrét színéért, jó szabásáért.

A pontosan megjelenő mindennapi újságért, a reggeli mosolyt keltő Móricka-tréfáért, a továbbhúzó fontos tárgyalásokért, a helyes igazságszolgáltatásért és a győztes futballmeccsért.

Köszönet a motorizált szemétkocsiért, annak kísérőjéért, füttyös kiáltásukért és az ébredő utca zajáért.

Köszönet a munkámért, a szerszámaimért, a fáradozásaimért...

Köszönöm a kezemben lévő fémet, amely hosszan feljajdul, amikor beléharap az acél olló,
köszönöm a műhelyfőnök elismerő tekintetét és a befejezett darabokat továbbvivő
kiskocsit.

Köszönet Béláért is, aki a reszelőjét kölcsönadta, Daniért, aki cigarettával kínált, és Karcsiért,
aki ajtót nyitott előttem...

Köszönöm a hömpölygő utcát, mely magával sodor, a fénylő kirakatokat, a tovasurránó
gépkocsikat, a siető gyalogosokat, az egész életet, amely itt folyt ma le a házak csipkés
szélei között.

Köszönöm az ebédet, amely erőt adott, a pohár sört, amely oltotta szomjamat.

Köszönet a motorért, amely gyorsan oda vitt, ahová éppen igyekeztem, a benzinért, amely
hajtott, a szélért, mely arcomat cirógatta és a fákért, amelyek utam mentén sorra
köszöntöttek...

Köszönet a gyermekért, akit játszani láttam a szemközti járdán,

Köszönet a görkorcsolyájáért és a tréfás grimaszáért, amikor elesett.

Köszönöm az útközben kapott számos „Adjonistent”, a kézfogásokat, melyeket adtam s a
mosolyokat, melyeket röptében küldtek felém.

Köszönöm anyámat, aki otthon vár engem, köszönöm diszkrét szeretetét, csöndes jelenlétét.

Köszönöm e hajlékot, amely fölém borul s véd; a világító lámpafényt, a zenélő rádiót.

Köszönöm az esti napi-krónikát, a szombatesti vidám műsort.

Köszönöm a virágcsokrot az asztalom közepén: igazi remekmű!...

Köszönöm a békés éjszakát,

Köszönöm a fényes csillagokat,

Köszönöm a csöndet.

Köszönöm az időt, melyet nekem adtál,

Köszönöm az életet.

Köszönöm kegyelmedet.

Köszönöm Uram, jelenlétedet!

Köszönöm, hogy hallgatsz a szómlra figyelmesen, hogy a kezembe veszed és elfogadod
képességeim csokrát, hogy átadd Atyádnak.

Köszönöm, Uram.

Köszönöm.

A pap vasárnap esti imája

Az aktív életet élő keresztények sokat várnak, sőt követelnek a paptól, s igazuk is van. De tudniok kell azt is, hogy kemény a papi élet! Az, aki ifjú lelkesedéssel egész életét ajánlotta fel Isten oltárán, ember marad továbbra is és ez az emberi rész gyakran visszaköveteli a maga jussát. A pap sorsa így mindennapi küzdelem, hogy Krisztusért mindenki számára szabad maradhasson.

Nincs szüksége a papnak bókra vagy rafinált ajándékokra. Azt kéri csak, hogy a gondjaira bízott keresztények nap mint nap igazolják a felebaráti szeretet gyakorlásával, hogy áldozata nem volt hiábavaló.

De mert ember a pap, neki is jól esik néha, ha az önzetlen baráti szeretet megnyilvánulásával találkozik egy vasárnap este, amikor egyedül van...

* * *

„Jézus felszólította őket: Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket.” (Mk 1,17).

„Most már nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolgál nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt.” (Jn 15,15-16).

„Felejttem, ami mögöttem van, s az előttem lévő után rugaszkodom. Futok a kitűzött cél felé, annak a hivatásnak a jutalmáért, amelyre Isten fölülről hívott meg Krisztus Jézus által.” (Fil 3,13-14).

* * *

Uram, ma este egyedül vagyok.
A templomban lassan elült a zaj.
Mindenki hazatért;
Én is hazajöttem,
Egyedül.

Menet közben találkoztam a délutáni sétálókkal.
Egy mozi előtt haladtam el, honnét a tömeg kifelé özönlött.
Majd utam a kávéház előtt vitt el, amelynek teraszán a vasárnap estét próbálták fáradtan még megtoldani páran.
A járdán játszadozó gyermekekbe botlottam,
Virgonc kis kölykökbe;
Mások gyermekei. Az enyéim nem lehetnek soha.

Íme, előtted állok, Uram,
Egyedül.
Terhes a csönd,
És nehéz a magány.

.....

Harmincöt éves vagyok, Uram.
A testem éppen olyan, mint másé.
Két kezem van a kemény munkára,
S a szívem szeretet után vágyik,
De én mindezt neked adtam,
Mert szükséged volt rám.
Mindent neked adtam... De ma mindez nehéz...
Nehéz neked megőrizni a testet, amely ma más testnek kínálná fel magát.
Nehéz mindenkit szeretni, és önmagának senkit meg nem tartani.
Nehéz melegen megfogni egy kezét, anélkül, hogy azt önmagának örökre megtartanám.
Nehéz felébreszteni a szeretetet, – és mégis teljesen csak a tiéd maradni...
Nehéz mindenkinek mindene lenni, – és önmagam számára csak semmi és senki.
Nehéz olyannak lenni, mint a többiek, – és a többiek közt mégis más maradni.
Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senkitől semmit.
Nehéz mindig máshoz közeledni, ha nem közeledik felém soha senki.

Nehéz mindig mások bűnét, terhét hordani, amikor nemet mondani nem szabad soha.
Nehéz örökké mások titkát őrizni, ha a magunkét nem oszthatjuk meg soha senkivel.
Nehéz mindig mást bátorítani, segíteni, ha mi magunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.
Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önmagunk senki vállára nem támaszkodhatunk.
Nehéz egyedül lenni,
Egyedül mindenki előtt.
Egyedül a Világ színe előtt,
a szenvedés előtt,
a halál előtt,
és a bűn előtt.

* * *

Nem vagy egyedül, fiam.
Én veled vagyok,
Mert Én te vagyok.

Szükségem volt a te emberségedre, hogy Megtestesülésemet és Megváltásomat tovább folytathassam.
Öröktől fogva választottalak,
Mert szükségem van rád.
Szükségem van a kezedre, hogy továbbra is áldhassak,
Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,
Szükségem van a testedre, hogy szenvedjek továbbra is,
Szükségem van a szívedre, hogy szerethessek továbbra is,
Szükségem van rád, hogy üdvözítő munkámat tovább folytathassam.
Maradj velem, fiam...

* * *

Előtted állok, íme, Uram.
Íme, a testem,
Íme, a szívem,
Íme, a lelkem!
Tégy elég nagygyá, hogy felérjek a Világ magasáig,
Erőssé, hogy terhét bizton hordozhassam,
Tisztává, hogy ölelhessem anélkül, hogy lekötném önmagamnak.
Tégy találkozások helyévé, de csak átmenetileg;
Végeláthatatlan úttá, amelyen senki meg nem áll, hol emberit nem talál, s Feléd siet tovább.

Uram, ma este, amikor már minden csendes és csak a szívemben érzem a magány keserű marását,
Amikor az emberek gondja emészti lelkemet és én képtelen vagyok kielégíteni őket,
Amikor az egész Világ nyomorúsága és bűne nehezedik a vállamra teljes súlyával,
Újra IGENT mondom Neked. Nem könnyű kacagással, hanem csendes, alázatos, tudatos elhatározással,
Színed előtt egyedül, Uram,
A békés esti csöndben.

Felszólaltam, Uram

A beszéd Isten adománya, amelyről egyszer számot kell adnunk. A beszéd által érintkezik a lélek egy más lélekkel; általa ismernek meg bennünket az emberek. Nincs jogunk tehát hallgatásba burkolóznunk, de azt se feledjük, hogy minden kimondott szónak súlya van és Isten színe előtt élve-járva, mérlegelnünk kell minden kiejtett szavunkat.

* * *

„Mondom nektek: Minden fölöslegesen kimondott szóról számot adnak majd az emberek az ítélet napján. Szavaid alapján fognak igaznak ítélni téged, s szavaid alapján fognak elmarasztalni.” (Mt 12,36-37).

„Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába. Csak (az jut be a mennyek országába), aki mennyei Atyám akaratát teljesíti. Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram! Nem a te nevedben jövendöltünk? Nem a te nevedben űztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát? Én akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket. Takarodjatok előlem, ti gonosztevők!” (Mt 7,21-23).

* * *

Felszólaltam, Uram, – és dühödtem vagyok.

Bőszült vagyok, mert sokat ágáltam, kézzel, hanggal erősködtem.

Egész bensőmet szavakba öntöttem, mondatokba fontam.

És attól tartok mégis, hogy a lényeg elveszett.

Mert a lényeg, Uram, nincs a hatalmamban és a szavak túl szűkre szabottak ahhoz, hogy magukba zárják azt.

Felszólaltam, Uram, – és nyugtalan vagyok.

Félek beszélni, mert súlyos ügy ez;

Komoly ügy, bizony, másokat megzavarni nyugalmukban; otthonukból a küszöbre csalni őket, hogy mozdulatlan álljanak meg ajtaik előtt.

Felelősséggel jár hosszú tárt karokkal, feszült szívvel visszatartani őket, amint fényt koldulnak, avagy némi bátorságot ahhoz, hogy tetteikben tovább éljenek.

Jaj, ha üres kézzel bocsátanám el őket, Uram!

És mégis: beszélnem kell!

Néhány esztendőre nékem adtad a szót, élnem kell jogommal.

A lelkemmel másoknak tartozom; ajkam szélén várnak a szavak, hogy hosszú, szoros sorba fűződve átnyújthassák azt.

Mert a lelkem nem fedheti fel magát, csak a szavak által.

Apró kicsi testébe zártan mitsem tudunk a kisbabáról.

De az egész család diadalmas ünnepre készül, amint a kiejtett egyes szavak, képzett mondatok útján lelkünk előtt nyiladozik, bomladozik a lelke.

És a család kétségbe esve állja körül a haldokló ágyát, ájtatos rettegéssel lesve utolsó elhangzó szavait.

Csendbe zárkózva távozik; és a rokonság nem juthat többé lelke közelébe, ha már megrendülten szemét lezárták, állát felkötötték.

Nagy kegyelem a szó, Uram, és éppen ezért nincs jogom hallgatni gögből, gyávaságból, hanyagságból vagy az áldozattól való félelemből.

A többieknek – a másoknak – joguk van szóhoz, joguk a lelkemhez.
 A te üzenetedet kell továbbadnom.
 Amit senki más nem mondhat el nekik, csak én, Uram!
 Csak egy mondatot kell kiejtenem, amely talán rövid, de sűrítve egész életem benne van.
 Nem állhatok félre gyáván.
 És csak igaz igéket ejthetnek ki majd ajkaim.
 Mert visszaélnék a bizalmával annak, akinek minden figyelmét lekötöttem, s a szavak külső
 kérge alatt nem adnám át neki lelkem őszinte igazát.
 Legyenek élők a szavak, melyeket magam körül hangoztatni fogok; élők és gazdagok
 mindabban, amit egyetlen lelkem megragadott a Világ és az ember misztériumából.
 Minden kiejtett szó Istent hirdesse mindenütt! Mert az ajkak, amelyeket adtál, csak azért
 léteznek, hogy lelkem titkáról tanúságot tegyenek, Uram. És a lelkem ismer Téged, hiszen
 Téged ölel át, Istenem.

* * *

Bocsáss meg, Uram, hogy ilyen gyatrán szóltam.
 Bocsáss meg, ha gyakran hiába beszéltem.
 Bocsásd meg minden napomat, amikor a nyelvem
 meggyaláztam
 üres szavakkal
 hamis szavakkal,
 gyáva szavakkal,
 olyan szavakkal, melyekben nem volt számodra hely.
 Légy az én erősségem, ha nyilvános ülésen szót kell majd kérnem, vitába kell szállnom –
 vagy csak párbeszédbe fogom egyik testvéremmel.
 Főképpen pedig add meg, Uram, hogy elvetett mag legyen a szavam,
 És hogy azok, akik hallgatnak majd szómrá, bőséges aratást remélhessenek.

Uram, gyötör ez az arc

Ha minden erőnkől nem küzdünk a Világ igazságtalanságai ellen, ott, ahová az Atya akarata állított bennünket, akkor nem vagyunk igazi, hívő keresztények. Nem szeretjük igazán Istent. Ő mondotta szent János apostol által: „Aki ugyanis nem szereti testvérét, akit lát, Istent, akit nem lát, hogyan szerethetné?” (1Jn 4,20). És: „Gyermekeim, ne szeressünk szóval, hanem tettel és igazsággal!” (1Jn 3,18).

A keresztény lelkiismeret nem elégedhet meg azzal, hogy, egy arcot tisztára mos, vagy redőit ráhintett porral tünteti el; ama súlyos erkölcsi és társadalmi bajok gyökerét kell keresni, okait orvosolni, amelyek ilyen rúttá tették ezt az emberi arcot.

Mert a szegények majd ítélni fognak felettünk...

* * *

„Erre azok is megkérdezik: Uram, mikor láttunk éhesnek vagy szomjasnak, vándornak vagy mezítelenül, betegen vagy börtönben, és nem szolgáltunk neked? Ő azonban így felel: Bizony mondom nektek: Amit nem tettetek eggyel is e legkisebbek közül, velem nem tettétek!” (Mt 25,44-46).

* * *

Egész este gyötört ez az arc, Uram!
Élő szemrehányás,
Hosszú segélykiáltás, mely megrázta nyugalmamat.
Még ifjú ez az arc, Uram, és az emberek vétkei máris rája szabadultak vadul,
Míg ő állt védtelenül a csapásaik alatt.

Minden oldalról ellene rohantak:

Jött a nyomor,
A barakkalakás,
A rozzant ágy,
A bűzös levegő,
Az alkohol,
A füst,
Az éhség
És a kórház:
A szanatórium.

A kimerítő munka,
A megalázó munka,
A munkanélküliség,
A gazdasági válság,
A háború.

Elcsábító bálók,
Az ízléstelen dalok,
A vérlázító filmek,
A bódító zenék,
Mocskos, hazug csókok.

Harc az életért;
A lázadás,
A verekedés,
A segélysikoltások,
Az ütések,
S a gyűlölet.

Jöttek mindenfelől:
Ezerarcú elrettentő és fertelmes emberi önzések
 piszkos görbe ujjakkal,
 Felszakadt koszos körmeikkel,
 bűzlő páráikkal.
Összefutottak a Világ legszélső határaitól
 az Idők kezdetétől,
 mindenfelől és minden időből,
És lassan, alattomosan, egymás után,
Vagy hirtelen, összerohanva, mint a barmok,

S ütöttek,
 korbácsoltak,

suhintottak,
dolgoztak,
gyúrtak,
elnyomtak,
verték,
véstek,
cserzettek.

És íme az Arc, ez a szegény arc.
Tizennyolc év után, végre bemutatják;
de évszázadokba került, amíg megalkották.
Ecce Homo: Íme az ember...

Íme ez a szegény emberi arc, mint egy nyitott könyv.
A nyomorúság és az emberi vétek nyitott könyve.

Az önzés,
a gőg,
a gyávaság könyve,
A kapzsiság könyve;
az érzékiség,
a megalkuvások,
a lemondások könyve.

Íme itt van, mint egy siralom-ének,
lázadó kiáltás,
és egy lélekbe vágó segélykérés.

Mert e fájdalmas, ez eltorzított arc mögött,
E zavaros szemek mélyén,
Mint a sötét medence vizében elsüllyedő fuldokló felfelé tárt hófehér és összekulcsolt
könyörgő kezei,

Mint egy fény,
egy láng,
egy tragikus könyörgés;
Egy lélek kiolthatatlan kívánsága, amely túl szeretné élni szennyezett sarát.

Gyötör ez az arc, Uram, megrémít és megítél.
Mert a többiekkel együtt én tettem ezt vele; hagytam, hogy ezt tegyék vele!
Arra gondoltam, Uram, hogy ez az ifjú ember a testvérem – de a te testvéred is!

Ó, mit is tettünk Családod egyik tagjával?!

Uram, félek ítélő szavadtól.

Attól tartok, hogy az utolsó napon elvonultatod majd előttem emberi testvéreim arcát,
főképpen majd azokét, akik városomban, az én utcámban laktak, akik velem dolgoztak.
És könyörtelen fényed mellett majd meglátom ezeken az arcokon
a ráncokat, amelyeket én szántottam,
a száját, amelynek keserű vonását én véstem,
a ferde fintort, amelyet én faragtam,
a kialvó tekintetet, amelyet én homályosítottam el és oltottam ki mindörökre.

Jönnek, majd könyörtelenül jönnek, hogy megmutassák magukat, a nyomor és a bűn bosszúálló, riasztó példáit.

Jönnek, akiket ismertem és azok is, akiket sohasem láttam; jönnek kortársaim és a többiek, mind, akik a Világ e rettenetes műhelyében őket követték.

És én elborzadva, csendben, mozdulatlan maradok. S ekkor, Uram, Te majd így szólsz hozzám:

„...ÉN VOLTAM...”

.....

Bocsáss meg, Uram, ezért az arcért, amely elítélt.

Köszönöm, Uram, az arcot, amely felébresztett.

Az éhség

Minden ember testvérünk. Krisztus vére valamennyiünket ugyanannak az Atyának gyermekeivé avatott. Ha egy családban valaki szenved, vagy meghal, mindenki fájdalmat érez. Tudjuk azt is, hogy ma, szerte a világon minden esztendőben ezrek és ezrek halnak éhen. Nem élhetünk mi sem úgy tovább, mint régen. Még akkor sem, ha anyagi lehetőségeink megengedik, hogy a közepesnél sokkal jobban éljünk, még akkor sem állhatunk ölbe tett kezekkel e probléma előtt. Újra csak kihangsúlyozzuk: ha nem küzdünk teljes erőnkkel egy jobb és igazságosabb, egy emberibb világért, súlyos bűnt követünk el!

* * *

„Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözött és dúsán lakmározott mindennap. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a kapuja előtt, fekélyekkel tele. Szívesen jóllakott volna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal is, de senki sem adott neki. Csak a kutyák jöttek és nyalogatták sebeit.” (Lk 16,19-21).

„Akkor (Jézus) meghagyta tanítványainak: Telepítsétek le őket csoportonként ötvenével. Úgy is tettek. Letelepédtek mindnyájan. Ezután fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre és megáldotta azokat. Majd megtörte és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. Miután mindnyájan ettek és jóllaktak, még tizenkét kosár kenyérmaradékot szedtek össze.” (Lk 9,14-17).

* * *

Ettem,

Túl sokat ettem.

Ettem, mert mások is ettek.

Mert vendégül hívtak,

Mert társaságban voltam és ez a társaság nem értette volna meg,

De minden fogás,

Minden falat,

Minden harapásnyi étel csak nagy nehezen ment le.

Túl sokat ettem, Uram,

Míg ugyanabban a pillanatban a saját városunkban, üres konzervdobozzal a kézben

ezeröttszáz személy várt, és állt sorban az ingyenes népkonyha előtt az üres levesért,

Míg egy asszony a lépcsőház alatti vackában ette, amit kora reggel összekaparászott a hulladékos ládák fenekén,
 Míg az utcakölykök blokkház tanyájukon az aggok menhelyéről kapott hideg maradékokon osztozkodtak,
 Míg szerte a világon, tíz, száz, ezer szerencsétlen ember vonaglott kízó fájdalmak közepette és halt éhen kétségbeesetten a tehetetlen rokonok előtt.

Fertelmes látvány ez, Uram, tudom.
 És az emberek is tudják ma már ezt mindnyájan. Tudják, hogy nemcsak néhány szerencsétlen éhezik a házuk körül, de akár százával mérhetik számukat!
 Tudják, hogy nemcsak ez a néhány száz szerencsétlen létezik, de az országhatárokon túl ezrek éheznek már!
 És tudják, hogy nemcsak ezrével vannak éhező emberek, akik koplalnak mindennap, de a világon milliókra ugrik már a számuk!
 Megrajzolták precízen már az éhezők atlaszát is,
 Melyről döbbenetes képpel merednek felénk a halálos zónák.
 Irgalmat nem ismerő erővel beszélnek a számok.
 A nyolcszázmilliós embertömegben a francia havi legkisebb átlagfizetés másutt a legnagyobb évi átlagot jelenti.
 Az emberiség egyharmada nem eszik eleget.
 Egyetlen éhínség idején több millió ember pusztul éhen Indiában,
 És egy hindu átlag életkora alig éri el a huszonhat esztendőt.

Látod, Uram, a térképet és olvasod a számokat.
 Nem mint egy statisztikus olvasná klimatizált irodájában,
 Hanem mint egy népes család atyja, aki gyermekei feje fölé hajol.

Látod, Uram, a térképet és ezeket a számokat is ismered régidőktől fogva.
 Ez a térkép lebegett előtted, amikor elmondtad a szegény Lázár és az asztalához ülő dúsgazdag ember történetét.
 Ez a kép volt előtted akkor is, amikor számomra említetted föl az Utolsó Ítélet napjait.

„...Éhes voltam...”

Könyörtelen vagy, Uram!
 Te állsz sort az olcsó népkonyhák előtt,
 Te eszel a személtáladban talált hulladékokból,
 Te haldokolsz az éhínség gyötrelmei közepett,
 S Te halsz meg huszonhat éves fejjel, egyedül, egy csendes sarokban,
 Amíg a világ nagy dísztermének egy másik szögletében – a család néhány tagjának társaságában – ímmel-ámmal, kelletlenül eszem meg azt, ami neked kellene, hogy egyszerűen életben maradhass.

„...Éhes voltam...”

Eszembe idézheted ezt Uram, ha majd egyszer megállnék szolgálatod teljesítése közepett.
 Mert hogyan, miképpen állhatnék meg egy percre is az étel kiosztásában, amikor testvéreim száma végtelen.
 S mindig akad olyan, akinek kevés jut.
 Testvéreim jussáért küzdeni sohasem szűnhetek meg!

Nem kis dolog, Uram, ételt adni a Világnak.

Jobban szeretek csendben imádkozni,
 Jobban szeretek pénteki napon böjtölni,
 Jobban szeretem a szegényeket látogatni,
 Jobban szeretek ajándékot adni az árvaházak szeretetvásárára számára,

Igaz, de mindez nem elég!
 Mindez csak semmiség, ha egy napon mégis azt mondhatod majd nekem is: „Éhes voltam...”

Nem vagyok többé éhes, Uram.
 Nem akarok többé éhes lenni, Uram!
 Csak annyit akarok enni ezután, mint amennyi ahhoz szükséges, Uram, hogy Téged híven
 szolgálhassalak és küzdhessek minden testvéremért.
 Mert Te éhezél, Uram,
 Mert Te szenvedsz éhhalált, amíg én torkig ettem magam...

A lakás

A világ minden nagyobb városában tragikus méreteket öltött a lakás-gond. Első kötelességünk, hogy erről is tudomást vegyünk. Sokan vannak ugyanis azok, akik, mert maguk jól berendezkedtek, sohasem fordultak meg városuk szegényebb negyedében. A nagy nyilvánosság elé kell tárnunk ezt a problémát, mert a közvélemény igen nagy hatalom és mi valamennyien alkotjuk és formáljuk azt. Számos szervezet várja közreműködésünket vagy legalábbis jó szándékú megértésünket és támogatásunkat. Ha valóban és igazán szeretjük testvéreinket, akkor bizonyára megtaláljuk a módját annak, hogy valamit tegyünk az érdekükben ott, azon a helyen, ahová az élet állított bennünket.

* * *

*„Mondjuk, hogy egy testvérnek vagy nővérnek nincs ruhája, s a mindennapi élelemben
 szükségét szenved. Ha mármost egyiktek azt mondja: Menjetek békével! Melegedjete!
 Lakjatok jól! – de nem adja meg nekik, amire életük fönntartására szükségük van: ugyan mit
 használ az nekik?” (Jak 2,15-16).*

* * *

Nem tudtam elaludni, Uram, s fölkeltem, hogy jobban imádhassalak.
 Kint éjszaka van; fúj a szél és esik az eső.
 A város fényei áttörnek a sötétség fátyolát és hirdetik, hogy ott élők laknak.
 Miért gyújtottad fel e fényeket, Uram? Sugaraik bántják a szememet.
 Elkapták figyelmemet és most fogva tartanak, miközben a fülemben zúg a város elbűvölőn
 tragikus rimánkodása.
 Nem tudok tőle szabadulni, hiszem magam is jól ismerem szenvedéseit, Uram!
 Felelevenednek a szemeim előtt:
 Hallom őket, amint hozzám szólnak,
 Érzem, amint arcul ütnek,
 Valamennyit ismerem, Uram,

Valamennyit, – és mégis aludni akartam.

Tudom, hogy „ebben” az egyetlen szobában hét egymás hegyén-hátán heverő bomlott lehelete keveredik,¹

Tudom, hogy egy anya az asztalát és a székeket a mennyezetbe vert szögre akasztja, hogy a földre teríthesse szalmazsákjait.

Tudom, hogy patkányok ólálkodnak a földre hullt morzsák után és harapással fenyegetik az alvó kisbabákat.

Tudom, hogy éjjel az apának fel kell kellnie, hogy viaszkos vásznat terítsen még alvó gyermeke fölé, ha megered az eső.

Tudom, hogy egy anyának egész éjjel állva kell maradnia, mert csak egy számára van hely és a két gyermek beteg.

Tudom, hogy egy részeges apa a mellette fekvő kisfiára hány majd ma éjszaka.

Tudom, hogy egy serdülő fiú megszökik hazulról ma éjjel, egyedül, mert már nem bírja tovább a nyomort.

Tudom, hogy az egyetlen padlás-szobában, ahol három ember-pár lakik, a férfiak verekedni fognak a nőkért.

Tudom, hogy a feleség elhúzódik a férje mellől, mert nincs több hely a házban egy újabb gyermek számára.

Tudom, hogy ma este, csendben haldoklik egy kisfiú, hogy némán négy testvére után távozzék ő is...

Tudom.

Többet is tudnék,

Száznál több hasonló példát ismerek és mégis nyugodtan tértem ágyba, aludni mentem a tiszta fehér lepedők közé.

Jobb szeretném mindezt nem tudni,

Szeretném, ha mindez csak üres mendemonda lenne,

Szeretném magammal elhitetni, hogy mindez csak rossz álom.

Szeretném, ha azzal vádolhatnának, hogy erősen túlozok mindent,

Szeretném, ha valaki bebizonyítaná nekem, hogy mindezért ezek az emberek a hibásak, hogy ők maguk az okai nagy szegénységüknek.

Szeretném magam megvigasztalni – de nem tudom. Már késő.

Túl sokat láttam,

Túl sokat hallottam,

Túl sokat számláltam;

Mindent jól összeszámláltam, Uram, és azt hiszem, hogy a könyörtelen számjegyek mindörökre elűzték a lelkemből a megelégedettség ártatlan nyugalalmát.²

* * *

Így van helyén, Fiam!

Mert Én, a ti Istenetek és Atyátok, neheztelek rátok!

Az idők kezdetétől fogva nektek adtam a hatalmamban lévő egész Világmindenséget, és azt akartam, hogy minden gyermekemnek a feje fölött Atyájához méltó födél legyen.

Megbíztam bennetek, de a ti önzések mindent elrontott.

¹ Valamennyi itt felhozott példa szigorúan pontos és létező. Száz hasonló eset közül válogattuk őket össze.

² Egy nagy francia városról van itt szó. Az 1946-os népszámlálási adatok szerint 31.737 családból 10.952 lakott egyszobás lakásban és 12.557 kétszobásban. Ám a 100.000-nél több lakost számláló nagy városok közül ez a város a lakásínséget szenvedők listájának csak a közepén foglalt helyet!

Ez az egyik legnagyobb bűnötök, s érte a közös felelősséget sokan hordozzátok.
 Mert jaj nektek, ha a mulasztások miatt egyetlen egy gyermekemnek is meg kell halnia
 testben vagy lélekben!
 Mondom nektek: Örök Otthonomban ezeknek juttatom majd a legjobb helyeket.
 A gond nélkül élők, a hanyagok, az önzők, akik a földön kényelmesen berendezkedhettek és
 megfélelkeztek minden másról, ezek elnyerték jutalmukat.
 Nálam már nem lesz számukra hely...
 Kérj bocsánatot, Fiam, ma este, tenmagadért és a többiekért is.
 De holnap majd harcolj teljes erődből, mert mennyei Atyád fájdalmasan látja újra, hogy
 szent Fia számára ma sincsen hely az emberek szálláshelyén...

Kórházban

Nagy titok a szenvedés, amelyet csak a hit fényénél érthetünk meg igazán.
 Nem az Isten akarta a Rosszat a Világban. De az emberek megvetették a Tervét (...a
 bűn...), megbontották az ember és a világmindenség egyensúlyát és előidéztek a szenvedést.
 De Krisztus eljött közénk, hogy rendet teremtsen e nagy összeviaskodásban. És a céltalan
 szenvedés így lett a Megváltás eszközévé.

* * *

*„A mi szenvedéseinket viselte és a mi fájdalmaink neheztedek a vállaira. Mi pedig úgy
 éreztük, hogy az Isten keze sújt bennünket, az büntet és aláz meg bennünket. A bűneink miatt
 szegeztetett által és a vétkeink miatt kellett meghalnia. Megváltó büntetésünk immár rajta
 pihen és az ő sebei által gyógyultunk meg mindnyájan.” (Iz 53,4-5).*

* * *

Ma délután meglátogattam egy beteget a kórházban.
 Osztályról osztályra menve, végigjártam a szenvedés Városának utcáit megsejtve mindazokat
 a tragédiákat, amelyek a virágos pázsitos utak és fehér falak mögött húzódnak meg.
 Előbb át kellett mennem az első kórtermen;
 Lábujjhegyen járva kerestem az én betegemet.
 Tekintetem úgy siklott végig a fekvőkön, mint a betegápoló könnyű keze, amikor nyílt sebet
 gondoz, és arra vigyáz, hogy újabb fájdalmat ne okozzon.
 Félszegen éreztem magam.
 Mint amikor egy tájékozatlan látogató a titkok templomába téved,
 Mint egy hitetlen pogány, egy ősi bazilikában.
 A második kórterem túlsó sarkában akadtam rá az én betegemre.
 Az ágya mellett megálltam, s dadogtam nem tudván, hogy mit is mondjak köszöntésül.
 Zavarba hoz a szenvedés, Uram, rám nehezedik és eltipor.
 Nem érthetem, hogy miért engedted meg?
 Miért, Uram?
 Miért nyöszörög borzalmas égési sebei miatt ez az ártatlan kisgyermek?
 Miért haldoklik három nap és három éjen át ez a meglett férfi, szüntelen anyja nevét
 emlegetve?
 Miért öregedett egy hónap alatt tíz esztendő ez a rák-beteg asszony?
 És ez az alig húszéves munkás, aki az építőállványról zuhant le, és úgy összetört, mint egy
 gyermeki játékszer?

S ez a szegény, idegen, elszigetelt, hazátlan roncs, kinek a teste egyetlen nagy, gennyedő seb csupán?

Vagy ez a lány, aki immár harminc éve fekszik gipszbe öntve a csupasz kemény deszkán?

Miért mindez, Uram?

Nem értem!

Miért van a Világban ez a sok szenvedés,

mely bánt,

elzár,

fellázít

és megtör?

Miért ez a sok ijesztő és fertelmes szenvedés, amely látható ok nélkül, vakon szakad a világra,

Igazságtalanul veri a jót és megkíméli a rosszat.

A tudomány láttán néha meghátrál ugyan, de más szín alatt sokkal erősebben és ravaszabban jön vissza újra.

Nem értem.

Gyűlöletes a szenvedés és félelmet kelt bennem,

Mert miért sújt egyeseket – és másokat miért kímél meg?

Miért ezeket éri és miért nem engem sújt?

* * *

Gyermekem, a szenvedést nem Én – a te Istened – akartam, hanem az emberek!

Ők iktatták bele a világ rendjébe, amikor becsempészték oda a bűnt.

Mert rendellenesség a bűn és a rendellenesség fájdalmat szül.

Nézd: a Világban és az Időben a bűnnek mindig megfelel valahol egy szenvedés;

De eljöttem én és mindent magamra vállaltam: a bűneiteket is, és a szenvedéseiteket is.

Vállaimra vettem mind és végig szenvedtem valamennyit még előttetek.

Átváltottam és átváltoztattam őket. Kincstárat alkottam belőlük.

A szenvedések még a rossz elemei, de ez a rossz is hasznos már,

Mert a ti szenvedéseitekből alkottam én a Megváltást!...

Az utca közepén állt

Annyira meggabalyodott már ez a Világ, hogy nagyon sok ember, csak azért, hogy élni tudjon, közvetve vagy közvetlenül olyan munkákban is részt vesz, amelyek testvéreik testi vagy erkölcsi halálát készítik elő. Bűn állapotában élő gazdasági rendszerek foglyaiként sokan már lopni és hazudni kénytelenek.

E tragikus helyzet következtében mindannyiúnknak szenvednünk kell. Szolidárisak a Világ sorsában, melyből egyedül nem menekülhetnek, fel kell ismerniök környezetük bűnét és azt nyíltan meg is kell vallanunk. De amint nincs igazi bűnbánat, ha nem párosul az az élet megjavításának erős szándékával, azonképpen nincsen igazi szenvedés sem e környezetben belül, ha ugyanakkor nem fáradoznak az embertelen rendszer struktúrájának a megjavításán is. Ez ellenvetést nem tűrő kötelesség, amely alól semmi sem mentheti fel a keresztényt.

* * *

„Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető. És ha világosságot gyűjtenek, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Így világítson világosságtok az emberek előtt...” (Mt 5,14-16).

* * *

Állt az utca közepén;
Tántorogva, a megrögzött részegek rezes hangján, torka szakadtából dalolt.
A járókelők meg-megálltak, megfordultak utána és megnevették.
Háta mögött csendben egy rendőr közeledett.
Gorombán vállon ragadta, és bekísérte az őrszobára.
Ő dalolt tovább
S a nézők nevettek.

Én nem nevettem.
A feleségére gondoltam, Uram, aki ma este majd hiába várja haza.
Városunk minden iszákosára gondoltam,
a bárokra és a kiskocsmákra,
a szalonokra és a házi-bálokra is.
Arra gondoltam, hogy este milyen állapotban mennek majd haza.
A megrettent gyermekekre,
az üres pénztárcákra,
a verésekre,
a kiáltásokra,
a sírásokra,
– s a gyermekekre, akik majd e büzlő ölelések után születnek...

* * *

Éjszakád fátyolát kiterítetted a város fölött, Uram,
S miközben az emberi drámák szálai fűződnek vagy szertehullnak,
Azok, akik az alkoholt betiltották,
gyártották,
eladták vagy továbbadták,
Ugyanabban az éjszakában alszanak el békén.
Mindannyiójukra gondolok és szánom valamennyit,
mert nyomort gyártottak s adtak el,
mert bűnt gyártottak és adtak el!
De gondolok a többiekre is, azokra is, akik nem azon fáradoznak
hogy építsenek, hanem hogy romboljanak,
hogy mindent szebbé tegyenek, hanem hogy bemocskoljanak.
Akik nem azon fáradoznak, hogy mindent kivirágoztassanak, hanem
hogy elrontsanak,
hogy mindent jobbra tegyenek, hanem
hogy lealjasítsanak!...

Ama megszámlálhatatlan ember-tömegre gondolok, Uram, amely a háború javára dolgozik.
Emberek, akik, hogy megkeressék a kenyeret a család asztalára, más családok vesztén
fáradoznak;
akik, hogy élni tudjanak, mások halálát készítik elő.

Nem kérem Tőled, hogy vedd ki a kezükből a munkát, hiszen ez csaknem lehetetlen,

De add meg, Uram, hogy végre önmagukra döbbenjenek,
 hogy ne tudjanak többé békésen aludni,
 hogy küzdjenek már e megbomlott Világ ellen,
 hogy élesztő kovásszá legyenek
 a megváltás jegyében...

* * *

A lélek és a test minden sérültjéhez, testvérekezek munkájának áldozataihoz,
 Minden megholt miatt, akiknek gyászos végét emberek ezrei készítették elő,
 E szegény részeg, az utca torz bohóca miatt,
 Feleségének megaláztatása és a könnyei miatt,

Gyermekeinek a sírása és a jajgatása miatt
 Uram, légy irgalmas!...

Légy irgalmas hozzám, ki gyakran elszundítok,
 És légy kegyelmes mindazokhoz, akik még most is mélyen alszanak és büntársaivá lesznek
 ennek a bódult világnak, ahol a mindennapi kenyérért testvér testvére gyilkosává
 süllyed!...

Megöltek egy arabot

A kereszténység kétezer éves történelme és tanítása ellenére is fennállnak még ma is a faji megkülönböztetések. Ez valóságos botrány kellene, hogy legyen minden keresztény szemében; ennek ellenére azt látjuk, hogy sokan nemcsak elfogadják ezt az állapotot, de egyenesen védik, pártfogolják vagy támogatják azt. De ezeket a megkülönböztetéseket elfogadva egyszerre megszűnnek a keresztény testvériség közösségének a tagjai lenni s magától Krisztustól különítik, zárják el magukat. Sajnos, mi magunkat is megfertőzött már ez a pogány életfelfogás és így kisebb-nagyobb részben ugyan, de magunk is cinkosai vagyunk ennek az általános emberi testvériség ellen elkövetett bűnnek... és ez a cinkosság néha egészen a gyilkosságban való részvételig súlyosbodhat... Sok, nagyon sok szeretetre van szükség, hogy vezekeljünk... és engeszteljünk.

* * *

„Jáhvé akkor így szólt Káinhoz: Hol van a te testvéred, Ábel? Az így felelt: Nem tudom. És vajon őrzője vagyok én testvéremnek? ... Mit cselekedté? – folytatta Jáhvé. Hallod, hogy testvéred kihullott vére hozzám kiált fel? Átkozott légy és száműzött arról a termékeny földről, amely felitta a kezed által kiontott testvéri vért...” (Ter 4,9-11).

„Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert ti mindnyájan egy személy vagytok Jézus Krisztusban!” (Gal 3,28).

* * *

Támadtak és ütöttek...

A kurta rendőr-botok a roham ütemére suhogtak, míg a könnyfakasztó bombák füstölögtek,
 mint falusi ünnepen a meghívott vendégek pipái;

Mikor az utolsó tüntetők is megfutamodtak, összeszedték a sebesülteket.

A rendőr-kocsik ajtajai zárva csapódtak le a megrettent, elképedt vagy lázongó letartóztatottakra.

Egymás után csukódtak be a házak ablakai.
A fájdalmas arcok megkeményedtek,
S apró csoportokra foszlott a tömeg, miközben futótűzként terjedt el a hír: megöltek egy arabot!

„Miért vertek?...”

Megtépett ruhájában fekszik a földön, a feje fölé, a járdára, vörös glóriát festett a vér.
Rám meredeznek testi szemei,
Míg elröppent lelke már Téged néz, lát, csodálkozva a váratlan találkozás felett.

Visszataszító mindez, Uram.
E családból vagytok ti is – mondták nekik,
Úgy jöttek felénk, mint igaz szabadítók felé.
Ott állították őket munkába, ahová senki sem akart önszántából menni.
S ott, saját tévedéseik foglyai gyanánt,
barmokként szállásolták el őket,
Kihasználták,
Megvetették,
Megalázták,
És most, amikor lázadásuk és elégedetlenségük tüzeiben tüntetni akartak,
Bottal a kézben várták őket az utca sarkán, miként a „tisztos polgárok” is gyülekeznek, hogy
agyon verjék a megveszett ebet...

Más színű a bőrük, mint a miénk, Uram,
Erkölcseik és szokásaik is mások;
Nagyon messziről jöttek, Uram...
A megváltásod őket már nem érte volna el?
Még most is rám néz, Uram.
Hideg, megüvegesedett szemekkel, mozdulatlanul, aggodalmas utolsó kérdésével:
Avagy csak a te fiaid nem ismerték még fel az igazságot,
hogymár mindannyian testvérek vagyunk?
Hogymindannyian megkeresztelkedtek, mindannyian megtisztultak ugyanabban a szent
vérben,
ISTEN vérében, – a te véredben, Uram?...

Ma is vannak még határok, gátak és sorompók, Uram.
Vannak fehérek és feketék,
Gazdagok és proletárok,
Kizsákmányolók és kizsákmányoltak,
Oroszok, amerikaiak és franciák...
Bizonyos számú gyermeked még elfogadja a sorompókat,
Mintha rendjén való lenne az, hogy a családban az egyik gyermek csak a konyha hulladékjait
kapja, míg a másik a teli asztalnál tömjé tele a gyomrát.
Mintha rendjén való lenne az, hogy vannak, akik csak szolgálnak, és mások, akiket
kiszolgálnak.
Mintha rendjén való lenne az, hogy az egyiket szigorúbban büntetik, mint a másikat;
Mintha rendjén volna az, hogy egyesek mások ellen törhessenek, azokat megalázzák,
megítélik vagy megölik!...
Egybegyűjt-e majd bennünket egy és nagy, szent szeretetben mihamar a véred, Uram?
Egyetlen Atyánk szeretetében?

Szét tudjuk-e törni a gátakat, amelyek ma még szétválasztanak?
Elfogadjuk-e valaha is, hogy a köztünk fennálló különbség csak a Tőled ingyen kapott
tulajdonokban gyökerezik és nem az általunk szerzett vagyonban?

* * *

Gyermekem. Testvéred kihulló vére felém kiált.
Zengő, diadalmas szeretet-himnuszra van ma szükség, hogy felülmúlja a testvérkéz által
megölt halott utolsó szavait...

Rabszolgák

A munka igazában nem büntetés, hanem Isten által az embereknek adományozott
megbecsülő bizalom. Az Atya nem akarta Teremtését egyedül befejezni, ezért hívja
teremtményét segítségül, őszinte közreműködésre.

De szolgálat is a munka, szolgálat, amit egyik ember a másiknak tehet. És ha meg is
nehezedett az eredeti bűn következtében, igazi nagyságából semmit sem veszített. A munka
által válik termékennyé a föld, gazdaggá és gyümölcsözővé. Ám a kapzsi, a harácsoló
emberek azért veszekednek, arra törekednek, hogy önmaguknak sajátítsák ki mind, az így
nyert javakat. Ezért a földi építő-udvar nagyon sokszor szomorú, gyászos fogoly-táborrá
alakul át, ahol néhányan önmaguk kizárólagos javára használják ki mások
kényszermunkájának az eredményeit. Nagyon sok szeretetre van szükség ahhoz, hogy le
tudjuk rázni magunkról a rabszolgaság bilincseit; de nem a gyűlölet, hanem az igazi szeretet
erejével...

* * *

*„Rajta, ti gazdagok, zokogjatok és jajgassatok a rátok törő nyomorúság miatt!
Gazdagságtok megrothad, ruhátokat moly emészti... Lám a munkabér, amelyet a földjeiteket
learató munkásoktól megvontatok, az égre kiált s az aratók jajszava a seregek Urának fülébe
jut... Elítéltétek és megöltétek az igazit!...” (Jak 5,1-6).*

*„A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet
is hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem a miatt, aki alávetette. De megmarad az
a reménye, hogy a mulandóság szolgálai állapotából felszabadul Isten fiainak dicsőséges
szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mind-
addig...” (Róm 8,19-22).*

* * *

Ismerek rabszolgákat, Uram, és ma este értük akarok Hozzád imádkozni!...

Éppen felvették volna szakmunkásnak,
Amikor egy névtelen hang telefonon beárulta, hogy szakszervezeti megbízott volt előbbi
munkahelyén,
S a rabszolga mehetett újra a népkonyhára...
Légy irgalmas hozzá, Uram.

Azt mondták neki, hogy hétfőtől kezdve a munka félhétkor kezdődik.
A rabszolganő már reggel hatkor megmosdatta gyermekeit, még mielőtt a munkába ment
volna.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Ha még egyszer beszélgetni mer az üzemben, úgy kivágom innét... ordított a bösz tulajdonos,

S a rabszolganő ajkába harapva elhallgatott.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Este nem mert haza menni, mert a háziasszony tovább dolgoztatta volna;

De pénze nincs s a rabszolganő ezen az estén nem vacsorázott.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Így szólt hozzá a művezető: Emlékezzék csak a tegnapelőtti munkaleállásra! Ma három órával tovább marad bent...

S a rabszolga szégyentől s haragtól vörösen fejet hajtott, mert otthon lévő három gyermekére gondolt.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Három helyett ma négy szövőszékre ügyel! – mondotta a műhelyfőnök.

S a rabszolganő még gyorsabban dolgozott, hogy a gépnek engedelmesskedjék.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Mint minden héten, a gazdái ezúttal is vendéget fogadtak;

De mert a szalonban kell hálnia, hajnali háromig: az utolsó vendég távozásáig várakozott.

És a rabszolganő négy óra múltán újra talpon volt, hogy munkába álljon.

Légy irgalmas hozzá, Uram.

Önző emberek így vetették rabszolgasorba saját testvéreiket.

Uram, nem így akartad te ezt, amikor azért hívtál munkára bennünket, hogy befejezzük teremtő művedet.

Azt akartad, hogy az egész Föld egy végeláthatatlan nagy műtelep legyen, ahol az ember legkisebb kézmozdulata is a közös alkotás befejezésére törekszik.

Mint egy test sejtjeit, úgy akartad egybekapcsolni a bevetett mezőket s a füstölő gyárat, az irodákat és az ipartelepeket;

A meleg otthonokat, ahol az édesanyák fáradoznak és a föld mélyét, ahol a bányász csákánya suhog,

A tudósok laboratóriumait és a művészek műtermeit.

Azt akartad, hogy a munkában minden ember nagygyá nőjön, tehetsége kibontakozzék,

Hogy az idők végén, egymásra találva, az átalakított, megszépített, befejezett földi munkára büszkén, Benned és Általad munkájuk szép gyümölcsét Atyádnak ajánlják fel!...

.....

De elcsúfítottuk, Uram, a földi munka képét,

Tönkretettük a Teremtés szent misztériumát.

* * *

Uram, ma este, Neked ajánlom fel a munka rabszolgáinak, a lázongó embereknek hosszúra nyúló kiáltását.

Neked ajánlom mindegyikük kínját, megaláztatását,

Neked ajánlom harcukat,
 Neked ajánlom mindazokat, akiket megvernek,
 bebörtönöznek,
 akikre lőnek,
 s akiket megölnek.

A dolgozók ez óriás seregét, akik szenvedéseikkel harcolnak, hogy felszabadítsák végre testvéreiket.

Világosítsd fel őket a te Fényeddel,
 Hogy józanok legyenek a viszályban,
 Hogy igazságosak legyenek a harcban,
 Hogy bőkezűek az önfeláldozásban,
 És hogy megértsék igazán, hogy Atyád szeme az épülő
 Új Világon pihen.

Tisztítsd meg a szívüket, Uram, hogy a szeretet vezesse őket a harcban, hogy az idők végén szabadon és büszkén ajánlják fel Atyádnak azt az Éden-kertet, amelyet önkezükkkel és Veled építettek fel.

Szabadítsák ki!

A börtönöket emberek építették más emberek számára. Nemcsak látható szikla-börtönöket, de láthatatlan börtönöket is, amelyek még az előbbieknél is kegyetlenebbek. Olyan szigorú társadalmi, gazdasági és politikai struktúrában élnek körülöttünk az emberek, amelyek a szó szoros értelmében rabszolgaságba vetik őket. Eme embertelen társadalmi rend súlya nemcsak külső, de legbelsőbb, lelki szabadságukra is ránehezedik. Személyüket, saját énüket is igába kénytelenek hajtani, hogy enni és élni tudjanak. Ám minden szabadság ellen elkövetett merénylet egyúttal az Isten elleni gyalázatos tett is. A keresztény kötelessége az ember felszabadításáért harcolni; kereszténységének ez lényeges és elengedhetetlen megnyilatkozási módja.

* * *

*„A tiszt csapata élén és vele a zsidó őrség elfogta Jézust és megkötözte.” (Jn 18,12).
 „Testvérek, ti szabadságra vagytok elhívatva. Csak ne éljete vissza a szabadsággal a test javára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. Az egész törvény ugyanis ebben az egy mondatban teljesedik be: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!«” (Gal 5,13-14).*

* * *

A Város falain,
 A plakátokon,
 És a röpcédulákon,
 Mindenütt csak ezt olvastam: „Szabadítsák ki...”
 Az egész világon vannak börtönök, de jól tudom, Uram, hogy nem telik bennük kedved!...
 Vannak börtönök, melyeket nem is rejtegetnek,
 De vannak álcázott börtönök is, pót-börtönök és szükség-börtönök, mert a valódiakban nincs már elég hely mindenki számára.
 Vannak kemény, nehéz rácsokkal ellátott börtönök, melyeket látni lehet és alkalomadtán elfűrészelni is.

De vannak láthatatlan rácsok is, melyeket nem lehet megfogni, haragosan megrázni, míg mosolyogva ezt mondják: „De önök szabadok! Nyitva áll az ajtó, kimehetnek rajta...” – Holott jól tudja mindenki, hogy onnét szabadulni többé nem lehet.

Vannak börtönök, ahol a börtönőrök állati dühvel sűrögnek-forognak; akiket meg lehet ragadni, akik megfognak a rabot és megkínózzák;

S vannak börtönök, ahol a börtönőrök tisztességes emberek képében, járnak-kelnek, akik ezer sebet ejtenek a rabon anélkül, hogy bántó kezüket még csak látni is lehetne.

Vannak börtönök, amelyek száz és egy nevet viselnek, hogy illúziót keltsenek.

Vannak börtönök, melyeket őszintén, kurtán, szépítgetés nélkül valóban börtönöknek hívnak.

S vannak börtönök, melyeket nyomortanyáknak hívnak; „városoknak”, gyáraknak, bálóknak és lebujoknak neveznek;

Börtönök, miket politikai rendszereknek, gazdasági berendezkedéseknek, részvénytársaságoknak, munka-szerződéseknek, törvényeknek és szabályoknak hívnak,

Börtönök, miket a földkerekség minden országában és minden időkből mindenféle néven neveztek.

De, Uram,
Tudom, hogy nem Te találtad fel őket.
Szabadoknak teremtettél bennünket, hogy szabadon szeressünk, vagy szabadon tagadjunk meg Téged.

Mert mire való a szeretet a kényszer béklyója alatt?
A börtönöket ember építette más emberek számára;
Mogorva, hűvös sziklabörtönöket, ahová másokat zárnak be
mert másképpen gondolkodnak,
mert másképpen beszélnek,
mert másképpen cselekszenek.

Vannak láthatatlan börtönök, amelyeket lassan, alattomban az önzés, a gőg, és a kapzsiság építettek.

Uram! – Az emberiség fele a másik felét már börtönbe vetette!

* * *

Gyermekek! Nem annyira a kőbörtönök nyugtalanítják az én szívemet...
Bizonyára szükség van rájuk, mióta a rendellenességet beiktatták a Világ életébe.
Amikor azokat arra használják fel, hogy azokba zárják be mindazokat, akik másképpen gondolkodnak, szenvedek én is, mert saját Gondolatomat sértik meg, de tudom, hogy a lélek szabad marad; nem lehet azt megakadályozni, hogy továbbra is másképpen ne gondolkozzék.

Értsd és lásd: legtöbb fájdalmat nekem a láthatatlan börtönök okoznak.
Számuk a Világban megmérhetetlen, és nagyon sok gyermekem börtönfalak mögött születik, növekedik és ott is hal meg.

Legfőképpen: Olyan szűkek, olyan magasak, olyan súlyosak és olyan kínosak ezek a börtönök,
Hogy összetörik a testet és egészen a lélek mélyéig hatnak.
Igen súlyos és fájdalmas mindez, mert az igazi szabadságra támadnak,
Azt bénítják meg,
Azt verik láncra,
Azt törik meg,
És semmisítik meg magát az embert.

Rajta, Gyermekeim,

Írj alá,
vonulj fel,
tüntess, harcolj,
hogy szabadítsák ki X-et!

De még inkább: Szabaduljon ki minden láthatatlan börtön bilincsbe vert rabja,
Mert Én, a ti Istenetek, mindenkit szabadnak teremtettem, s azt akarom, hogy továbbra is
szabadok maradjatok!...

Kopasz fej

Isten örök és teremtő szeretetében kezdettől fogva elgondolt bennünket és figyelmét azóta sem fordította el rólunk. Testvéreinkben is meg kell találnunk és tiszteletben tartanunk Isten Képét és Gondolatát. Úgy keli ügyelnünk reájuk is, miképpen a Nagy Figyelő néz ránk...

* * *

„Benne (Krisztusban) teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat, ... Mindent általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél, s minden benne áll fönn.” (Kol 1,16-17)

„De egy hajszál sem vész el fejeteokről.” (Lk 21,18).

„Öt verebet ugye két fillérért adnak. De Isten egyről sem feledkezik meg közülük. Nektek viszont minden szál hajatok számon van tartva. Ne féljetek tehát! Sokkal többet értek ti a verebeknél.” (Lk 12,6-7)

* * *

Egy óra hosszat, az egész konferencia ideje alatt

A szemem előtt volt.

Gyönyörű volt e kopasz fej, Uram!

Sima, ragyogó; lópatkóra emlékeztető hajkoszorúja gondosan elfésülve és figyelmesen
felsorakoztatva a mezőny szélére...

Untatott az előadás,

Volt időm az elmélkedésre.

És arra gondoltam, Uram, hogy Te jól ismerheted azt a főt.

Évek óta nem téveszted szem elől és minden nap, amikor természet-anyánk engedelmet kér
arra, hogy újra learasson néhány hajszálat eme ritkuló mezőben, Te igent mondasz.

Evangéliumodban is megmondottad volt: „Egy hajszálatok sem veszik el a tudtom nélkül!...”

Ez az igazság, Uram: Te szüntelenül gondolsz ránk.

Öröktől fogva igaz ez. Még mielőtt lettünk, már így volt ez.

Még a Világ születése előtt

Gondolsz rám,

Megálmodsz engem,

Szeretsz.

Igaz, hogy a szereteted

Egyetlen példánynak s nem sorozat-példánynak alkotott,

Elsőnek és utolsóknak,

Elengedhetetlennek az Emberiség történetében.

Így van, Uram. Életemnek eredeti rendeltetését adtál,

Számomra egyéni és örök irányt szabta meg,
 Csodálatos rendeltetést, melyet az idők kezdetétől a szívedbe zárva hordoztál, miképpen egy
 atya is előre megálmodja szeretett gyermeke életének minden apró részletét.
 Szüntelen fölém hajolva, mint vándorutam Világossága és Erő a lelkem mélyén, Te vezetsz,
 hogy azt megvalósítsam.
 Szomorú vagy, ha gyáván menekülök, vagy letérek a kiszabott útról és a segítségemre sietsz,
 ha botladozok avagy elesek.
 Uram, aki a kopasz fejeket és a szépen elrendezett életeteket alkottad,
 Te, az isteni Figyelő,
 az isteni Türelmes,
 az isteni Mindig-jelenlévő,
 Add, hogy sohase feledkezzek meg szent jelenlétedről.
 Nem azt kérem tőled, hogy áldd meg azt, amit én határoztam el az életemben,
 Hanem, hogy adj erőt, hogy felismerjem és éljem mindig azt, amit Te álmodtál meg rólam.

Add meg, Uram, hogy kegyelmed szent erejével a felebarátaim iránti figyelmességben
 szívembe zárjam a te nagy irántunk való Figyelmedet,
 Hogy térdre esve imádjam bennük a te Teremtő Szereteted Végtelen Misztériumát,
 Hogy tiszteletben tartsam bennük a Te Gondolatodat az enyém erőszakolása nélkül,
 Hogy az általad kiszabott ösvényen hagyjam járni őket anélkül, hogy a magaméra
 kényszeríteném őket,
 Hogy valóban felismerjem, hogy ők is szükségesek a Világban, s a legkisebbjüket sem
 szabad elhanyagolnom.
 Hogy a látásukba soha bele ne fáradjak, és a kincsekben, melyeket rájuk hagyta örökségül,
 én is részesedjek.
 Segíts, hogy élet-útjukban is Téged dicsérjelek s a létükben Téged felismerjelek.
 Hogy életük egyetlen perce el ne múljon,
 Hogy a fejükről egyetlen hajszál le ne hulljon
 Anélkül, hogy Veled együtt erre fel ne figyeljek!...

Esti futballmérkőzés

Az emberek időben és helyben sokszor „máshol” szeretnének lenni, mint ahol
 éppenséggel a valóságban vannak. Veszedelemes és illuzórikus vágy ez. Mert az Atya akarata
 szabta meg, állapította meg mindenki helyét a Világban, s hogy önmaga életét sikerrel
 vezesse, kormányozza, hogy haszonnal és eredménnyel működjék közre a Világ sorsának
 formálásában, ezt a helyet kell a legtökéletesebben betöltenie. Isteni mű ugyanis az élete.

* * *

*„Ő (Krisztus) egyeseket apostolokká, másokat prófétákká, ismét másokat evangélistákká,
 pásztorokká és tanítókká tett, hogy istenszolgálatra neveljék a szenteket és fölépítsék Krisztus
 testét, amíg mindnyájan el nem jutnak a hitnek és Isten fia megismerésének egységére és
 meglett emberré nem leszünk, Krisztus teljességének mértékében. Akkor nem leszünk többé
 éretlenek, akiket a megtévesztő emberi tanítás és a tévedésbe ejtő álnokság minden szele ide-
 oda hány és tovasodor. Inkább igazságban fogunk élni és szeretetben teljesen egybe fogunk
 nőni a fővel: Krisztussal. Ő az, aki az egész testet egybekapcsolja és összetartja, a különböző
 ízek segítségével és minden tag arányos együttműködésével. Így növekszik a test és építi föl
 önmagát a szeretetben (Ef 4,11-16).*

* * *

Tízezer árnyék rezgett, remegett a sportstadionban ma este.
 És amikor a fényszórók bársonyos zöldre festették a hatalmas pályát,
 Tízezer hangú énekkar kezdte meg mesés kórusát.

A szertartás-mester jelt adott a különös ünnepségre.
 Az impozáns szertartás zökkenő nélkül zajlott le.
 A fehér labda felszolgálótól szolgálóig szállott kényes, előre megszabott pontossággal.
 Egyik féltől a másikhoz röppent gyephegyet súrolva vagy a fejek fölött repülve.
 Posztján állott mindenki, hogy simán vegye és maga is kimért rúgással továbbítsa a harmadik felé, ki már várta, s fogadta.
 És mert mindenki jól végezte dolgát ott, ahol éppen állnia kellett,
 Mert a szükséges törekvése megvolt,
 S mivel tudta, hogy rászorul a többiekre,
 Lassan de biztosan haladt a mezőnyben a labda.
 És amikor mindegyik tagja megkapta munkája érdemét,
 Amikor egybefogta mind a tizenegy játékos szívét,
 A csapat megkaparintotta a labdát – s berúgta a győztes gólt.

* * *

Mikor a mérkőzés végeztével a hatalmas tömeg kifelé hullámozott a hirtelen szűkké vált utcákon át,
 Arra gondoltam, Uram, hogy az emberiség története, amely számunkra olyan hosszúra nyúló összecsapás, számodra – talán – ilyen nagy ünnepi mérkőzés,
 Csodálatra méltó szertartás, amely az idők hajnalán kezdődött és csak akkor ér majd véget,
 mikor az utolsó játékos is befejezte végső erőfeszítését.

Ebben a világban, Uram, mindegyikünk szerepe eleve meg van szabva
 Ott, ahová bennünket Te, Legfelsőbb Edzőnk, helyeztél bennünket.
 Szükséged van ránk, testvéreinknek is szükségük van ránk és nekünk szükségünk van mindenkire.
 Nem annyira a hely a fontos, Uram, amelyre kijelöltél bennünket, mint a jelenlétem és az összjátékom tökéletes pontossága.
 Mit számít az, hogy csatár vagyok-e, avagy hátvéd, ha a formám teljességének csúcspontját adom.

.....

Íme előttem van a mai napom, Uram.

Nem menekültem-e túl gyakran a taccs-vonal mögé, hogy két kezemet zsebre vágva bíráljam a többiek erőfeszítését?
 Jól megálltam-e a helyemet, amikor te végignéztél a pályán és megakadt rajtam a szemed?
 Jól vettem-e szomszédom ügyes átadását, avagy a túlsó szélről beadott keresztező labdát?
 Jól szolgáltam-e labdával társaimat? Nem kerestem-e egyéni törekvéssel a magam dicsőségét?
 Részt vettem-e a játék felépítésében, a támadás előkészítésében, a közös győzelem érdekében?

Küzdöttem-e bátran a félidő végéig, hibák, rúgások és sebesülések ellenére is?
 Nem zavarodtam-e meg a nézőközönség vagy játékos társaim viselkedése láttán? Nem keseredtem-e el a szemrehányások és a megnemértés miatt? Nem pöffeszkedtem-e a vastapsok hallatára?
 Gondoltam-e arra, hogy imádságképpen játszom le e mérkőzést, nem feledkezve meg arról, hogy Isten szemében az emberek eme játéka is lehet a legbensőségesebb vallásos ünneplés?

Visszatérek az öltözőbe pihenni én is, Uram.
 De holnap – ha megadod a kezdő rúgást – újabb félidőbe kezdek...
 És ezenképpen minden napon.
 Add, hogy ez a mérkőzés, amelyet minden testvéremmel együtt játszom majd le, olyan fenséges szertartás legyen, amelyet igazán vársz is tőlünk;
 Hogy amikor majd bírói sípoddal „lefújod” az életünket,
 Valamennyien bejussunk az Égi Kupa válogatott csapatába...

Ráérek, Uram

Mindenki arról panaszkodik, hogy nincs ideje. Ennek az az oka, hogy az életünket túlságosan emberi szemmel nézzük. Mindig van ugyanis elég időnk elvégezni azt, amit feladatul szabott ránk az Úristen. Igaz: minden rendelkezésünkre álló percet tudatos jelenléttel kell felhasználnunk.

* * *

„Nagyon vigyázzatok tehát testvérek arra, hogyan éltek: ne oktalanul, hanem bölcsen. Használjátok föl az időt, mert rossz napok járnak. Ne legyetek oktalanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5,15-17).

* * *

Sétára mentem, Uram,
 És sétára indultak az emberek.

Jöttek,
 Mentek,
 Igyekeztek,
 Rohantak.

A kerékpárok futottak,
 A gépkocsik futottak,
 A teherautók futottak,
 Az utca futott,
 Az egész város futott,
 Mindenki rohant.
 Mindenki szaladt, hogy időt ne veszítsen,
 Mindenki szaladt az idő után,
 hogy behozza az elveszett időt,
 vagy hogy időt nyerjen.

A viszontlátásra, uram... Bocsánat: nincs időm.
Majd visszajövök, nem várhatok tovább, nincs időm.
Gyorsan befejezem a levelet, mert kifogytam az időből.
Szerettem volna segíteni, de sajnós nincs több időm.
Idő hiányában nem fogadhatom el.
Nem tudok gondolkodni, olvasni; tehetetlen vagyok, mert nincs időm.
Szeretnék imádkozni – de nincs időm...

Megértem, Uram, nincs idejük...
A gyermek játszik, nem ér rá azonnal... majd később.
Az elemistára házi feladatai várnak, nem ér rá... majd később.
A középiskolásnak még órái vannak, nem ér rá... majd később.
A fiatalember éppen sportol; nem ér rá... majd később.
Az új házas pedig új lakását rendezzi, nem ér rá... majd később.
A családapának gyermekei vannak, most éppen nincs ideje... majd később.
A nagyszülőnek unokái vannak, nem érnek rá... majd később.
Betegek, s így ápolni kell őket. Nem érnek rá... majd később.
Már késő!... Soha többé nem lesz már idejük...

Íme, Uram, így futnak az emberek az idő után.
Földi idejüket rohanásban töltik el,
sietve,
egymást lökdösve,
megterhelten,
megriadtan,
elsodortan
S idő hiányában célba sosem érve!...
Minden erősködés ellenére sem lesz idejük,
Nagyon, nagyon sok idő hiányzik majd még nekik...
Hiba csúszott valahol, Uram, nagy pénztárcönyvedbe.
Általános a tévedés:
Az órákat túl rövidre faragták,
A napokat rövidre szabták
És az életeteket kurtára mérték...

Te időn kívül állsz, Uram, s mosolyogva nézed, hogy mi miképpen küzdünk ellene.
Te tudod, hogy mit cselekszel.
Nem tévedsz soha, amikor az időt megszabod az embereknek:
Mindegyiknek kimérsz annyit, hogy akaratodat teljesíteni tudja.
De nem szabad ezt az időt elveszteszteni,
elpazarolni,
vagy éppen ellopni,
Mert az idő csak a te ajándékod,
S romlandó ajándék az:
Nem lehet sokáig őrizgetni...

Uram, van időm,
Bőséges idő áll még előttem.
Mindaz amit adtál:
Életem éveit,

Éveim napjai,
 Napjaim órái,
 Mind az enyémekek még.
 Rajtam áll, hogy nyugodtan és békén
 Színültig töltsen meg őket.
 Néked ajánlom fel valamennyit, hogy a pusztá vizet
 Tüzes borra változtasd, mint hajdan Kánának egyszerű emberi menyegzőjén.

Uram, ma este, nem azt kérem Tőled, hogy még így tehessek, vagy úgy,
 Ma csak a kegyelmedet kérem, hogy a rám szabott időben lelkiismeretesen, jól végezhessem
 el azt, amit elvársz tőlem.

Csak két szeretet van

A szeretet által és szeretetre születünk. Földi pályafutásunk alatt a szeretetet kell megtanulnunk és a halálunk óráján szeretetből fogunk majd vizsgázni.

Ha elégséges haladást mutatunk fel idelent, akkor a Szeretetben fogunk majd élni mindörökre. Am valahányszor csak önmagunkat szeretjük az egoizmus szerint, hibát követünk el saját célunk – végzetünk – ellen és a Világ sorsa ellen is. Csak két szeretet van ugyanis: önmagunk szeretete és mások szeretete Istenben.

Élni annyit jelent, mint választani e két szeretet között.

* * *

„Senki két úrnak nem szolgálhat: vagy gyűlöli az egyiket s szereti a másikat, vagy egyikhez ragaszkodik s a másikat megveti (Mt 6,24).

„Aki szereti testvérét, az világosságban él és abban nincs megbotránkozni való. Aki viszont gyűlöli testvérét, az a sötétségben él és sötétben jár. Nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította a szemét.” (1Jn 2,10-11).

* * *

Uram, csak két szeretet van:

Az önszeretet, valamint a mások és a te szereteted.

Valahányszor áldozok az önszereteteknek, megfogyatkozik az irántad való szeretetem és a felebaráti szeretetem is.

Szeretet-pazarlás ez,

Szeretet-veszteség.

A szeretet arra született, hogy kisugározzék önmagunkból és mások felé áradjon,

Mert valahányszor önmagamra hárul vissza, foszlik, romlik, és a halálba hull...

Kártékony méreg az önszeretet Uram, amelyet naponta szívok magamba.

Az önszeretet csak magamnak gyújtja meg a cigarettát, anélkül, hogy a szomszédra is gondolna.

Önszeretet unszol a legelső hely kiválasztására és a legjobb rész birtoklására is.

Az önszeretet érkeim kedvében jár és képes ellopni még az ételt is mások asztaláról.

Az önszeretet készlet arra, hogy szüntelen önmagamról beszéljek, süketen hallgatva mások szavaira.

Az önszeretet készlet választásra, s arra, hogy ezt kényszerítsem jóbarátomra is.

Álarc mögé bujtat az önszeretet, álruhába öltöztet, csillogtatja és villogtatja szerepem mások hátrányára.

Az önszeretet csak önmagamon sajnálkozik és lenézi mások szenvedéseit.
 Az önszeretet kürtöli világgá gondolataimat, mellőzve mindig a másokét.
 Az önszeretet mindenben érényesnek mutat be engem, kiváló egyénnek tart.
 Az önszeretet hajt a pénzszerzésre; a pénzszerzésre is pusztán kedvtelésből, vagy
 vagyongyűjtésre a jövőendő napokra hivatkozva.
 Az önszeretet buzdít ajándékosztásra is, hogy a szegényeknek adva elaltassam,
 megnyugtassam lelkiismeretem szavát.
 Az önszeretet készlet arra, hogy lábamat a házi papucs melegébe dugjam, hogy kényelmes
 karosszékbe üljek:
 Az önszeretetem teljesen megelégedett önmagammal s elringat, elaltat csendesen...

S ez a legsúlyosabb, Uram: az önszeretet a valójában csak elorozott szeretet!
 Mások javára rendeltetett a szeretet, hogy élni tudjanak, s virulni. Tőlük cseleztem el!
 Így lett emberi szenvedéssé az önszeretetem.
 De hasonlóképpen lesz az emberek önző szeretetéből is emberi nyomorúság;
 Minden ember nyomorúsága,
 És minden ember szenvedése...

Egy kis kölyök szenvedése, akit ok nélkül ütött arcúl az anyja és a férfi szenvedése is, akit a
 munkások előtt szid le a tulajdonos.
 A csúnya kislány szenvedése, aki petrezselymet árul a táncmulatságon és a feleség
 szenvedése, akit a férje már nem ölel többé.
 A gyermek szenvedése, akit azért hagynak otthon, hogy ne lábatlankodjék és a nagypapa
 szenvedése, akit azért gúnyolnak ki, mert már nagyon öreg.
 Az aggályos szenvedése, aki senkinek sem mesélheti el belső bajait és a nyugtalan serdülő fiú
 szenvedése is, akit kinevetnek zavara miatt.
 A kétségbeesett szenvedése, aki a Csatorna vizébe veti magát és az elítélt szenvedése, aki
 megindul a nyaktiló felé.
 A munkanélküli szenvedése, aki dolgozni szeretne s a munkás szenvedése, aki éhbérért töri
 magát.
 Az apa szenvedése, aki az üres villa mellett egyszobás lakásba költözik nagyszámú
 családjával, akinek a fiai éheznek, amíg mások a szemébe dobják dús lakomájuk zsíros
 hulladékait.
 Annak a szenvedése, aki egyedül haldoklik, miközben a család a szomszéd szobában forró
 feketét szürcsölve várja a végső pillanatot...

Minden szenvedés,
 Minden igazságtalanság, keserűség, megaláztatás, bánat, gyűlölet és kétségbeesés,
 Minden-minden szenvedés forrása csak egy kielégítetlen éhség:
 A szeretet éhsége.
 Lassan, önzésből önzésbe hullva így építették meg az emberek ezt a természetet megcsúfoló
 világot, amely eltiporja az embert.
 Így, elhervasztott önszeretetük habzsolásával vesztegetik az idejüket,
 Amíg köröttük, feléjük széttárt karokkal, szeretetéhségben pusztulnak el az emberek.
 Megcsúfolták a szeretetet,
 S én a te szeretetedet csúfoltam meg, Uram...

Ma este, kérlek, segíts szeretni.

Segíts meg Uram, hogy az igaz szeretetet terjesszem az egész Világon.

Add, hogy általam s a te gyermekeid munkája nyomán minden társadalmi osztályba behatoljon, minden gazdasági és politikai rendbe, minden törvénybe, minden szabályba és minden munkaszerződésbe.

Add, hogy létjogot kapjon az irodákban, a gyárakban, a lakónegyedekben, a bérházakban, a mozikban és a bálokon is.

Add, hogy az emberek szíve mélyéig hatoljon, hogy soha ne feledjem, hogy a jobb Világért folytatott harc a szeretet szolgálatába állított hadjárat.

Uram, segíts szeretni,

segíts, hogy a szeretet erejét hiába el ne fecsérlejem,

hogy önmagamat mind kevésbé szeressem, mind nagyobb szeretettel véve körül embertársaimat.

Hogy köröttem senki se szenvedjen szűkséget a szeretetben; hogy senki meg ne haljon azért, mert én loptam el tőle az életet adó szeretetet.

* * *

Gyermekem, soha nem leszel te képes elégséges szeretetet sugározni a Világba és az emberek szívébe,

Mert a Világ és benne az ember végtelenül szomjas a szeretetre,

És egyedül Isten szeretete az, amely valóban nem ismer határt.

De ha kívánod, édes Gyermekem, néked adom az Én Életemet;

Azt vedd s zárd magadba.

Neked adom a Szívemet; Gyermekeimnek adom.

Szeress te is az én Szívemmel,

És így, valamennyien együtt majd kielégíthetitek a Világot és megmentitek azt!...

Teljes szívedből – Mindent

A maga tiszta valóságában meghirdetett Evangélium lelkesít, megdöbönt vagy megbotránkoztat. Mivel homlok egyenest ellenkezik a Világ és az okoskodó, a beszédes ember felfogásával, szenvedélyes hatást vált ki. Ha az Evangélium valóban megérint egy embert, és ha ez az ember egyenes jellemű, akkor egész életére rányomja eltörölhetetlen bélyegét. Krisztus kívánsága, követelése ugyanis nem éri be félmunkával...

* * *

„Boldogok vagytok, ha miattam szidalmaznak és üldöznek titeket és hazudozva minden rosszat fognak rátok. Örüljete és ujjongjatek: nagy lesz jutalmatok a mennyben.” (Mt, 5,11-12)

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét hozzak. Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem, hogy kardot.” (Mt 10,34).

„Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg: Engem előbb gyűlölt nálatok. Ha a világból volnátok, a világ, mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók – hiszen kiválasztottalak titeket a világból – gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek vissza a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.” (Jn 15,18-20).

* * *

Egy, az Evangéliumot igazán élő papot hallottam az Evangéliumról prédikálni.
A szegények s a kicsinyek lelkesedve hallgatták szavait,
S megbotránkoztak rajta a nagyok és a gazdagok.

Ekkor jutott az eszembe, hogy így nem kellene sokáig hirdetni az Evangéliumot azért, hogy a
mai templomlátogatók közül sokan elmaradjanak és a templomkerülők közül számosan
visszajöjjenek.

Arra gondoltam még, hogy rossz jel az, bizony, ha valakit ma „derék embernek” neveznek
el...

Jobb volna, ha ujjal mutogatnának ránk és újítoknak, vagy forradalmároknak neveznének.

Jobb volna, gondolom, ha kellemetlenségeket akarnának nekünk okozni, ha
feljelentgetnének... ha a vesztünkre törnének...

Uram, ma este félek.

Félek, mert félelmetes az Evangéliumod.

Könnyű azt hallgatni, amikor szépen hirdetik,

Viszonylag könnyű elkerülni a botránkozás veszélyeit is,

De nehéz aszerint élni!...

Félek, Uram, a megtévelyedéstől.

Félek beérni egy közönséges, szürke, mindennapi élettel,

Félek attól, hogy a megszokottság monoton tetteit erényeknek nézzem egy napon,

Félek attól, hogy apró kis erőfeszítéseimet mindjárt nagy lelki előhaladásoknak tartom...

Attól félek, hogy sürgésem-forgásom azt a benyomást kelti majd bennem, hogy valóban
adok,

Attól félek, hogy a komplikált szervezkedéseket máris kész eredményeknek veszem.

Félek személyes befolyásomtól, sikeremtől is, mely azt kelthetné bennem, hogy már az
életeket is én formálom át.

Félek attól, amit adok, mert eltakarhatja mindazt, amit még nem adok.

Félek, Uram, hogy nálam még sokkal szegényebbek is vannak,

kevésbé iskolázottak,

elmaradottabbak,

rosszabb lakásban élők;

akik többet fáznak,

kevesebbet keresnek,

többször éheznek.

Kiket nem dédelget senki,

s kiket nem szeretnek...

Félek, Uram, mert érzem: nem teszek értük még mindig eleget,

Mert nem teszek meg értük Mindent.

Mindent oda kellene adnom,

Mindent oda kellene vetnem, hogy ne legyen többé semmi szenvedés, semmi nyomor;
egyetlen bűn ne legyen e világon!

És ekkor Uram, mindig mindenemet odaadva,

Életemet kellene odaadnom...

De Uram, ez így mégsem lehetséges?!

Nem lehet ez igaz mindenkire!

Bizonyára túlzás! Mindenben be kell tartani a mértéket...

* * *

Gyermekem, a parancsolat csak egy
És mindenkinek szól:
„Szeress TELJES szívedből
TELJES lelkedből,
MINDEN erődből.”

Állomások Krisztus és az emberek életében

Ne keresse senki ezekben az imákban a keresztény ember lelki életének szigorú, rideg alapszabályait. Csak útjelzők ezek az imák, vagy még inkább: útszakaszok, amelyek szemünk elé ötlöttek számos aktív keresztény életet élő hívő esetében és arra készítettek bennünket, hogy szavakba, gondolatcsokrokba fűzzük őket. Hogy megvilágosítsák lelki átalakulásuk folyamatát, segítve őket az Istenhez való végső igazodásban.

Viszonylag könnyű megérteni az első imákat; de ne keressük az észbeli átlátást, a szellemi meggyőzést a végsők olvasása közben. Csak az életen át értjük meg igazán azokat. Azok, akik nem mentek még át ezeken az állomásokon, mosolyogni fognak a szavak egyszerű, szürke szegénysége felett, de azok, akik Isten segítségével már megtették az Út eme részét, azok a legegyszerűbb szavak mögött is megérik majd az élet lüktető zsongását. És egymásra találhatnak majd.

Még más, újabb imákat és elmélkedéseket is felsorakoztathattunk volna, de azok már csak kevesek javát szolgálták volna így. Legyen elég tudnunk azt, hogy amikor az ember elhatározza, hogy elfogadja Istent és embertársait, az Úr soha nem szűnik meg többé őt nevelni, tökéletesebbé tenni és arra ösztönözni, serkenteni, hogy a legvégső fokon adja önmagát...

Szabadíts meg, Uram, önmagamtól

Vannak, élnek olyan emberek, akik önmaguk áldozataivá lesznek. A képzelet határait is meghaladja néha boldogtalanságuk, mert kizárólag önmaguk szeretetére ítéltettek. Meg kell előbb érteni szenvedésüket, hogy azután eredményesen dolgozhassunk a kiszabadításukon, mert a szenvedésük igazában már a pokol tüzének előre való megérzése. Így, ekkor egy baráttal való találkozás könnyen válhat az üdvözülés kezdő mozzanatává, ha ez a barát képes megérteni az így szenvedővel azt az alapvető igazságot, hogy önmaguk kínvallatói, hóhérai. Különösen nagy áldás az, ha egy gyakorló, tevékeny katolikusra bukkannak környezetükben, aki képes őket kiragadni mérgező és megmérgezett magányukból és a Fény és az Öröm felé irányítani s vezetni.

Ekkor majd – talán! – az ajkukra jön a következő imádság valamilyen formában. És ha őszintén kéri Istentől az önmaguk hálójából való szabadulás kegyelmét, akkor megmenekülnek. Mert ez a legelső lépés!

De valamennyien elmondhatjuk ezt az imát azokon az estéken, amikor otthonunkba menekülünk, hogy megszabaduljunk a külvilágtól – vagy talán Istentől...

* * *

„Amikor kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva kérdezte tőle: »Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?« ... Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: »Valami még hiányzik neked: Menj, add el, amid van, és az árát oszd szét a szegények közt, így kincséd leszen a mennyben. Aztán jöjj, vedd fel a keresztet és kövess engem«. E szavak hallatára elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.» (Mk 10,17-22)

* * *

Uram, hallod-e a szómat?

Kegyetlenül szenvedek
Önmagamba zártan,
Magam foglyaként.
Csak a saját hangomat hallom,
Már csak önmagam sorsát látom,
És csak a szenvedés kísér utamon.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a testemtől, amely csupa vágy, csupa éhség; amit csak meglát
megszámlálhatatlan szemeivel, amit csak széttárt karjaival megérinthez avagy átölelhet,
mindazt birtokba szeretné venni, hogy mértéktelen étvágyát kielégítse.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg a szívemtől, amelyet duzzadásig feszít a szeretet, – de amikor úgy vélem,
hogy már határtalanul izzik bennem a szeretet lángja, akkor veszem észre tehetetlen
dühvel, hogy másokon át is csak önmagam szeretem.

Uram, hallod-e a szómat?

Szabadíts meg az eszmémtől, amely megmámorosodott önmagamtól, egyéni ötleteimről, új
meglátásaimról, és nem tud párbeszédbe kezdeni senkivel, mert csak a saját hangjára
figyel fel.

Egyedül unatkozom;
fárasztom,
megvetem
és megutálom magam

Mióta rút, szennyes bőrömben fetrengem, mint egy beteg ágyának égető lepedői között s
menekülni szeretnék.

Minden silánynak, csúfnak, fénytelennek látszik...
Mert önmagamon által igazán semmit sem láthatok meg.
Kész vagyok gyűlölni minden embert s az egész világot...
Dacból... mert nem tudok szeretni senkit.
Szeretnék járni, szeretnék útra kelni egy más ország felé...
Tudom, hogy létezik az ÖRÖM: láttam felragyogni mások arcán;
Tudom, hogy csillog a FÉNY: láttam felcsillanni mások szemében.
De még nem szabadulhatok, Uram, mert szeretem, s egyben gyűlölöm börtönömet,
Mert önmagam börtöne vagyok,
S szeretem önmagamat.
Szeretem, Uram, s egyben utálom...

Saját otthonom kapujára nem találok már, Uram.
Megvakultan húzom-vonom magam,
A kezeimmel emelt meredek falakba: határainba ütközöm,
Megsebzem magam,
Fáj ez a seb,

Nagyon fáj, de igazában senki sem tudhatja ezt, mert senki nem tért be hozzám.
Egyedül vagyok, egészen egyedül.

Uram, hallod-e a szómat?
Mutasd meg házad kapuját,
fogj kézen,
tárd ki a két szárnyat.
Mutass az Útra,
Az ÖRÖM és a Fényesség ösvényére...
... De...
De, Uram, hallod-e a szómat?

Meghallottam kiáltásodat, Gyermekelem,
És szánlak szívemből.
Már olyan régóta lesem lezárt zsaluidat, nyisd ki, tárd ki azokat: a Fényem majd
megvilágosít.
Már olyan régóta állok tehetetlen, lelakatolt ajtaid előtt.
Nyisd ki azokat, s ott találsz a küszöbön.

Várlak és a többiek is várnak,
De neked kell ajtót nyitnod;
Ki kell lépned házad küszöbén.

Miért akarsz önmagad foglya maradni?
Szabad vagy!
Nem Én zártam rád az ajtót,
Így nem is nyithatom azt ki...
Te tartod egyre bereteszelve még mindig...

Miért mondtad, Uram, hogy szeressek?

Aki kész magát másokért felajánlani, az üdvözülni. Felebarátját hajlékába befogadva Istent fogadja be és megszabadul önmaga terhétől. Mert önmagunk leghalálosabb ellenségei mi vagyunk. Emberileg csak szenvedést okozunk magunknak és természetfeletti síkon az Isten felé vezető utat zárjuk le magunk előtt.

Vannak, akik felbuzdulva dolgoznak önmaguk csiszolásán, finomításán. Szorgalmasan vizsgálják, ellenőrzik magukat, egész idejüket a „hibák elleni küzdelemnek” szentelik, de soha nem győzik le igazán önmagukat és nem jutnak tovább néhány csenevész egyéni „kiserény” üvegházi ápolásánál. Eltévelyednek. De akadnak még nevelők is, akik buzdítják őket ezen az úton, s nem veszik észre, hogy miközben azt magyaráztatják, hogy mifajta hibákat kell még kigyomlálniok s milyen erényeket plántálniok, egészen önmaguk és csak önmaguk szemléletére időzítik be, s ezzel örökös egyhelyben tipródásra kárhoztatják őket.

Az ellentétes módszer ajánlatosabb. Ha önmaguk vizsgálatába menekülnek, ezt az energiát arra kell felhasználni, hogy meglássák végre nem azt, ami rossz, hanem azt, ami jó, vagyis ami erejüket, gazdagságukat jelenti. Jobban kell megismerni életkörülményeiket, s azt a miliót, környezetet, amelyben forognak, mozognak; arra kell őket elsegíteni, hogy itt legyenek majd magabiztosabbak, öntudatosabbak – s mások szolgálatára is gondoljanak.

Mert mindenki képes adni, s köteles is adni: közreműködni azzal a talentummal – minden képességgel! – amellyel rendelkezik. És ha tíz talentumunk van, mind a tízet fel kell használni! Ezért: Csak adva lehet igazán kapni is...

Aki pedig egyszer megkezdte ezt az adakozó munkát, az mihamar meglátja – ha őszinte! – hogy számára nincs már többé visszaút!... Ha pedig fél a felismeréstől, akkor bátorítani kell őt, megmutatván előtte, megértetvén véle azt, hogy csak úgy valósul meg igazán a maga teljes virágzásában az élete, csak úgy ismeri meg majd igazán Isten tiszta és boldog ÖRÖMÉT, ha önmagát mások szolgálatának szenteli.

* * *

„Hosszú idő múlva megjött a szolgák ura és számadást tartott velük. Jött, aki őt talentumot kapott, és felmutatta a másik öt talentumot. Uram, öt talentumot adtál, nézd, másik ötöt nyertem rajta. Jól van, te hűséges szolga! – mondta neki ura, mivel kevésben hű voltál, sokat bízik rád: menj be urad örömébe.” (Mt 25,19-21).

„Arról ismertük meg (Isten) szeretetét, hogy életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adnunk életünket testvéreinkért. Aki birtokolja a világ javait, és látja, hogy testvére szükségét szenved, de mégis elzárja tőle szívét: Hogyan él abban Isten szeretete? Gyermekeim, ne szeressünk szóval és nyelvvvel, hanem tettel és igazsággal!” (1Jn 3,16-19).

* * *

Miért mondtad, Uram, hogy szeressem minden embertestvéremet?

Megpróbáltam – s íme megrettenve hozzád menekülök...

Olyan békés nyugalomban éltem eddig, Uram; szépen berendezkedtem, napomat jól beosztottam.

Lakásomat bebútoroztam és végre jól éreztem magam.

Egyedül éltem csendben, megbékéltem.

Esőtől, széltől, sártól megkíméltem,

Zártkapus tornyomban tisztán megmaradtam volna.

De megtaláltad Uram, erősségem falán, a parányi rést,

S arra kényszerítettél, hogy megnyissam a kaput.

Az emberek kiáltó szava felébresztett, mint a nyílt arcba vágódó jéghideg eső sugára,

Mint hirtelen szélroham úgy ingatott meg a barátság,

Mint a szökve besurranó napsugár, úgy kapta meg figyelmemet a te kegyelmed,

S elővigyázatlanul nyitva hagytam az ajtót.

Így veszttem el Uram.

Mert kívül már lestek rám az emberek.

Nem tudtam, hogy ilyen közel vannak hozzám, ebben az utcában, ebben a házban, irodában; szomszéd, munkatárs vagy jóbarát...

S amint az ajtót megnyitottam, megláttam őket, amint reám vártak, felajánlott kézzel, rám szegezett tekintettel, feszült várakozással, szinte könyörögve, mint a templomi lépcsők rongyos koldusai...

Az első sorban állók betértek hozzám, Uram. Akadt még számukra hely a szívemben.

Befogadtam őket, készen arra, hogy gondozzam, dédelgessem, fésülgessem kedves báránykáim, kicsiny, kedves nyájam...

S Te meg lettél volna elégedve, Uram, mivel udvariasan, tisztán, megtiszteltetéssel kaptál szolgálatot...

Mindeddig minden mértékkel és okosan történt...

De az utánuk jövőket, Uram, a többieket nem láttam, mert mindeddig szerényen meghúzódva, eltakartan várakoztak.

Ők sokkal többen voltak, nyomorultabbak is, és minden figyelmeztetés nélkül rohantak meg.

Tömörebbé kellett nyomni sorainkat, mert helyet kellett szorítani mindenkinek. Majd jöttek, egymást követő hullámokban, egyik a másik nyomában, szorongva és lökdösve az elülhaladókat.

Minden irányból jöttek, az egész városból, az egész országból, az egész világról; megszámlálhatatlanul és kifogyhatatlanul.
Nem egyenként, elszórtan, hanem csoportosan, hatalmas láncfüzerekben egymáshoz kötve, forrasztva, keverve, mint az emberiség apró szertehulló morzsái.
Nem is jöttek már egyedül, hanem súlyos terhek alatt roskadozva; az igazságtalanság, a gyűlölet, a bosszúálló harag, a szenvedés és a bűn terhei alatt görnyedezve.
Az egész Világot vonszolták maguk mögött minden megrozsdásodott, elavult, megcsorbult roncsaival, vagy elhamarkodott, rosszul kiagyalt, balul alkalmazott újításaival.

Fájdalmat szülnek bennem, Uram; a terhemre vannak és alkalmatlankodnak, zavarnak mindenben.

Mértéktelen éhség gyötri őket, s engem marcangolnak, szednek szét.

Mit sem vagyok képes tenni ellenük; minél többen jönnek hozzám, annál szélesebbre tárják a kaput, annál többen tülekednek a küszöbön...

Óh, Uram, a sarkáig tárva áll már az én kapum!

Nem bírom már tovább... Ez már igazán sok. S az életem nem élet többé!...

S az állásom,
A családom,
A nyugalmam,
A szabadságom
És jómagam?..

Mindent, mindent elveszítettem már, Uram. Nem vagyok többé a magam ura.

S nincs többé számomra hely a saját portámon...

* * *

Ne félj semmitől – szól az Isten – MINDENT elnyertél már,

Mert miközben az emberek betértek hozzád,

Én, a te Atyád,

Én, a te Istened,

A soraik között besurrantam magam is.

Segítség, hogy igent mondhassak

Az első lelki győzelem örömeinek jegyében az aktív keresztény nem hátrálhat többé. Lelkesedése ekképpen felajzotta az összes akadályok legyőzéséhez segítette. Így halad előre a többiek által „húzza-tuszkolva”, akik mind nagyobb és nagyobb követelésekkel állnak majd elő. Végre Isten is megjelenik, nem a többiek mögé rejtőzött, hanem teljes Fényében. Bebocsátását kéri, de Őt már nem lehet akárhová ültetni... Az egész embert magának kívánja és minden tevékenységét. Amint az aktív keresztény felismeri Őt – sokszor! – menekülni próbál. Szabadulni szeretne tőle, mert tudja, hogy Isten teljes megadást, totális szolgálatot követel... Megállás nélkül, szünet nélkül zörget az aktív keresztény ajtaján mindaddig, amíg csak meg nem hallja a végérvényes „igent”, amely egész életét felmagasztalja majd.

Csak az érti meg igazán ezt az imát, aki már „megvívta a harcát az Istennel”.

Nevelőnek, jóbarátnak meg kell értenie, hogy fájdalommal teli életszakasz ez. Legyen diszkrét, hogy ne zavarja Istent, aki kezébe fogta gyermeke sorsának alakítását; és legyen

mégis helytálló a hit megvilágosítására. Segítsen Isten felismerésében, tolmácsolja fáradhatatlanul a szeretet nagy kérdéseit, amelyeket az életben és az élet által lát meg, felismerve az általa kijelölt találkozó pontokat, közbenjárásokat; kötelessége segíteni az aktív életre törő keresztényt abban, hogy eljusson az „igen” bátor kimondásáig. És ha fájdalmat érez, ellenállásával idézi fel ezt a fájdalmat; erre is rá kell vezetni, erről is meg kell győzni őt. Mert csak veszíthet az, aki Isten ellen küzd és harcol. Mindig ő lesz az erősebb fél, mert nagyobb a SZERETETE.

* * *

„A szűz egy Dávid családjából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese és Máriának hívták. Az angyal bement hozzá és így köszöntötte: »Üdvözlégy kegyelemmel teljes! Az Úr veled van. Áldottabb vagy te minden asszonynál«. E szavak hallatára zavarba jött és gondolkodni kezdett a köszöntés értelmén. Az angyal így folytatta: »Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és Fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni. Nagy lesz ő: a Magasságbelinek a Fia... Istennél semmi sem lehetetlen. Mária erre így válaszolt: »Az Úr szolgáló leánya vagyok: történjék velem szavaid szerint.«” (Lk 1,26-38).

* * *

Uram, úgy félek igent mondani...

Hová vezetsz engem?

Félek, hogy én húzom majd a rosszabbik végét...

Félek, hogy ismeretlen fehér lapot írok csak alá;

Félek igent mondani, amely esetleg számos más igent követel még...

S mégsem érzem magam békén, megnyugodtan,

Mert Te üldözöl, Uram, és Te veszel körül engem.

Keresem a zajt, mert félem meghallani a szavad; de te besurransz a csönd fátyolán át is.

Elmenekülök az útról, hogy ne találkozhasak veled, de Te vársz rám az ösvény végén, amint oda érek.

Hová rejtőzzem el? Rám találsz mindenütt.

Szabadulni Tőled nem tudok...

Mégis félek igent mondani, Uram.

Félek a kezemet a kezedbe tenni, mert mindörökre ottfogod,

Félek a szemedbe nézni, mert nagy kísértő vagy Te,

Félek követelőző hangodtól, mert Féltékeny Isten vagy Te, Uram.

Elrejttem magam, mert üldözött vagyok.

Fogoly vagyok már, de mégis ellenállok még, bár tudom: eleve elveszett harc az én harcom,

Mert Te vagy az erősebb, Uram. Kezedben van az egész Világ, és tőlem is elragadod azt.

Amint a kezemet kinyújtom a személyek vagy a dolgok birtokba vételére, elenyésznek a szemeim elől.

Leverő érzés azt látni, Uram, hogy igazában nem jár nekem semmi!

A leszakasztott virág elhervad az ujjaim között,

Ajkaim peremén megfagy a kacagás,

S a megkezdett keringő tántorgó dülöngéléssé foszlik,

Hirtelen minden kongó

Üressé válik...

Sivatag homokjával vettél körül engem,
Éhes és
Szomjas vagyok;
Az egész Világ nem lenne képes kielégíteni engem...

Pedig szerettelek, Uram, – mit vétettem néked?
Érted dolgoztam; néked adtam mindenemet.
Nagy és rettenetes Isten, mit kívánsz még tőlem?

* * *

Gyermekem! Még többet kívánok. A te javadra s a Világ javára.
Azelőtt saját ügyeidet intézted; számomra ezeknek vajmi kevés értékük van.
Kerested jóváhagyásomat, támogatásomat, jószándékú figyelmemet a terveid iránt.
De értsd meg, Gyermekem, te felcserélted a szerepeket!...
Figyelmes szemmel kísértelek, láttam jószándékodat,
De most sokkal többet kívánok és várok tőled:
Ezután már nem a saját munkádon fáradozol, hanem a te mennyei Atyád akaratát hajtod
végre!

Mondj igent, Gyermekem.
Szükségem van a te igenlő szavadra, amint hajdan szükségem volt Mária szavára is, hogy
leszállhassak a Földre.
Mert nekem kell a munkahelyeden állnom,
Nekem kell majd a családotban élnem,
Nekem kell majd a városnegyeded utcáit járnom a te helyedben,
Az én tekintetem lát át mindenben és nem a tiéd,
Az én szavamnak lesz majd hatása és nem a tiédnek,
Az én életem alakít, formál át és nem a tiéd.
MINDENT hagyj el értem, MINDENT adj át nekem!
Szükségem van a te igenlő szavadra, hogy vállaljalak és újra a Földre szálljak.
Szükségem van a te igenlő szavadra, hogy folytassam a Világ megmentését!...

* * *

Uram, rettegéssel tölt el követelő szavad, de ki állhatna ellent?
Hogy eljöjjön a te országod – s nem az enyém,
Hogy megvalósuljon a te akaratod – s nem az enyém,
Segíts IGENT mondani...

Semmi vagyok, semmi

Nem ismeri önmagát az ember. Bármennyire is vizsgálja a lelkiismeretét, nem látja meg igazi nagy nyomorúságát. Alázatosnak sem mondható az ember. Bármennyire is igyekszik önmagáról rossz véleményt alkotni, igazában sohasem tudja megdönteni teljesen az eleve elképzelt jófelfogást. Kezdetben, amikor az aktív keresztény végre kiszabadul önmaga zárt világából és másoknak szenteli az életét, sikerrel indul akcióba. De nem tudja megállni azt, hogy arra ne gondoljon, hogy ebben a sikerben neki valóban oroszlán része van. Ám imígy hátráltatja Isten művét. Csak akkor kezdheti meg istenigazában teljes aktivitását, ha megértettük, átláttuk, hogy önmagunk erejéből semmit sem tehetünk.

Szerencsére azonban, amikor az ember teljesen a háttérbe szorítja önmagát testvérei érdekében, akkor fogadja be Istent, és Istent fogadva öröklí a Fényt is. Lassan vagy hirtelen, de eláraszt mindent, az aktív keresztényt éppen úgy, mint munkálkodásának minden ágazatát, minden rostját. Fájdalmas felismerés ez. Ezután igazán fölöslegessé válik azt ismételtetni, hogy semmik sem vagyunk, hogy egyedül Isten irányítja aktivitásunkat, tőle származik minden eredményesség, a természetfeletti megvilágítás következtében ez az evidencia erejével látszik. Rá kell bírni az aktív keresztényt arra, hogy ne hunyja be a szemét, se el ne csüggedjen, mert különös kegyelmet kapott az Úrtól, amely nélkül soha még csak meg sem sejtette volna Isten mérhetetlen nagyságát, s az ember parányi voltát. Bárcsak soha, soha el ne felejtene ezt a leckét!...

* * *

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem tehetek.” (Jn 15,5)

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbevinni, amiket én magam cselekszem, sőt nagyobbakat is fog tenni azoknál, mert én az Atyához megyek. Bármit kértek majd nevemben az Atyától, megteszem nektek, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.” (Jn 14,12-13)

* * *

Uram, Te akartad így: földre terítetten fekszem.
Nincs bátorságom talpra állni, még rád nézni sem merek.
Semmi vagyok, semmi, most tudom csak igazán...

Elrettentő a Fényességed, Uram; szeretnék köréből menekülni.
Amióta lakomba fogadtalak, mindent elárasztott Fényed,
Kíméletlen Világosságod ragyog mindennap,
S látom, szemlélem, amit eddig soha meg nem láttam.

Látom bűneim erdejét, amelyet egyetlen fa takart el eddig,
Látom a megszámlálhatatlan s a megfoghatatlan gyökereket,
Látom, hogy minden fellázad bensőmben, s ellenáll, mint az anyag legkisebb parcellája is
feltartja a napot és az éjszaka árnyékát szüli.
Látom amint a gonosz bevehetetlennek hitt erősségemet támadja,
S amit eddig megingathatatlannak hittem, ingadozik, már-már megdől!
Látom tehetetlenségemet is, bár eddig úgy tudtam, hogy érted briliáns tudok lenni.
Látom, hogy minden össze-vissza kuszált a bensőmben és egyetlen gesztusom sem
kristálytisza már.

Látom Végtelen Szereteteddel szemben minden gyarlóságom felmérhetetlen sötétségét.
Képtelenem érzem magam arra, hogy akár egyetlen egy lelket is megfogjak szavaim üres
zajával, kezeim szélmalommozgásaival.
Látom a Lélek fűvását, ahol semmit sem végeztem, s a mag csírázó felsését, ahol nem
vettem.

Semmi vagyok, semmi. S most már tudom: semmit sem teszek.
De Te fényt gyújtasz továbbra is, Uram, és mindent megvilágítasz:
Életemben, lelkemben a legkisebb zug sem maradhat árnyékban.

Könyörtelen vagy, Uram, és kemény!
 Hiába forgok, fordulok: a Fényed mindenütt átölel.
 Meztelenül állok előtted, Uram, s megrettenve.

Fennhangon hirdetem azelőtt, hogy bűnös vagyok és méltatlan.
 Így hittem, Uram, de nem tudtam igazán.
 Színed előtt keresve-kerestem néhány botlást,
 Mégis csak pár gyatra gyónásig jutottam el kínosan.
 Uram, most teljes valómmal borulok le előtted.
 Én, a megtestesült bűn, kérek így bocsánatot.

Köszönöm, Uram Fényességedet, amely nélkül ezt soha nem tudtam volna meg.
 De most már legyen elég, Uram. Esküszöm: megértettem!
 Nem vagyok én semmi,
 Mert Te vagy MINDEN...

Haláltusa

Egyszer majd elérkezik a nap, amikor az aktív keresztény súlyosan beleütközik a Világon élő rosszba. Néhány óra alatt felismerheti annak szédítő mélységét vagy határt nem ismerő elterjedését. Titkát nem tudván megosztani másokkal, egyedül hordja annak terhét az éjszaka sötétjében, a csömör béklyóiban, szinte megsemmisülve a gonosz hatalma alatt, melyet ismerni vélt ugyan, de amelyből eddig csak a rojtos, csüngő szél-rongyokat látta. A Világ sötétségében a rosszal, a bűnnel való első közvetlen érintkezés elengedhetetlen az aktív keresztény megtisztulásához és a megváltásban részesülő hivatásának az elmélyítéséhez. Később éjszaka borul majd egész belső, lelki világára is; de ez az éjszaka már a feltámadás hajnalának az előhírnöke lesz!

* * *

„Ő a bűn hordozójává tette értünk azt, aki bűnt nem ismert, hogy általa Isten igazságának részesei legyünk.” (2Kor 5,21)

„Egyszerre csak remegni és gyötrődni kezdett. »Halálosan szomorú a lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virrasszatok.« Kicsit tovább ment és földre borulva imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el ez az óra. »Abba, Atyám, szólt, neked minden lehetséges: Vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te.«” (Mk 14,33-36).

„Most mélyen megrendült a lelkem. Mit is mondjak? Hogy szabadíts meg attól az órától, Atyám? De hiszen éppen azért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” (Jn 12,27).

* * *

Ma este, Uram, megundorodtam,
 megsemmisültem.
 Visszataszító, Uram, a rossz,
 csúf és piszkos.
 A sárban tipródtam,
 utaztam,
 úsztam.
 Pocsolya az egész világ.

Érzem: meg kell mosakodnom.

Meg kell mosnom a kezemet,
a szememet,
a testemet,
a szívemet,
a lelkeimet,
Uram, mindenemet!

Nem merek járni,

Nem merek szerte nézni.

Miért is mutattad meg mindezt, Uram? Miért érttetted meg velem? Soha többé nem tudom elfelejteni...

Milyen idősnek érzem magam ma este! Sokkal vénebbnek, mint hazug arcom ráncai mutatnák.

Néhány óra alatt tíz évet öregedtem...

Bocsáss meg, Uram, de nem tudtam.

Bocsáss meg, Uram, de az emberek sem tudják; a boldogok nem tudják, a bűn nélkül élők nem tudják, az ártatlanok nem tudják; sohasem fogják tudni, még csak nem is sejtik meg soha,

Hogy milyen csúf ez, Uram...

Szemem előtt egy mosolygó kamasz fiú tiszta képe; megnyugtat – és fellázít!

Irigylem ártatlanságát, és haragszom rá békés nyugalmaért.

Mosolyát kutatom, és az bánt.

Megkívánom friss, vadonatúj tisztaságát – és az megsebez.

Uram! Miképpen lehet ismerni, tudni – és tisztának megmaradni?

Miképpen lehet megismerni a titkot, és megőrizni a belső békét?

Miképpen lehet elviselni a bűn végtelen szomorúságát, és megőrizni a te mélységes örömet?

* * *

Gyermekem! El kell fogadni a rosszat is, sőt el is kell viselni azt.

De állj meg utadon, csak kapd el menet közben, mert ezért indítottalak el ezen az ösvényen.

Terhe alatt leroskadsz, mozdulni se tudsz, a sötét s a magány csömörében elterülsz a földön...

Mindezt ismerem, Gyermekem,

Mindezt végig éltem én is, Fiam.

Haláltusám ez volt!

Át kell rajta esni; ez a megváltásom rendje, szabálya.

Meg kell előbb halni, hogy föltámadhassunk; szenvedni kell, hogy meghalni tudjunk, s a szenvedés előtt meg kell ismerkednünk a haláltusával is...

Ne menekülj a rossz elől. Fogadd el.

Minél csúfabb, minél nehezebb, annál nagyobb erővel vállald,

S szenvedj,

Halj meg!

Az ÖRÖM csak utána jön...

Kísértés

Ha az aktív keresztény életet élő hívő Isten és felebarátai táborát választotta már, a gonosz lélek elégedetlen. Megesik, hogy az élet bizonyos perceiben a kísértés zakatolása, amelyet eddig elnyomott a Szeretet Éneke, felülkerekedik és sokkal erősebb lesz, sokkal csábítóbban hangzik fel, mint valaha.

Isten megengedi ezt a próbát, sőt sokszor úgy tűnik, mintha süket maradna gyermeke segítséget kérő hívására is, hogy lemérje bizalmát és még nagyobb ragaszkodásra készítse. Mindaddig, amíg a hívő mindent nem Istentől vár, mellőzve a saját maga erejét, nem ismeri meg a békét.

Mert egészen kicsivé kell lenni ahhoz, hogy elférjünk Isten fenntartó tenyerén...

* * *

„Jézus bárkába szállt és tanítványai követték. Egyszerre csak heves vihar támadt a tavon, úgy hogy a hullámok elborították a bárkát. Ő azonban aludt. Tanítványai felkeltették és kérelték: »Uram, ments meg minket, mert elveszünk!« Azután fölkel, parancsolt a szélvésznek és a víznek, mire nagy csend lett.” (Mt 8,23-26)

„Bizony mondom nektek: Ha meg nem változtok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,2-3).

* * *

Uram, nem bírom tovább,

Holtfáradt,

Összetört vagyok.

Reggel óta küzdök, hogy meneküljek a kísértés karjaiból, amely hol gyöngéd, hol meggyőző, hol érzékeny, hol érzéki; libeg és táncol előttem, mint egy csalogató lány a vásári bódék kapuiban.

Mitévő legyek?

Hová, merre menjek?

Rám les, utánam jön, megrohan.

Kiszököm a szobámból, s amint a másikba lépek, már ott ül és vár rám.

Újságot veszek a kezembe; ott van, ott búvik meg egy jelentéktelen kis cikk sorai mögött.

Sétára megyek, szembe jön velem és egy ismeretlen mosolyán át kacsint felém.

Hátat fordítok, és a falnak nézek; az egyik plakátról tekint le rám.

Hazamegyek, és a munkámba menekülök; a dossziék felett szunyókál, s felébresztem, amint kezembe veszem az első lapokat...

Kétségbeesve, a fejemet két kézre fogva lezárom a szemeim, hogy ne lássak többé semmit,

De újra csak belébotlok, mert életerős és vidám: otthon érzi már magát zárt ajtóim mögött.

Mert feltörte otthonom ajtaját,

A bőröm mögé siklott,

az ereimbe bújt,

az ujjam hegyéig hatolt.

Emlékezetem rései közé fészkelte magát,

A képzelő erőm fülébe dalol sziréni hangon,

Az idegeimen játszik, mint egy gitár felhangolt, feszített húrjain.

Ki vagyok, mi vagyok, hol vagyok? Nem tudom.

Nem tudom, hogy valóban kívánom-e ezt a felém integető bűnt,

Azt sem tudom már, hogy előle futok-e vagy éppen utána?

Szédület ragad meg, a mélység vonz maga felé, mint a vakmerő hegymászót hívja, csalja, s aki egyszerre azon veszi észre magát, hogy sem felfelé, sem lefelé nem mozdulhat tovább...

Segítség, Uram, segítség !...

Itt vagyok, Gyermekem.

Nem hagytalak el.

Milyen kishitű vagy!...

Túl gőgös vagy:

Még mindig magad erejében bízol.

Ha sértetlenül akarsz kikerülni minden kísértésből, botlás nélkül, nyugodt és zavartalan lélekkel, minden gyengeség nélkül, akkor

Teljesen kezeimre kell magad hagynod.

Ismerd el, hogy sem elég nagy, sem elég erős önmagadban nem lehetsz.

El kell fogadnod, hogy vezesselek,

Mint kisgyermeket:

Az én gyermekemet!

Nos, add a kezembe a kezed, s ne félj!

Ha sáros az út, a karjaimba veszek, és úgy viszlek tovább.

De légy kicsi, egészen kicsi kis gyermek,

Mert az Atya csak kis gyermekeit hordja karjaiban...

Bűn

Nemcsak a kísértés teszi próbára az aktív keresztényt, hanem a bűn is. A súlyos botlás, amely eddig úgy vélte, teljesen kizárt dolog az ő esetében, hiszen olyan őszintének és erősnek látszott az Úr iránti szeretete. Az esés után fennáll az önfeladás, a gyáva lemondás és megadás veszélye. Soha nem meredt szembe elé ilyen fertelmes rútságában a bűn!... Mert jobban ismeri már Isten végtelen szeretetét.

De minden lehet kegyelem. Ez az elesés is csak még jobban megérteti véle, hogy igazán nem számíthat önmaga erejére. Visszahelyezi hát igazi sorrendjébe: az utolsó helyre. De az önmaga iránti bizalmatlansággal párhuzamosan arra kell segíteni, hogy növelje Istenbe, az Atyába vetett bizalmát, hitét.

* * *

„De hogy a kinyilatkoztatások nagyszerűsége önhitté ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy szüntelenül zaklasson, és el ne bízam magamat. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szűnjék meg, de azt felelte: »Elég neked az én kegyelemem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé«... Mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,7-10)

„Mondom nektek: »Éppen így jobban örülnek a mennyben egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak, akinek nincs szüksége megtérésre.«” (Lk 15,7)

* * *

Elestem, Uram,

Újra.

Nem bírom tovább... sohasem leszek képes...
Szégyenlem magam... Rád nézni sem merek...
Pedig küzdöttem, Uram, mert tudtam, hogy Te mellettem állsz, felém hajolsz, figyelsz.
De a kísértés végigrohant rajtam, mint egy orkán,
Egy pillanatra félrenéztem,
Eltávolodtam,
Míg Te ott maradtál csendben, fájdalmasan,
Mint egy megvetett jegyes, aki kedvesét mások karjába kapaszkodva látja távozni.
Mikor a szélvihar elült, mikor megszűnt éppen olyan hirtelen, mint ahogy feltámadt,
Amikor kialudt a villám, miután kevélyen kettéhasította a tompa félhomályt,
Egyetlen pillanat alatt önmagamra találtam, egyedül, kiábrándultan, szégyentől terhesen és a
kezemhez tapadó bűnnel.

Mint bolti vásárló az árucikket, úgy választottam ki én is ezt a bűnt.
Kifizettem, s még ha akarnám, akkor sem tudnám visszaadni, mert közben eltűnt az árusító.
Szagtalan ez a bűn,
És ízetlen, már
Felfordítja a gyomromat.
Hasznavehetetlenné lett a kezemben, s el szeretném dobni.
Akartam ezt a bűnt, igaz, de már nem kell...
Elképzeltem,
kerestem,
kerülgettem,
simogattam
ezt a bűnt már régóta,
És végre elértem, Téged hidegen elhárítva utamból, Uram.
Hason csúsztam feléje, a karjaimat, a kezemet, az ujjaimat, a tekintetemet, a szívemet is
feléje tárva.
Megragadtam a bűnt és mohón felfaltam...
Végre a birtokomban van. Az enyém és én az övé vagyok; úgy fog át, úgy ölel, mint a
pókháló az eltévedt legyecskét...
Az enyém,
A bőrömhöz tapad,
Belém vájt.
Ereimben patakzik,
Elönti a szívemet,
És szerteoszlott, betelepedett, mint a lehulló éjszaka beárad az erdő fái közé és színültig tölti
meg a tisztások kihunyt fénytölcsereit...

Nem tudok tőle szabadulni.
Rohanok, de utánam fut, mint egy rühes kutya, melyet gazdája szeretne lerázni magáról, de
amely utoléri azt és viháncolva hozzá dörgölőzik.
Úgy érzem: önmagát látja bennem.
Szégyenlek talpra állni, s a tekintetek elől menekülni szeretnék,
Szégyenlek megállni egy jóbarát szemei előtt,
Szégyenlek előtted megjelenni, Uram,
Mert szeretted, és én elfelejtettelek.
Megfeledeztem rólad, mert csak önmagamra gondoltam.
De nem lehet egy időben több személyre is gondolni.

Választani kell. – És én választottam...

De a hangod,
A tekinteted,

A szereteted fáj.
Rám nehezednek súlyosan,
Súlyosabban, mint a bűnöm.
Ne nézz így rám, Uram,
Mert mezítelen vagyok
És piszkos.
A földre estem,
Megtépázva;
Nincs többé erőm,
Semmit ígérni nem merek,
Csak vagyok, maradok görnyedezve előtted.

* * *

Gyerünk, Gyermekem, fel a fejjel!
Nem-de a büszkeséged az, ami a legtöbbet szenved?
Ha igazán szeretnél, fájlalnád, ami történt, de bizakodnál!
Vagy azt véled, hogy Isten szeretetét is lehet határok közé szorítani?
Azt hiszed, hogy akár csak egy percig is megszűntem szeretni téged?
Még most is mindent önmagadhoz mérsz, Gyermekem.

Belém kell helyezned bizalmadat!...
Kérj tőlem bocsánatot,
S aztán állj talpra, gyorsan.
Értsd meg végül azt, hogy nem az igazán súlyos, ha botlunk, elesünk,

Hanem ha így: földre esve maradunk!...

Éjszaka van

Csak a szeme világát veszített vak bízik teljesen jóindulatú vezetője kezére hagyatkozva, hogy az úgy irányítsa lépteit, mint egy gyermek első próbálkozásait. Hogy az aktív keresztény még erősen emberi jellegű törekvéseit megtisztítsa az Úr, néha megvonhatja tőle még megvilágosító fényét is. Ezek után csak Istenre számíthat.

Eddig bízott a vallásos egyesületekben s most nem tud mit kezdeni velük. Remélt az összejövetelek hatásos eredményességében is, és bár alaposan előkészítette őket, mégis kudarcot vall velük. Mindenütt, ahol eddig sikert aratott, csak balsiker vagy csalódás várja most. És mintha csak tréfát úzne hirtelen teljessé vált tehetetlenségével, Isten tovább folytatja művét, de az eddigi szokásos kereten kívül, mellőzve „hasztalan szolgájának” közreműködését. És amikor megszégyenülve, elkeseredve, zokogva Krisztus felé fordul, Őt sem találja meg! Egyedül maradt az éjszakában.

Kínos próbatétel ez. Mégsem kell megkerülni, de az aktív keresztényt meg kell nyugtatni.

Miképpen a duzzasztó gát is ellenszegül a víz erejének, hogy emelve szintjét megtízszerezze annak ható erejét, azonképpen Isten sem akar megelégedni azzal, hogy aktív

szolgája csak a föld szintjén mozogjon; külsőleg a sikertelenég felé sodorja, hogy elérjen a megtisztulásig és a hitben önmagán is túltegyen...

* * *

„A hatodik órában sötétség támadt az egész földön. A kilencedik óráig tartott. Kilenc óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éloi, Éloi, lám-má szabáktáni? vagyis: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,33-35)

* * *

Uram, éjszaka van.

Itt vagy-e, Uram, az éjszakámban?

Fényed kihunyt, s az emberekre és a dolgokra vetett sugárzása eltűnt.

Minden szürkébe öltözött, minden sötétnek látszik előttem, mint a természetben, amikor a sűrű köd elnyeli a napot, és elterül a földön.

Minden erőfeszítésbe kerül, minden nehéz, nyomott és lassú.

Reggel már az ébredés is elnyom, mert elrejt az egész napot.

Szeretnék eltűnni, elenyészni, s a halált kívánom, a feledés nagy kútját.

Szeretnék messze távozni,

Futni,

Rohanni

Akárhová, csak menekülni tudjak!...

De mitől menekülni?...

Tőled, Uram, magamtól, másoktól; nem tudom,

Csak menni,

Menekülni szeretnék.

Tántorogva megyek, mint egy részeg;

A szokás hatalmától űzve, tudatlan.

Minden nap megismételve ugyanazokat a gesztusokat, bár tudom, hogy hiába...

Járom, bár tudom, hogy lépteim nem vezetnek sehová.

Beszélek és a szavaim elrettentően üresen konganak, mert tudom, hogy csak a testi fülek

fogják fel, s nem érik el a messze, magasan húzó lelkeket.

Eszméim megzavarodnak, fáj még a gondolat is.

A szavaim kiszabadulnak medrükből, és nem szolgálnak semmire.

Habozok, dadogok, pirulok.

Nevetséges vagyok.

Szégyenlem magam; mások is felfigyelnek rám...

Uram, tán az eszemet veszttem így?

Vagy valóban ezt is akarod?

De mindez nem jelentene még semmit, ha nem volnék egészen egyedül.

De egyedül vagyok.

Messzire vezettél, Uram; bizalommal követtelek eddig, mert mellettem jártál szüntelen.

De íme, hirtelen, a sötét éjben, az elhagyott pusztában eltűnsz mellőlem!

Neveden nevezlek, de Te nem válaszolsz,

Keresve kereslek, de nem talállak sehol.

Mindenről lemondtam, egyedül maradtam.

Távolléted lett a szenvedésem...

Uram, éjszaka van.
 Itt vagy-e, Uram, az éjszakámban?
 Merre vagy, Uram?
 Szeretsz-e még engem?
 Még mindig nem untál rám?...
 Felelj, Uram, kérlek,
 Felelj!...

Éjszaka van.

Megragadtál, Uram

Az, aki az Úristen előtt rakta le a fegyvert, teljesen reábízva magát végre „igent” mondott, gyakran azonnal el is nyeri a jutalmát. Az Úr megízlelteti vele birtoklásának Örömet, Boldogságát. Az emberi szó gyöngye eme isteni átkarolás boldogságának a kifejezésére. De megérti ezt az a fiatal ember, aki a nyílt utcán hirtelen megáll, leszáll kerékpárjáról, mert „megragadta” őt a Mester, s hirtelen képtelen tovább hajtani. Mint az a fiatal leány is, aki a gyárban egyszerre otthagyja munkaasztalát, hogy pár percre a magányba vonuljon és elrejtse társai elől örömtől ragyogó arcát. Mint az a másik ifjú, aki egy összejövetel után ártatlanul bevallja, hogy könyörögve arra kérte az Istent, hogy „hagyja egy kissé békén”, mert még barátai körében szeretne maradni egy kis ideig...

Ha nem kell kutatni, keresni ezeket a rendkívüli kegyelmeket, legalább annyi igaz őszinteséggel kell rendelkezni, hogy amikor fölkínálkoznak, élvezni tudjuk édes közvetlenségüket, felismerni tudjuk követelően szilárd kizárólagosságukat és legfőképpen meg tudjuk azokat köszönni Istennek...

* * *

„Megismertük a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, és hittünk benne. Szeretet az Isten...”

„A szeretet ebben mutatkozik meg: Nem mi szeretjük Istent, hanem ő szeretett minket és elküldte fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” (1Jn 6,16 és 10)

„Ám, amit egykor előnyömnek tekintettem, azt Krisztusért akadálnak tartom. Sőt Uramnak, Krisztus Jézusnak fölséges ismeretéhez mérten mindent akadálnak tartok. Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tartottam, csakhogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam... Nem mintha már elértem volna, s tökéletes volnék, de futok utána, hogy magamhoz ragadjam, mert már Krisztus Jézus is magához ragadott, (Fil 3,7-9 és 12)

* * *

Megragadtál, Uram, két kezeddél és én nem tudtam néked ellenállni.
 Hosszú ideig futottam előled, de Te tovább üldöztél.
 Kerülő utakat kerestem magamnak, de Te ismerted valamennyit,
 És utolértél.
 Ellent álltam,
 De Te győztél.
 Íme, Uram, igent mondtam, csaknem akaratom ellenére, kifáradva, kifulladásra.
 Remegve álltam meg előtted, mint a legyőzött győztese előtt,
 De Te a Szeretet szemével néztél rám.

Így van, Uram, nem tudlak többé felejteni.
Egyetlen perc alatt megnyertél engem,
Egyetlen pillanat alatt megragadtál engem,
Elsöpörted minden kételyemet.
Minden félelmem eltűnt,
Mert felismertelek anélkül, hogy láttalak volna,
Megéreztem a jelenléted anélkül, hogy a kezemmel érintettelek volna,
Megértettelek anélkül, hogy a hangodat is hallottam volna.
Szereteted tűzének bélyegével
– Így van, jó Uram! – nem tudlak többé feledni.
Tudom: most már mellettem maradsz és békén dolgozhatok tovább szerető tekinteted
védelme alatt.
Nem kell tudnom ezután, hogy milyen erőfeszítésbe kerül az imádság;
Elég csak lelkem pillantását reád vetnem és máris találkozom a te tekinteteddel,
S megértjük egymást. Minden világos. És minden béke...

Köszönöm, óh, Uram, hogy bizonyos percekben felém jössz, ellenállhatatlan erőd eláraszt,
miképpen a tengeri hullám elfedi a parti homokot,
Vagy hirtelen megragadsz, miképpen a szerelmes kapja ölébe hanyatló kedvesét.
Fogoly vagyok, tehetetlen. Meg kell adnom magam.
Megszédülten visszatartom lélegzetemet; eltűnik előlem a világ, és Te felfüggeszted az idő
folyamát.
Úgy szeretném, ha ezek a percek hosszú órákig tartanának...
S amint újra eltűnsz, elhagyva engem a mélységes öröm és boldogság tükrében,
Nincs egy önálló gondolatom, de TUDOM, hogy Te csak még jobban a birtokodban tartasz.
Bennem újabb szálakat, újabb belső rostokat érintettél:
Az égési seb megnőtt és Szereteted hatalmában a fogságom még teljesebb lett...

Újra növeltél a magányomat, Uram, de ezúttal egészen más formában.
Nagy a te hatalmad, tudom, és minden mást elhomályosít a képed.
Apró semmiségnek látszik, mit eddig szerettem, emberi vágyaim elolvadnak, mint a puha
viasz a perzselő napon, Nagy Szereteted égő tűzében...
Mit számít nekem a világ?
Mit ér ezután a jólét?
És maga az élet, mennyit ér?...
Nincs más vágyam, csak Te,
Nincs más akaratom, csak Te!

Tudom, mások majd azt mondják rólam: „Ez örült!”
De, Uram, ők vesztették el az eszüket!
Téged nem ismernek,
Istenről mit sem tudnak, hogyan tudnák, hogy neki ellenállni nem lehet?
Mert megragadtál engem, Uram, és én bízom benned.
Velem vagy és én ujjongok örömben.
Napsugár ragyog be mindent, és drágakőként csillog az életem.
Minden egyszerű, minden fényben csillogó,
Minden tiszta,
Minden csupa dal!...

Köszönöm, Uram, köszönöm.
De miért választottál éppen engem?...
Boldogság, öröm... Örömtől könnyezek...

Uram, színed előtt

A kezdő hívő imájának gazdagítására szavakra, képekre, eszmékre szorul, azokra támaszkodik; de gyakorlat közben rájön arra, hogy mindezek a segítő eszközök, módozatok maguk is könnyen akadályokká válhatnak, amelyek megnehezítik az Istenig való tényleges eljutást. Krisztus, aki „megragadja” az aktív keresztényt, mihamar megérteti véle, hogy fölösleges elmondani, elképzelni vagy elgondolni bármit is. Csak hagyja magát teljesen Istenre; előtte mutassa be önmagát egyszerűen, minden közvetítő nélkül. Ez a legbiztosabb módja a Vele való találkozásnak. De az effajta passzivitás sohasem jelentheti azt, hogy megfélemedünk embertársainkról. Sőt ellenkezőleg: az aktív keresztény, amikor Isten színe elé járul, szükségképpen magával viszi testvéri gonddal a „többiek” is! Isten előtt és az emberek közt is jelen lévén, így készíti elő igazán a nagy Találkozást...

* * *

„Te, amikor imádkozol, menj be szobádba, zárd be az ajtót és úgy imádkozzál a rejtekben lévő Atyáddhoz. Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked. Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok.” (Mt 6,6-7).

„Én örömet hozok áldozatot, sőt magamat is teljesen fölláldozom lelketekért.” (2Kor 12,15).

„Bár mint Krisztus apostolai érvényesíthettük volna tekintélyünket, mégis olyan gyöngédek voltunk hozzátok, mint az anya, aki gyermekét dajkálja. Úgy vonzódtunk hozzátok, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akartuk adni. Ennyire megszerettünk titeket!” (1Tessz 2,7-8)

* * *

Színed előtt megállni, Uram csendesen;
Testi szemeimet lezárni,
Lelki szemeimet lehunyni,
Megmaradni némán, mozdulatlan,
Feléd kitárni egész valómat:
Tiéd lenni Örök Jelen...

Elfogadom, Uram, hogy semmit ne érezzek,
semmit ne lássak,
semmit ne halljak,
Megszabadulva minden gondolattól,
minden képtől, képzelettől...
Egyszerűen előtted állok
Az éjszakában,
Hogy akadály nélkül találkozzam Veled
A Hit nagy csendjében.
Uram, színed előtt...

De nem vagyok egyedül, Uram,

Nem lehetek többé egyedül.

Egész tömeg vagyok, Uram:

Emberek ezrei laknak bennem!

Találkoztam velük,

s ők betértek hozzám,

szállást kaptak nálam;

előbb megkínóztak,

aztán aggasztottak,

végül egészen elfogyasztottak...

És én hagytam őket, Uram. Hagytam, hogy belőlem táplálkozzanak, hogy nálam megpihenjenek.

Amint a színed elé járulok, íme, magammal hozom őket.

Miközben magam előtted kitárom, őket is bemutatom, Uram.

Íme: itt vagyok,

S ők is

Előtted állnak, Uram!...

Imádságok a kereszttúton

Ma sincs még vége Krisztus haláltusájának. Amikor az emberek körülöttünk ma is szenvednek és meghalnak, rajtuk keresztül, szenvedéseik által ma is Ő ajánlja fel magát az Atyának a Világ megmentéséért. Mert a Keresztút az Élet útja is. Egy kereszténynek soha sem szabad erről megfeledkeznie...

I. Jézust halálra ítélik

„Én is, mikor nálatok jártam, testvérek, nem kiváló beszéddel vagy bölcsességgel léptem föl, hogy hirdessem nektek Isten tanúságtételét. Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettéről. Gyöngeségem tudatában elfogódva s nagy izgalommal mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem bizony nem az emberi bölcsesség meggyőző szavaiból állt, hanem a lélek és az erő bizonyításából, hogy hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Isten erején alapuljon.” (1Kor 2,1-5)

* * *

Uram, már késő, hogy a hallgatást válasszad: túl sokat mondtál; késő, hogy elhagyd magad, túl sokat harcoltál.
Nem tudtál higgadt, ésszerű maradni; túlzásba vitted az ügyed védelmét. Mindennek tehát el kellett jönnie...
Viperák fajzatának nevezted a köztisztületben álló urakat,
Azzal vádoltad őket, hogy fényes külső mögött a szívük csak sötét sírgödör,
A fekélyekkel borított leprást megcsókoltad,
A megvetett idegenekkel szóba elegyedté,
Nyilvános bűnösök asztalához ültél és azt mondtad, az utcalányok is lehetnek elsők a te országodban.
Jól érezted magad a szegények, a rongyosok és a nyomorékok társaságában is.
Az írástudók szabályait nem mindig tartottad meg.
Magad akartad magyarázni a Törvényt és egyetlen parancsra szűkítetted azt: „Szeretet!”
Most bosszút állnak rajtad.
Ellened szövetkeztek. Feljelentettek a Törvényes Hatóságoknál és megindult az eljárás ellened...

* * *

Jól tudom, Uram, hogy engem is elítélnek majd, ha úgy akarok élni, amint te éltél.
Félek.
Már most is ujjal mutatnak rám.
Egyesek mosolyognak rajtam, mások tréfát űznek velem. Néhányan botránkoznak fölöttem, s a barátaim közül máris sokan készülnek, hogy eláruljanak.
Félek, hogy megrekedek a félúton,
Hogy végül mégis az emberi bölcsességre, okosságra hallgatok majd,
Amely azt súgja, hogy óvatosan kell haladni az úton; mindent talán nem is kell szó szerint érteni; jobb egyezkedni a körülményekkel,
De mégis: Tudom, Uram, hogy neked van igazad!
Segíts a küzdelmemben.

Segíts jól felelnem,
 Segíts, hogy éljem hűséggel evangéliumodat
 Mindvégig,
 Az esztelenségig,
 A Kereszt esztelenségéig...

II. Jézus vállalára veszi a keresztet

„Máskor így szólt a néphez: Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszti életét énérétem, megmenti azt.” (Lk 9,23-24).

* * *

Íme Uram, íme a Kereszted.

A te Kereszted... Mintha valóban csak a tiéd lenne!...
 Nem volt kereszted. A miénket jöttél keresni e földre és életednek útján, szenvedésed hosszú útján, egyenként a vállaidra vetted a Világ minden bűnét.
 Most járj.
 Roskadozz,
 Szenvedj,
 De járj!
 A keresztet hordozni kell.

* * *

Csöndesen, némán haladsz, Uram. Igaz tehát, hogy van ideje a szónak és van ideje a hallgatásnak is?
 Igaz, Uram, hogy ideje van a harcnak és ideje van a békességnek is, hogy csendben hordjuk önmagunk s a Világ minden bűnét?
 Jobb szeretnék harcolni, Uram, a te kereszteddal; de nehéz azt hordani és minél tovább megyek s látom a világ ezernyi vétkét, annál nehezebb a vállamon a kereszt.
 Értesd meg velem, Uram, hogy a leglelkesebb tett is apró semmiség csak, ha nem a csöndes megváltás jegyében történik,
 És mert Te kívántad úgy, hogy keresztutam ilyen hosszú legyen,
 Segíts, kérlek, minden reggel, hogy hűséggel útra keljek...

III. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt

„Amikor Jézus a galileai tenger mellett járt, látta, hogy Simon és testvére, András, akik halászok voltak, hálót vetnek a vízbe. Jézus fölszólította őket: »Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket.« Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá.” (Mk 1,16-17).

„Jézus így válaszolt: »Nem tudjátok, hogy mit kértek. Készek vagytok arra, hogy igyatok abból a kehelyből, amelyből én iszom? Vagy arra, hogy megkeresztelkedjétek azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?« »Készek vagyunk«, felelték...” (Mk 10,38-39)

„Közben a Getszemáni nevű majorba érkeztek. »Üljetek le itt, amíg én imádkozom«, mondotta tanítványainak. Csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. Egyszerre csak

remegni és gyötrődni kezdett. »Halálosan szomorú az én lelkem, mondta nekik, várjatok itt és virraszatok«... Visszament, de alva találta őket. Erre rászólt Péterre: »Simon, alszol? Egy órahosszat sem tudtál virrasztani velem?...«” (Mk 14,32-37)

* * *

Elesett.
Ingadozott, mint egy ittas és aztán csak elvágódott.
Porba hullott, íme, az Isten...

* * *

Bizalommal én is nyomodba indultam – s íme elestem.
Azt hittem pedig, hogy magamat mindörökre néked adtam, de az út egy szűk mezsgyéjén
szép virágot láttam.
Elhagytalak. S elhagytam a nehezzé vált nagy keresztet. Leléptem az útról s néhány fonnyadt
virággal kezemben, várok.
Mások is mennek az úton, Uram, gyötrődve, megtörve.
Újabb kereszték készülnek, és újabb hátaik görnyedeznek.
De én nem leszek többé jelen a rossz elleni harcban, hogy társaim terhére segítsem tovább
hordani.
Az út szélére álltam...

Adj erőt, Uram, hogy ne csak nyomodba lépjek, de ki is tartsak az utadon,
Hogy elkerüljem a gyarló botlások csapdáját, és soha el ne hagyjam hűtlenül építő-udvarod,
hol a jövő Világ készül!...

IV. Jézus találkozik fájdalmas anyjával

„Simeon megáldotta őket és így szólt (a Gyermek anyjához) Máriához: »Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: Jel, amelynek ellenszegülnek – és a te lelkedet is tör járja át! – hogy így megnyilvánuljon sok szív érzése«” (Lk 2,33-35)

* * *

Szívem sajdul, Uram, szegény anyád láttán.
Mögötted megy,
Téged követ,
És járja az emberiség hosszú keresztútját.

Névtelenül halad a tömeg sorában, de a tekintete csak terajta pihen.
Nem idegen néki sem a sóhajtásod, sem vérző sebed, sem a mozdulatod, sem a katonáknak
read mért ütése...
Szenvedésed látja,
Szenvedésed érzi.
Meg nem közelíthet,
Meg sem érinthet,
Hozzád sem szólhat,
S a Világot mégis ő menti meg Véled...

* * *

Az emberek közt élve kísérem őket a Nagy Keresztúton,
S a bűnök terhe alatt majd összeroppanok.
Képtelennek érzem magam e sürgős világmentésre. Túl nehéz, túl romlott lett az és nap mint
nap csak újabb bajra, rosszra, igaztalan szennyre lelek a váratlan útfordulók mentén.

Állítsd elém, Uram, jó anyádat, Máriát,
Akit sokan szintén feleslegesnek vélték, de kit Isten a nagy átok megtörésére rendelt.
Adj erőt, úgy járjak az emberek közt, hogy meglássam, megismerjem bajukat és bűneiket,
Hogy a szemem soha be ne hunyjam
És a szívem soha be ne zárjam; hogy a Világ ezer baját elfogadjam, elvállaljam, szenvedjek
és engeszteljek,
Mint Szent Anyád,
Mária.

V. Kyrenai Simon segíti Jézust a kereszt hordozásában

„Azután elvezették, hogy keresztre feszítsék. Kényszerítették egy arra menőt, kyrenai Simont, Sándor és Rufusz atyját, aki éppen a mezőről jött, hogy vigye a keresztet.” (Mk 15,20-21).

„Viseljétek el egymás gyöngéit, így teljesítitek Krisztus törvényét... Vizsgálja meg mindenki saját tetteit s tartsa meg dicsekvését önmagának, ahelyett hogy mások elé tárná. Hiszen mindenkinek a maga terhét kell hordania.” (Gal 6,2-5)

* * *

Ballagott az úton
És munkába fogták.
Ismeretlen utas, senki fia volt csak.

Segítségét, Uram, mégis elfogadtad.
Nem kívántad, hogy a tette szívből jöjjön, mint fellobbanó, nagylelkű vagy hű barátak
áldozatos vállalása a kimerült és megcsúfolt testvér iránt.
Parancsszóra, kényszerből és megrettenve jött csak ez az ember. S elfogadtad.
Tehetetlen szegény ember segít Téged, Mindenhatót,
Mert élni akartál az ember földi segélyével is.

* * *

Rászorulok én is, Uram, mások erejére.
Hosszú és rögös az emberek útja, ha csak egyedül járjuk azt.
Elhárítom a karokat, melyek felém tárulnak.
Egyedül akarok tenni mindent,
Egyedül harcolni
És egyedül győzni.
Bár mellettem halad talán egy jóbarát, egy hűségű hitves, egy szerető testvér, egy
jószándékú szomszéd vagy egy derék kartárs.
Te állítottad mellém őket és én mégis sokszor feléjük se nézek.
Pedig a Világot csak közösen tudjuk megmenteni egy nap!...

Add kegyelmed, Uram, hogy felismerjem és elfogadjam élet-utam minden Simon-társát, még akkor is, ha csak „rekviráltan” jönnek...

VI. Egy asszony letörli Jézus verejtékes arcát

„Üldözést szenvedünk, de elhagytak nem vagyunk, földre terítenek, de el nem pusztulunk, testünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szüntelen, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön.” (2Kor 4,9-10)

„Ma még csak tükörben, homályosan látunk, de akkor majd színről-színre.” (1Kor 13,12).

* * *

Hosszan nézett, figyelt, Uram.

Szenvedte a szenvedésed.

És nem bírta tovább tétlenül. Áttörte az örök sorfalát és kendőjével letörölte verejtékes arcodat.

Vérrel festett arcvonásod a kendőjén hagytad? Lehetséges.

A szívében? Ez már biztos!...

* * *

Sokáig kell figyelmesen, önfeledten nézned és szemlélned Téged. És csodálnom, mint csodálja édes bátyját is az öcs.

Mert, ha hasonlítani akarok hozzád, meg kell figyelnem minden rezzenésed.

Ha engeded, olyan szeretnék lenni, mint Te vagy, Uram, hiszen ha a barát barátját igazán szereti, eggyé válik a lelkük is...

Ám én sokszor gondtalanul megyek el a színed előtt, s ha megállok s reád nézek, rám borul az unalom,

S társaimnak az Arcodról csak szomorú, hamis vagy torz képet adok.

Bocsáss meg, hogy a szemem fénye megtört és nem látják benne ragyogásod.

Bocsáss meg, hogy csak gyönyört les, keres testem és nem jelzi jelenléted.

Bocsáss meg, hogy szívem terhelt, s benne nincs hely szent szeretetednek.

Uram, mégis arra kérlek, térj be hozzám! Tárva nyitva már az ajtóm...

VII. Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt

„Mivel a vőlegény késett, valamennyi elálmosodott és elaludt.” (Mt 25,5)

„Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezdjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között... Virrasszatok tehát szüntelenül és imádkozzatok; Így lesztek méltók arra, hogy megmeneküljetez mindattól, ami következik, és hogy megálljatok az emberfia előtt.” (Lk 21,34-36)

* * *

Uram, nem bírod tovább.

Íme: újra elestél.

De ezúttal már nem csak a kereszt súlya tört meg, hanem a növekvő fáradtság és a kínos kimerültség.

Az egyre ismétlődő szenvedés eltompítja az akaratot.

* * *

Lelkiismeretem veszedelmes altatói, Uram, a bűneim.

Olyan könnyű megszokni a rosszat:

Nagylelkűség hiánya itt,

Kis hűtlenség amott,

Újabb vigyázatlanság távolabb...

Tisztánlátásom így csökken. Nem figyelek többé az akadályokra, s azt sem veszem észre,
 hogy más is jár a közös úton,

A füleim bedugulnak, nem hallom már többé társaimnak panaszos szavát

S a puszta földön ébredek magamra, távol ösvényedtől, amelyet számomra vágtaal.

Könyörögve kérek, Uram, őrizd meg engem fiatal erőmben

S távolítsd el tőlem a szokás hatalmát, amely elaltat, s végül megöl...

VIII. Jézus megfeddi Jeruzsálem leányait

„Mit nézed a szálkát felebarátod szemében, a magad szemében pedig nem veszed észre a gerendát? Hogy mondhatod felebarátodnak: Testvér, hadd vegyem ki szemedből a szálkát! – holott tulajdon szemedben nem látod meg a gerendát. Képmutató! Vessd ki előbb a magad szeméből a gerendát és csak aztán törődjél azzal, hogy kivedd a szálkát felebarátod szeméből.” (Lk 6,41-42)

* * *

Sírnak az asszonyok,

Zokognak.

Van miért sírniok, hiszen csak Rá kell nézni, hogy lássuk, mit tettek véle...

Segíteni nem tudván, tehetetlen állnak;

És csak sírnak, sírnak szánalomból...

Uram, láttad őket, láttad és hallottad:

„Sirassátok előbb saját bűneiteket...”

* * *

Szenvedésed fölött, Uram s a világ romlásán én is tudok súlyos könnyeket hullatni.

De bűneim siratni?... Ez bizony más kérdés!...

És mennyivel könnyebb

Búsan elborongni mások vétke fölött.

Jól tudom ezt! Hiszen bírói székem színe előtt minden áldott nap az egész világ elvonul már lassan.

Bűnös felelőst is találtam eleget: politikát, rozzant lakást, munkát, filmet, alkoholt vagy gazdasági krízist, semmittevő lézengőket, keresztényt is, – sőt még értelmetlen és érthetetlen papokat is...

És még annyi számtalan mást, én jó Uram...

S véges-végül: Mindenkit... Csak magamat nem!...

Uram, értesd meg ma velem is, hogy bűnös vagyok.

IX. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

„Jézus csak annyit mondott: Bizony mondom neked, még ez éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.” (Mt 26,34).

„Péter elszomorodott, hogy harmadszor is kérdezte: szeretsz engem? És csak annyit mondott: Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged.” (Jn 21,17).

* * *

Újra elesett.

Nem mozdul többé, mindhiába ütik-verik a katonák.

Halott vagy már, Uram?

Nem. Csak erőd van fogytán.

Szívfájdító aggodalom perce ez.

Fel kell állni s elindulni újra, tüstént, úgy ahogy vagy, szegény Uram, s menni, menni...
egyet lépve, kettőt lépve... és így tovább...

Harmadszor estél földre, de már közel a Golgota magasához!

* * *

Újra elestél.

Én is egyre visszaesek.

S oda föl, tán sose érek.

Néha magam is ezt mondom, Uram, – bocsáss meg ma érte! – pedig te ott fent vársz reám,
hogyan megpróbáld bizodalمام.

Ha csüggedek, úgy elveszek.

De ha küzdök, mentve leszek.

Mert harmadszor estél földre, – de már közel a Golgota magasához!...

X. Jézust megfosztják ruháitól

„Eljött az óra, amikor megdicsőül az Emberfia. Bizony, bizony mondom nektek: Ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad; de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn 12,23-24).

* * *

Nem maradt másod, csak a köntösöd, Uram;

Ragaszkodtál hozzá, hiszen Anyád szötte.

És már ezt is soknak találták...

Egyetlen dolog szükséges csak, Uram: a Te Kereszted.

Ezúttal minden korlát leomlott már kettőnk között.

Felkészülhettek végre a misztikus nászra,

Tragikus jegyesek, hogy a világot megmentsétek.

* * *

Ezenképpen, Uram, nekem is el kell hagynom parádés ruháim, amelyek gátolnak életemben és elrejtenek szemed előtt;
 Az utolsó tulajdont is el kell dobnom, mert elfojtja bennem is az ént és elkülönít a többiektől.
 Ezenképpen, Uram, lassacskán mindent halálnak kell adnom, mindent, életemből, ami nem a pusztaság szent akarathoz.

Nem szívlelem, Uram, nem, hogy szüntelenül meg kell halnom.
 Sokat kívánsz tőlem, Uram, sokat!
 Adok, – és Te újra csak követelsz!
 Úgy szeretnék megőrizni néhány apróságot,
 Néhány semmiséget, amely még a bőrömhöz tapad, s amelytől megválni olyan bús, nehéz...

Ám, ha mindent megkívántál, Uram, végy el tőlem mindent!
 Tépd le rólam, tépd le utolsó ruhámat is!
 Mert tudom, hogy meg kell halnunk, hogy az Életet elnyerhessük,
 Amint a magnak is el kell pusztulnia, hogy arany kalásznak adjon életet...

XI. Jézust a keresztre szegezik

„Krisztussal keresztre vagyok feszítve. Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem. Amennyiben most testben élek, Isten Fiának a hitében élek, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,20).

* * *

Tested teljes hosszával fekszel a keresztre, Uram.
 Íme:
 Jól van ez így.
 Nem vitás és nem kétes: számodra készült az.
 Teljes egészében elfoglalod, s hogy még jobban eggyé lehess velem, megengeded, hogy nagy gondokkal reászegezzenek.
 Jól végzett munka ez, Uram, lelkiismeretes.
 Kínos pontossággal úgy illesz a keresztre, mint gondosan mért, csiszolt és faragott munka egy mérnöki rajzra.
 Igen: szükséged volt erre a szorgos pontosságra.
 Most: Ne mozdulj többé!...

* * *

Ezenképpen kell nekem is testem, szívem s lelkem összeszednem.
 És teljes valómban a kereszten függöm már e perctől fogva.
 Szenvedésem fáját nem én választom meg.
 Készen áll keresztem, méretemre szabva.
 Minden nap minden percében te állítod elém, s el kell fogadnom.
 De, Uram, jól tudod, nem könnyű az mindig. S oly rövid e perc is; nincs idő a kérdést hosszan mérlegelni.
 De másutt, Uram, ugyan hogyan találnék rád,
 Amikor te itt vársz?...

És közös erővel csak itt menthetjük meg majd testvéreinket!...

XII. Jézus meghal a kereszten

„Szolgai alakot felvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez. Külsejét tekintve olyan volt, mint egy ember; megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-8)

„Arról ismertük meg Isten szeretetét, hogy életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adnunk életünket testvéreinkért.” (1Jn 3,16)

* * *

Még néhány óra,
Még néhány perc
Még néhány pillanat.
Harminchárom hosszú éve
Tart e vívódás.
Harminchárom évet percről-percre komolyan leélve
Nem szabadulsz többé. Itt vagy életednek végén, hosszú utadnak határvégénél.
Itt állsz a mezsgye végén, a szakadék szélén.
De hátra van még az utolsó lépés,
Az önfeláldozás utolsó tette,
Az élet végső mozdulata, mely a halálba visz.

Ingadozol.
Hosszú, hosszú ez a három óra, a haldoklás órája;
Hosszabb, mint az élet három órácskája,
Vagy mint a létnek harminc hosszú éve.

Határozz már, Uram, hisz minden készen áll!
Készen! – legalább külsőleg...
Itt állsz mozdulatlan a magas kereszten,
De te meghaltál már minden külső tettnek; csak a keresztbeakasztott két ág ölel még, mert
erre születél.
Az élet még kering e felszegezett testben,
De mégis halj meg, immár halj meg, halandó test és
Lépj az öröklét küszöbén át!...

Az élet lángja lassan kialszik, fokonkint elhagyja a még fájó tagokat;
Haláltól üldözve, sietve menekül a még dobogó szívbe;
Szív, ó,
Végtelen szív,
Mint a világ, nehéz, hordozván annak nyomorát, bűnét...

Uram! Még egy kis erőt!
Meváltója utolsó szavára vár ismeretlen, tudattalan a nagy emberiség.
Testvéreid várnak reád! Itt vannak mind!
Atyád hajlik feléd és nyújtja a karját.
Válts meg!...

Nézzétek:
 Kezébe vette élete utolsó kis lángját,
 Kezébe vette súlyos, szentséges Szívét
 És
 Lassan,
 Fájdalmasan,
 Egyedül a Föld és az Ég között
 A kegyetlen éjszakában,
 Örülten,
 A Szeretet szent és nagy örületében
 Életét teszi,
 Az egész világ bűnének minden súlyát helyezi ajkára
 És a végső kiáltásban
 MINDENT felajánlott:
 „...Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet!...”

* * *

Krisztus meghalt értünk a magas kereszten.

* * *

Segíts, Uram, hogy én is meg tudjak halni érted,
 Érted – és értük...

XIII. Jézus testét visszaadjak anyjának

„Akkor anyja így szólt hozzá: Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk. Miért kerestetek? – kérdezte. Nem tudjátok, hogy Atyám házában kell lennem?...”
 (Lk 2,48-49)

* * *

Művedet befejezted,
 Az eszközeid leteheted,
 Leszállhatsz, hogy megpihenj, hisz megérdemelted.

* * *

Lassan ereszkedsz alá, mint a munkában megfáradt ember, akit az álom csendben levesz a lábáról.

Édesanyád fogad karjaiba.

„Milyen állapotban vagy, ó, Fiam; nem voltál okos, vigyázó: holtta nyútt a fáradozás.

Talán még Atyád sem várt tőled ennyit...”

Most már békésen pihensz.

Elsimult, nyugodt arcodon a tiszta lelkiismeret visszfényeképpen mintha az öröm sugara ragyogna...

Sok szenvedést okoztál Anyádnak, de ő büszke Rád:

„Aludj már édes Kisfiam, jó Anyád szeme örködik feletted.”

* * *

Napi munkám végeztével így alszom el én is,
 És néha milyen állapotban, én Uram!
 Sajnos, nem is mindig az Atya szolgálatában fáradtam el vagy lettem szennyessé...
 Mária, jó Anyám, befogadsz-e mégis védő palástod alá?
 Testem a piszoktól szeplős és szennyes, de a szívem bocsánatért sóhajt;
 Emlékezz, Anyám! A bűnösök szószólója vagy!...

Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozz érettem, szegény bűnösért.
 Esdd ki a kegyelmet, hogy Fiadnak érdemei által álomra ne térjek soha addig, amíg el nem
 nyertem Atyánk bocsánatát,
 Hogy minden este, karjaidban békésen pihelve, tanuljak meghalni...

XIV. Jézus testét kő sírba fektetik

„Örömmel szenvedek értetek és testemben kiegészítem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből, Testének, az Egyháznak javára.” (Kol 1,24)

„Amilyen bőven részesedünk Krisztus szenvedéseiben, olyan bőven árad ránk Krisztus által a vigasztalás is.” (2Kor 1,5)

* * *

Több szó ne essék köztünk.
 Menjetek haza mindnyájan.
 Eltemették. S helyén áll a nagy kő.
 A család zokog, s a barátok búsulnak.
 Ezúttal valóban mindennek vége.

* * *

De nincs vége, Uram!
 Jól tudom, hogy haláltusád az idők végéig tart;
 A nagy kereszttúton egymást váltják az emberek
 S a föltámadás csak a Világ Útjának a legvégén lesz teljes.
 Ez az én reményem, Uram és legyőzhetetlen bizodalمام.
 Nincs olyan parányi szenvedésem, amelyet Te ne éreztél volna és nem váltottál volna át a
 végtelen megváltás során.
 Ha hosszú az út és monoton,
 S ha ez az út a kő sírhoz vezet,
 Tudom, hogy a síron túl majd dicsőségemben vársz reám.

Segíts, Uram, hogy hűséggel járjak Utamon, ott, ahol helyemet kijelölted az emberiség
 életében.
 Leginkább pedig arra segíts, hogy mindig felismerjelek és testvéreim hosszú zarándok útján
 mindig segítslek,
 Mert hazugság lenne csak sírni hideg képmásod előtt, ha nem követnélek Téged, az Örökké
 Élőt, az emberi élet ösvényein...